

Digitaliseret af | Digitised by



**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s): af Thomas Kingo ; samlede og udgivne af P. A. Fenger.
Titel | Title: Psalmer og aandelige Sange
Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Forlagt af den Wahlske Boghandel, 1827
Fysiske størrelse | Physical extent: XX, 532, 15 s., IV tav. :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.





4, - 276, - 8°

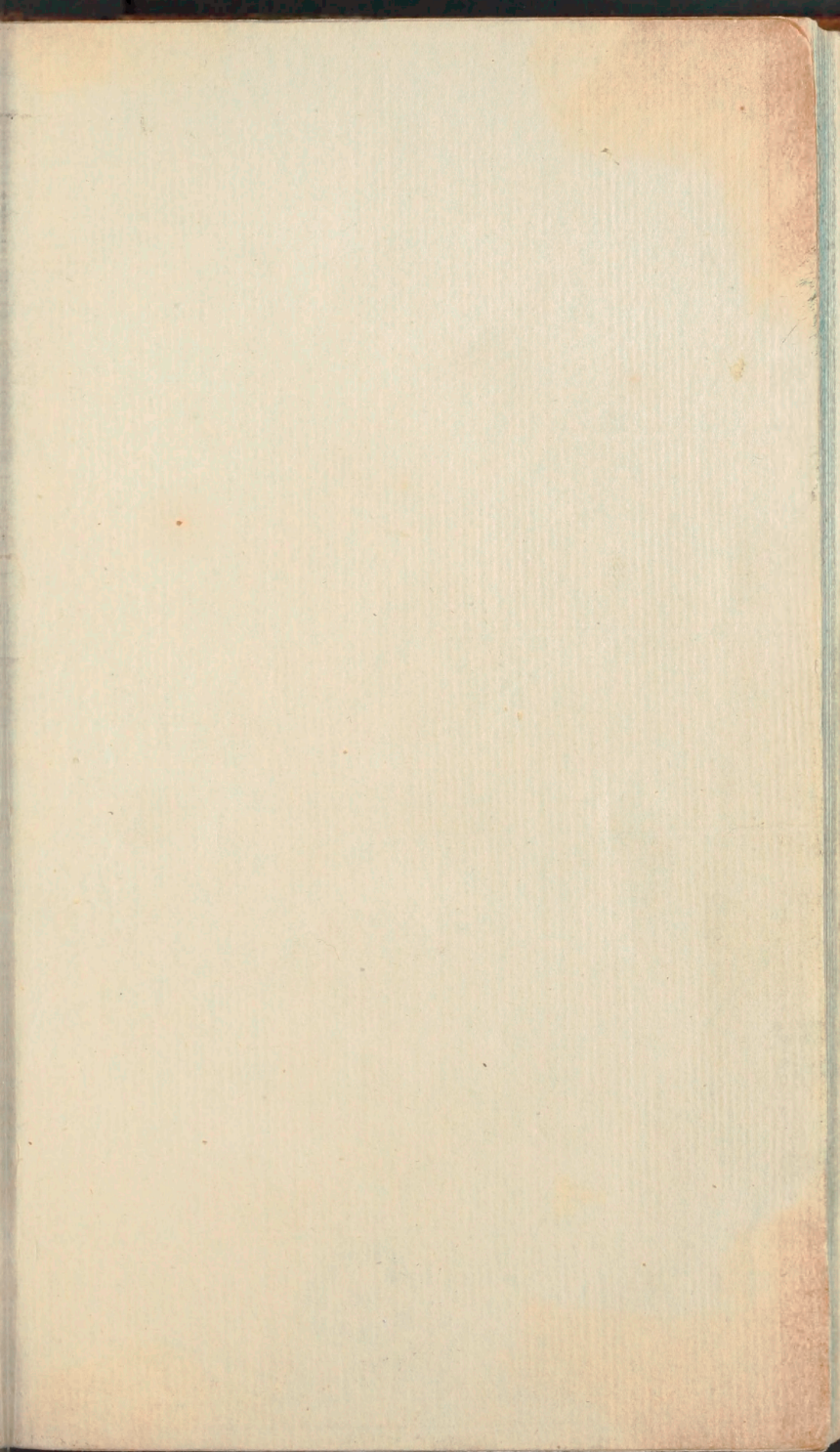
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 4 8°



1 1 04 0 8 05843 6

+Rex







4, - 276, - 80



Bagge sc.

THOMAS  KINGO ,

S. S. Theologiæ D., Episcopus Fionensis.

Nat. d. 25 Decembr. 1634. donat. d. 27 Octobr. 1703.

WALTER W. BATES

CHAMBERLAIN

NEW YORK

1870

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

1870



Psalmer og aandelige Sange

af

Thomas Kingo,

samlede og udgivne

af

P. A. Fenger,

Sogne-Præst til Slots-Bjergbye og Stubstrup Menigheder
i Sjællands Stift.

K j ö b e n h a v n .

Forlagt af den Wahlske Boghandel.

Trykt i Sabritius de Tengnagels Bogtrykkeri.

1827.



Spelman de archiepiscopo Cantuar

et

Thomas Becket

episcopi Cantuar

et

Henricus

regis Anglorum

Henricus

regis Anglorum

et Thomas Becket



Præsten **N. F. S. Grundtvig,**

de Kingofte Psalmers Beundrer,

min faderlige Ven og Veileder,

af hvis Raad og Opmuntring

dette mit første literaire Arbeide udsprang,

tilignes det med de kjære Psalmer

af

Udgiveren.

Praxis M. F. S. Grunwaldt

de Chirurgie Medicinis Doctor

in Publico Schola de Chirurgia

et de his quae ad Chirurgiam

pertinent per se habere debent

liberum esse de his quae

liberum esse

Fortale.

Hovedhensigten med nærværende Bogs Udgivelse er ingen: lunde at sørge for deres Larv, der ynde *Kingos* Arbejder blot for den æsthetiske Nydelse eller den Oplysning i vor Digte: Kunsts Historie, de kunne yde, og endnu mindre kunde jeg have dem for *Die*, der kun ønskede en smuk Udgave af den berømte Forfatters Digte til en Prydelse for deres Bogskab; min Hovedhensigt var og er: at levere danske *Christne* et Bidrag til den huuslige Andagts Befordring, at give dem en Bog i Haand, der efter min Overbeviisning, er skicket til at trøste og opbygge, opmuntre og glæde baade unge og gamle Medlemmer af det Troes: Samsfund, *Kingo* tilhorte, og hvis Aand ligesaa kraftig som unis kjendelig opliver hans gudelige Sange.

Den Psalmebog, der med saa megen Føie bar *Kingos* Navn, var næsten et heelt Aarhundrede, ei blot indført ved den offentlige Gudstjeneste i Danmark og Norge; men var tillige en af vore christelige Fædres og Modres kjæreste Andagts: Bøger; Sjunge: Choret's mangfoldige Udgaver bevise endnu viensynligere, at *Kingos* gudelige Sange hos danske *Christne* ei trængte til anden

Umbefaling, end den de selv forte med sig: og det bør da vist ikke blot tilskrives Danens Magt, at Almuen mangelsteds, baade i Jylland og Norge, endnu holder fast ved Ringes, vel af Mange ringagtede, men af Ingen overtrufne, vel af Lids:Anden vragede, men det troende Hjerte derfor lige dyrebare, evangelisk: christelige Psalmer.

Tør jeg nu forudsætte, at de Ringeste Psalmer for danske Christne i Almindelighed har samme ufor: anderlige Værdie, som jeg af Erfaring veed de har for mig selv og Flere, der dog høre til den yngre Slægt, og have taget Deel i den nyere Dannelsse, som man vil sige skulde hæve os over de gammeldags Toner; tør jeg forudsætte det, da tør jeg ogsaa haabe, at det vil være mine Medchristne kjær, her paa eet Sted at finde samlet, hvad hidtil var adspredt, for en Deel Mange utilgængeligt, og som oftest vanhædet i Skjodesløse Eftertryk. Længe nok maae da de kalde Arbeidet overflødig og unyttigt, eller vel endog skadeligt, der hylde den saakaldte nye, oplyste Christendom, ja jeg bør være billig nok til at indromme, at Bogen, langt fra at kunne tælkes dem, meget mere maa være dem en Torn i Diet, som et heirostet Vid: nesbyrd om, at hvordan det saa end ellers hænger sammen med den splinternye Christendom, er det dog naturligtvis ikke den gode gamle, gennem lange Tider prøvede og trofast befundne, ikke den Christendom, der avlede Kraften og Fromheden, Kjærligheden til Gud, til Sandhed og Ret, til Konge og Fædreland, med eet Ord: de skinnende Dyder, vi hos Fædrene maae beundre, og finde nu dog neppe saa hyppigt, at hvad der fordem virkede dem, skulde nu være overflødig. Run for dem, der glæde sig ved Christendommens Ælde, og sætte deres Ære i, at have Troe tilfælleds med Herrens Apostle og Martyrer, saavelsom med Morten Luther

og hans Benner, kun for dem har Ringo sjunget sine Psalmer, og kun efter deres Bifald maa det da ogsaa være her stræbes, medens Hines Mishag følger af sig selv, om hvem Ringo taler, naar han qvæder:

Men af! Guds Tempels Tre
Er lagt i Støvet ned!
Enhver sig selv kan lære,
Af Jesu Gaae kun veed!
Hans Ord, hans Himmeltale,
Hans Prædiken, hans Flid,
Mod dem tør hver Mand gale,
Og gjøre Munden vid!

Iblandt de Lærdes Skare
Sig Jesus sætter ned,
At høre og forsare,
Hvad de om hannem veed;
De søge Skriften nøie,
Men Jesus kjendes ei,
Som staaer for deres Die;
Thi Stolthed siger: Nei!

Alle Indvendinger fra denne Side, hvor man troer, at den gamle Christendom er forældet og skal ombyttes med en ny, som man selv har gjort, forbigaaer jeg da, som os Christne af den gamle Troe aldeles uvedkommende; men selv Medchristne kunde mueligen ønsket denne Udgave anderledes, og dem bør jeg gjøre Rede for hvi den blev som den er.

Den sædvanlige Indvending mod vore gamle Psalmer: at de skal vrinkle, ei blot af skurrende Vers og Rimm, men ogsaa af deels platte, deels fremmede, osterlandske Udtryk og Talemaader, som snarere nedbryde end opbygge, denne Indvending er vistnok ikke fra først af oprundet i et troende Hjerte; men da den dog har rodfæstet

fig i endeel Christnes Hjerne, maa jeg i den Henseende erindre, at jeg selv troer, at endog de Ringoske Psalmer, naar de igjen skulde indføres i Kirken, kunde trænge til en sikker og skaansomt ændrende Haand; men at min egen Erfaring har overbevist mig om, det er en aldeles ugrundet Fordom, at Formens Smaafeil skulde kunne berøbe saadanne Psalmer deres Beqvemhed til at opbygge Christne og blive dem inderlig kjære. Hvo der i et rigtigt Stavelse:Maal, regelrette Ritm og det gængse Bogprog finder noksom Erstatning for Mangel paa Aand og Salvelse, Liv og Beskuelse, de vil i vore Dage aldrig være forlegne for opbyggelige Psalmer; men hvo der føler Trang og Lyst til Psalmer, der som talende Billeder og levende Strømme af christelig Troe, Haab og Kjærlighed, kan oplive Sjælen og opvarme Hjertet, de oversee vist gjerne Pletterne i de Ringoske Psalmer, for der at kunne finde hvad de i senere Dages saakaldte aandelige Poesie maae smertelig savne. Endelig maa jeg bemærke, at om jeg ogsaa havde fundet, at Ringos Psalmer trængte langt mere til Forbedring, end jeg kan indsee, saa maatte jeg dog have ladet dem uforandrede, da jeg fattes poetisk Gave, og har dog, Gud ske Lov! Dine til at see, hvor bedrøveligt det falder ud, naar de, der i det høieste kunne blive gode poetiske Læsere, indbilde sig at kunne rette og forbedre store Digteres Arbejder, uagtet de aabenbart, selv med den bedste Villie, staae Fare for, at udviske Skjønheder som Pletter, og, hvor de endog have opdaget Feilene, at forværre hvad de vilde forbedre.

I denne Henseende trænger jeg da ikke til nogen Undskyldning, men vil man sige, at endeel Stykker, uden Skade for min Hovedhensigt, kunde gandske været udeladte, da maa jeg tilstaae, det er ogsaa min Mening, og

især kunde jeg ønske nogle af de saakaldte Poenitentses:
 Psalmer borte, hvori mangt et Udtryk let kan misforstaaes,
 og enkelte Forestillinger neppe kunne udholde streng
 christelig Provelse. Jeg behøver imidlertid neppe at
 erindre christelige Læsere om, at hvad der staaer i en
 Psalmes, selv af den gudeligste Digter, er ingen Troes:
 Artikel, men maa, naar det ei vil lade sig forene med
 vor rene christelige Troe, betragtes som en Feiltagelse, vi
 tilgive Digteren, og haabe har, ham ubitterligt, indsneget
 sig; men kunde jeg med god Samvittighed indrykke
 ogsaa det, jeg misbilligede, da maatte jeg ogsaa gjøre
 det, fordi det var min Bihensigt, at levere saa fuldstændigt
 et Billede som mueligt af Thomas Ringo som gudelig
 Digter; thi til et Saadant horer unægtelig Feilene, lige
 saavel som Fuldkommenhederne. Om Værdien af saadanne
 Billeder, hvori Digteren uvilkaarlig skildrer sig selv, vil
 jeg her ikke tvistes med Noget, men tør dog vel antage,
 at enhver Ynder af den danske Digttekunsts Historie
 maatte ønske, med eet Blik at kunne overskue Ringos
 poetiske Character, og da vi ingen Samling har af hans
 Værker, turde jeg ikke forsømme denne Leilighed til at
 afhjælpe Savnet. Vel er det kun fra den ene Side,
 den alvorlige og gudelige, man her seer Digteren; men,
 uden at indlade mig i en Bedømmelse af hans andre
 poetiske Forsøg, tør jeg dog nok forudsætte, hvad ogsaa er
 almindelig antaget, at den gudelige Poesie var det eneste
 Sag, hvori Ringo egentlig udmærkede sig, saa det Øvrige,
 man har af ham, er kun at betragte som Leilighedsvers,
 hvormed ingen Digter staaer eller falder.

Fra den historiske Side maa det da ogsaa
 betragtes, hvad jeg efter Evne har gjort for at levere et
 correct Aftryk efter de ældste Udgaver og oplyse de dunkle
 eller usædvanlige Udtryk; thi vel fordrede allerede Hoved:

hensigten, at de forvildende Trykfeil i senere Udgaver maatte opdages og rettes, samt at de usædvanligste Ord maatte oplyses, men Samlingen af de forskjellige Læsemaader o. s. v. var dog aabenbar kun Umagen værd, fordi jeg ønskede, at gjøre den Kingoske Poesie og Stil saaa kjendelig som mueligt. Naar man derfor finder, at jeg fra denne Side ei nær har gjort saaa meget, som Historikeren og Sproggrandstæren kunde ønske, da erindre man, at dette, baade efter min Hovedhensigt og mine Kræfter, maatte være mig en underordnet Bisag. Kun da for at man kan vide, hvad der fattes, maa jeg sige, hvad jeg i denne Henseende har gjort, og bede den kyndige Læser tage til Takke med de smaae Bidrag, jeg har kunnet afstedkomme, til en værdigere Udgave af Kingos Digte.

Hvad her er samlet findes deels i Kingos Sjungerchor, og deels i de forskjellige Udgaver af den Psalmebog, der bærer hans Navn; men Anordningen, som var mig en vanskelig Sag, har jeg gjort paa fri Haand, eftersom jeg fandt den meest svarende til min Hovedhensigt, saaa Sangene af fornævnte Bøger findes spredte under alle Afdelinger. Havde jeg valgt den chronologiske Orden, og ladet alle Sangene astrykke som jeg fandt dem i de ældste Udgaver, med Bemærkning af senere Ændringer, vilde det uden Tvivl været Historikeren kjærest; men det vilde, syntes mig, gjort Samlingen alt for broget, og de Psalmer, som har været brugt, og tildeels endnu bruges i Kirken, fandt jeg, burde staae her i den Skikkelse, de af Kingo selv overantvordedes Kirken i Gradualet af 1699, og ved disse finder man da de ældre Læsemaader af editio princeps (første Udgave) fra 1689 i Anmærkningen. Alle de Psalmer derimod, som ei ere optagne i Gradual-Udgaven, ere naturligviis astrykte som de staae

i Udgaven af 1689. I Sjunge:Chorets 1ste Part har jeg fulgt editio princeps af 1674; men da Morgen: og Aften: Sufkene her ikke findes, saa har jeg taget disse efter Udg. af 1684, i hvilken de synes første Gang samlede at være udfomne. Sjunge:Chorets 2den Part er afstrykt efter editio princeps af 1681*). Afstryktet er isvrigt, tør jeg troe, saa noiaagtigt som det kunde besorges af en uovet Haand; thi at jeg har ændret Stavningen, fulgte af min Hovedhensigt, dog har jeg beholdt Digterens hvor den havde Indflydelse paa Rimet. I dette Tilfælde, saavel som hvor jeg stødte paa Ord, endeel Læsere maaskee ei kjendte, eller paa usædvanlige Ordfoininger, har jeg under Texten givet en kort Dphlysning, som øvede Læsere vist nok godt kunde undvære, men som ogsaa kun staaer for de Uovede, hvis Tal jeg, efter Tidens Aand, maatte tænke mig som det største, da de, der læse mange andre Bøger, endnu vel sjeldent læse Kingos Psalmer.

Melodierne til adskillige Sange i Sjunge:Choret ere afstrykte i de ældste Udgaver, og dem ønskede jeg ogsaa at levere. Men om jeg lod dem afstrykke, som de der staae uden Inddeling o. s. v., vilde de for de Fleste være uden Nytte. Jeg har derfor formaaet en god Ven til at omsætte dem i de nu brugelige Tonetegn. Enkelte Nummerere ere vel optagne som Psalmemelodier og indførte i Choral: bøgerne; men de ere for det meste saa forandrede, at de neppe kunne kjendes igjen, og i al Fald vil det ikke være Musikkyndige ukjært, at see dem i deres gamle Skikkelse og derved at kunne anstille Sammenligning.

*) I det Exemplar, som det Kgl. Bibliothek eier, og som er det eneste jeg har seet eller kunnet overkomme, mangler det første Ark, og jeg har derfor ladet No. 1, 2 og de 15 første Vers af No. 217 afstrykke efter en senere Udgave.

Det er en god gammel Skif, ved Udgaver af store Mænds Værker ogsaa at berøre deres Levnets-Løb, som aabenbar staaer i den allernøieste Forbindelse med deres litteraire Arbejder, og maatte, naar man kjendte det ret, oplyse Meget deri, som ellers falder dunkelt; men det gaaer i denne Henseende næsten med Ringo, som med de store Digtere fra Oldtiden, at det er ene af hans Værker vi maae lære at kjende ham. Vel veed man temmelig nøiagtigt, baade hvad Aar han er født og hvilke mærkelige Optrin der fandt Sted i hans offentlige Liv; men hvad Gang hans Udvikling og Dannelse tog, hvad Læsning han havde og elskede, hvilke Mænd og Omstændigheder der fortrinlig virkede paa ham, samt hvad han som Christen, Præst og Biskop var, derom tie egentlig vore Efterretninger, og herom maa jeg da overlade det til Læseren at danne sig en Forestilling; thi vel har ogsaa jeg som Læser dannet mig en; men deels maa det, efter min Mening, være en stor Digters Egemænd, der, til meer end eget Brug, skulde uddrage hans Billede af hans Værker, og deels vilde her vel aldrig være Stedet til saadanne Betragtninger.

Jeg vil derfor indskrænke mig til at anmærke, hvad jeg tænker alle Venner af Ringos Psalmer kunde ønske at vide om ham, og hvad de dog, efter Sagens Natur, ei alle kunne vide, da Mange af dem ei læse de Bøger, hvori det staaer*).

*) Hvem der ønsker at kjende mere til Ringos Levnetsløb, end hvad der her laae os nærmest, vil finde de temmelig magre og dunkle Efterretninger derom i følgende Bøger: Pontoppi dans annales, Tom. IV p. 110 og 615; Blochs svenske Geistligheds Historie p. 151; Nova Literaria Maris Balth. ad annum 1704; og Deichmanns Liig-Prædiken over Dr. Thomas Ringo, Odense 1704.

Thomas Ringo var paa Faders Side af Skotsk Herkomst, og opkaldt efter sin Farfader, der som Tapetmager kom herind under Kong Christian den fjerde og nedsatte sig i Helsingør; men vor Thomas Ringo blev født i Slangerup, (d. 15de Decbr. 1634) hvor hans Fader, Hans Ringo, gift med Karen Sørensdatter, var Borger og Linnedvæver. Han blev Student fra Frederiksborg Skole, da han var tyve Aar, (1654) og var, efterat have taget Attestats, i nogen Tid Hunsælærer, først paa Frederiksborg hos Slotsforvalteren, og siden hos Fru Lene Rud paa Sæbygaard. I sit 28de Aar (1662) blev han ordineret af Erkebiskop Svane, til Personel:Capellan i Kirke: Helsingø, og 6 Aar efter kom han tilbage til Slangerup, sin Fødeby, som Sogne:Præst. Her, hvor han ogsaa snart blev Magister, udgav han sine første gudelige Sange, nemlig Sjunge:Chorets første Part, med en Berømmelse paa Dansk af Hans Bandal, og læse vi denne tilligemed Hans Baggers Approbation af anden Part der udkom 1681, da see vi, at disse Sjællands Bisper havde aabent Øre for de herlige Toner, og saae med Jubel en Asaph oprundet i den danske Kirke. Selv siger Ringo, i Tilgivelsen til Kong Christian den femte: "De Danstes Land er dog ikke saa fattig og forknytt, at den jo kan stige ligesaa høit mod Himmelen som Andres, alligevel at den ikke bliver ført paa fremmede og udlændiske Binger"; og hvem kan heller med mindste Skjønksomhed have læst de deilige Morgen: og Aften:Psalmer, eller den Mageløse: "Sorrig og Glæde de vandre tilhobe," uden fuldelig at give Sangeren Ret, og finde det naturligt, at Sjunge:Choret ei blot i Danmark vandt almindelig Yndest, men oversattes ogsaa snart paa Svensk, paa Islandsk, paa Tydsk og Latin! Hvor langt det ogsaa var fra, at

Kongen ringagtede saadanne Bedrifter til hver Mand's Gavn og Danmark's Ære, det fik man at see, da Ringo i sit 43de Aar (1677) kaldtes til Biskop i Fyen, og optoges siden (1683) i den danske Adelsstand, med en Pegasus (Digter:Hesten) i sit Vaaben.

Vi vide vel alle, at Danske Lov er et stort Mindemærke fra Christian den femtes Dage; men vi bør ogsaa vide, at den danske Kirke paa samme Tid fik sin endnu bestaaende Indretning ved et nyt Ritual, og megen Glæde ved en ny Psalmebog, hvor de gamle yndede Sange af Luther og Andre ei vare udeladte, men formerede med mange nye, hvoraf de fleste havde Thomas Ringo til Forfatter. Med Biskop Bagger havde denne berømte Mand taget virksom Deel i Ritualets Udarbeidelse, og Majestæten betroede nu (1683) ham alene det store Hverv, at samle en ny Psalmebog til almindelig Kirke-Brug i Danmark og Norge. Hidtil havde der i Henseende til Psalmebøger fundet en Frihed Sted, man vel kunde ønsket vedligeholdt; men paa en Tid, da Eenhed i Alt agtedes for det Ypperste, saae man kun paa de Alteligheder, vel endogsaa Uordener, den ingenlunde altid skjønksomt benyttede Psalme-Frihed førte med sig, og, naar det skulde beroe paa een Mand's Lykke, hvad der skulde synges i alle Kirker, maatte alle danske Christne glæde sig over, at Ringo blev Manden. Det kan imidlertid ikke forundre os, at da Winter-Parten af den nye Psalmebog udkom, (1689) den ingenlunde takkedes alle dem, der i saa vigtig en Sag maatte have Stemme; thi deels var det en naturlig Følge af Smagens Forskjellighed, og deels vilde det været et Underværk, om Ringo's Samling, betragtet som en Rettesnor for alle Kirker i to Riger, ei havde havt betydelige Feil og Mangler. Bogen maatte nu udholde en Prøvelse af Hovedstadens Geistlighed, som

ifølge sin Stilling altid ved flige Leiligheder har stor Indflydelse, og Enden blev, at den Ringoske Samling ombyttedes med en anden af Kjøbenhavns Præster, hvori selv mange af Ringos egne Psalmer bleve udeladte. At det smertede den store Sanger, var naturligt, og sees ret klart af følgende Niim, hvormed han sendte et Exemplar af sin Psalmebog til Jfr. Karen Brahe i Odense:

Gak, hudflettet' Bog, du tør vel Plaster finde
 Og rene Sjæle, som vil dine Saar forbinde!
 Gak, song din Sorig hen, det tør vel blive godt;
 Thi Tre fødes tidt udaf vanartig Spot!

Men uagtet han havde al Ret til at harmes over en Udfærd med hans Samling, der klarlig viser, at Kjøbenhavns Præster ei vare synderlig poetiske; saa maa det dog billigen indrømmes, baade at Menighederne var bedre tjent med en Psalmebog efter mange Præsters, end efter een Biskops Hoved, og at endeel af de nye Psalmer, Ringo havde optaget, især Magister Naurs, virkelig tjente at udelades, da de vrimlede af Udtryk og Forestillinger, som ikke blot vare smagløse; men ogsaa tidt uforenlige med den rette evangelisk-lutheriske Åndruhed og bibelske Besindighed. Lægges man hertil, at flere af de ældre, vel ikke glimrende, men dog grundchristelige Psalmer, som Ringo havde udeladt, optoges igjen i den nye Samling, ja at den endog prydedes med enkelte nye Stykker, saasom Domprovst Søren Jonæsons deilige Paaske-Psalme: I Døden Jesus blunded', da maa man vist i det Hele, paa den danske Menigheds Vegne, glæde sig over den Hudflettelse, der naturligviis maatte harme og smerte den omsindtlige Digter, som, i Betragtning af hans Arbeides store Fortrin, lettelligen oversaaedets Mangler. For at Ringo imidlertid kunde faae

Opreisning for det Penge-Tab, han havde lidt ved For-
kastelsen af hans Samling, hvis Vinter-Part alt var til
i to Udgaver*), erholdt han Kongeligt Privilegium for ti
Aar, paa Udgivelsen af den nye Psalmebog, som da nu
(1699) udkom, saavel i almindelige Formater, som i Folio
med Gradual. Denne Ringoske Psalmebog blev indført
i begge Rigerne ved det nye eller attende Aarhundredes
Begyndelse, og, skjøndt den havde tabt en Deel ved Ude-
ladelsen af de Ringoske Psalmer, der nu først i nærværende
Samling atter see Lyset, og sagtens af flere i den dog
ventelig udarbejdede Sommer-Part, der aldrig blev trykt,
tor man dog nok sige, at den danske Psalmebog, og det
især ved Ringos Sang, kunde maale sig med de bedste
i den evangeliske-lutheriske Menighed.

Det varede imidlertid et halvt Aarhundrede, før
man følte Ubegageligheden af at være bundet til et ufor-
anderlig bestemt Antal af Psalmer, og skjøndt det for en
Deel kom af den store Smags-Forandring i det attende
Aarhundrede, vilde det dog ske til alle Tider, naar der
opstod en ny udmærket Psalme-Digter, og en Saadan
var allerede født, medens man tvistedes om den nye
Psalmebog; thi det var Hans Adolph Brorson, (født
1694) som (fra 1730) især i den Samling han kaldte
Troens rare Klenodie, saa kjendeligt forøgede Rig-
dommen paa gode danske Psalmer, at Menigheden nød-
vendig maatte føle Lyst til, ogsaa ved den offentlige
Gudstjeneste at høste Frugt deraf. Allerede 1740 udkom
da ogsaa, efter Kongelig Befaling, en ny Psalmebog,
hvori den hidtil brugelige Samling var stærkt forøget

*) En Udgave nemlig i Octav af 1689, og en i Duodec af
1690.

med nye Psalmer, især af Brorsons, og, da det Nye her ikke fortrængte det Gamle, men forbandt sig venlig dermed, vilde denne Psalmebog, der, uagtet sin Størrelse, snart kunde faaes for 24 Sk., vist vundet almindeligt Bifald, dersom ikke den gamle Synspunct for gode Kirke-Psalmer, var bleven aldeles forrykket, ved den Omvæltning, det attende Aarhundredes sidste Halvdeel frembragte ei blot i Smagen; men sædvanligt ogsaa i Troe og Tankegang. Dette alene maa man vist tilskrive, at hiin ypperlige Psalmebog kun indførtes paa enkelte Steder, og at der allerede 1778 udkom en ny Psalmebog efter Kongelig Befaling, hvori vel endeel af de Ringoske og enkelte Brorsonske vare, uden synderlig Forandring, indlemmede; men hvor dog den herskende Tone passede næsten ligesaa lidet til det Gamle, man beholdt, som til det langt Mere, man udelukkede. Den herskende Tone i denne saakaldte Guldbergske Psalmebog var nemlig ikke dansk, men tydsk nymodens, og havde sin Styrke i Udraab, prægtige, oftest kolde, tidt sfulstige Beskrivelser, kunstige Wendinger og høitragende Ord, hvad vel neppe kan opbygge Mogen, og er nødvendig kun som en Bjeldelyd for de Enfoldige. Man kan allerede deraf slutte sig til, hvilken Synsmaade der er fulgt i Valget af de Psalmer, der optoges i denne Psalmebog, naar man veed, at ikke mindre end 120 deriblandt vare deels skrevne, deels oversatte og omarbejdede af Mdme. Boye, og naar man sammenligner Ringos Passions-Psalmer, der maatte vige, med dem, der bleve satte isteden. Det gif derfor som man kunde vente, at den Guldbergske Psalmebog kun udbredte sig i Kjøbstæderne, medens man næsten overalt paa Landet beholdt den Ringoske; men stedse blev det dog mere almindeligt blandt de saakaldte Dphyste, at spotte med den gamle Psalmebog, eller dog at klage over dens Mathed og Ufor-

staaelighed, som en af de store Aarsager til Kirke:Gangens
 Aftagelse og liden Opbyggelighed. Et klart Beviis paa,
 hvor ugrundet denne Aaastand var, ligger uden Tvivl i
 den bekjendte Sandhed, at det var i Hovedstaden og de
 andre Kjøbstæder, hvor den Ringoske Psalmebog var af-
 skaffet, man først kjedede sig i Kirken og vænnede sig
 fra at komme der; men et klarere fik man dog i Hæn-
 derne, da, som vi veed, Kirke:Gangen ingensunde tiltog,
 men tvertimod viensynlig astog, da man ogsaa paa Landet
 ombyttede den gamle Psalmebog med en ny, som nu er
 den almindelige. Denne Psalmebog blev samlet, og for
 største Delen udarbejdet i det attende Aarhundredes sidste
 Aartiende, midt under den franske Revolution, altsaa
 paa en Tid, da vi slet ingen udmærket Psalmedigter eiede,
 da den herskende poetiske Smag var saa vandet som
 mueligt, og da Christendommen var langt mere Gjenstand
 for Latter, end for Opbyggelse, og den nye Psalmebog
 blev altsaa langt bedre, end man, efter Omstændighederne,
 kunde vente, naar den blot blev evangelisk:christelig, og
 det følger af sig selv, at den hverken til Opbyggelse eller
 i poetisk Værd taalder mindste Sammenligning med den
 Ringo:Brorsonske. Sammenlignet med den Guldbergske,
 havde den vel det Fortrin, at være i det Hele lidt mere
 naturlig og tydelig; men stod dog poetisk langt under den,
 ved ikke at eie een eneste Ringosk eller Brorsonsk Psalme
 ubeskaaret. Veed man nu, at denne Psalmebogs Ind-
 førelse aldrig er befalet, men kun tilladt og i det
 høieste anbefalet, da bør man vist ikke undres over,
 at man paa de fleste Steder i Jylland endnu holder ved
 den Gamle; men snarere derover, at den paa Derne har
 uden Tvivl gandske fortrængt Ringos. Jeg kan i det
 mindste ikke forklare mig dette Særsyn uden af den ogsaa
 hos Almuen indtrængte Ligegyldighed eller dog Lunkenhed

for Kirken og alt Aandeligt, saa naar denne Sygdom læges, vil Trangen til bedre, aandsfuldere Psalmer sikkert baade føles, og, ved Guds Bistand, afhjælpes; men da baade Troen og Smagen nuomstunder er saa saare forskjellig, vilde den Psalmebog, der skulde indeholde hvad Alle ønskede, uden Tvivl blive alt for stor og alt for broget, og vi maatte da vist alle ønske den Valg: Frihed tilbage, som bestod fra Reformationen til det attende Aarhundrede. En mere end hundredeaarig Stræben efter Eenhed i denne Henseende er lykkedes saa maadeligt, at vi nu har, saavidt jeg veed, hele fire forskjellige Psalmebøger i Brug, istedenfor at der vist 1699 kun var to, og vilde uden Tvivl af sig selv aldrig blive flere; thi Naturalisterne behøve ingen, og de Christne maae nødvendig finde Smag, enten i en poetisk, eller prosaisk velklingende Fremstilling af deres Troe og Haab og Kjærlighed, med sammes Grund og Frugter, som er det uforanderlige Indhold af christelige Psalmer. At det nu er for de danske Christne, der ynde Poesien, baade Ringo og Brorson har sjunget, følger af sig selv, og da nu Prosaen er bleven herskende ved den offentlige Gudstjeneste, maae de nødvendig hjemme føle des mere Trang til Bøger, som Troens rare Klenodie, og denne Samling af Ringoske Sange, der vel figurlig kunde kaldes Haabets Fjederham, da det især er de store christelige Forjættelser, som her svæve os levende for Dine, og lokke os med listige Toner til de Christnes rette Fædreland. Det er hvad jeg ønsker, alle Læsere maatte ret ofte gladelig føle, og hvem der blot eengang har følt det, veed i det mindste, at alle Indvendinger mod de Ringoske Psalmers Brug, barhed i vore oplyste Lider er kun hvad Digteren selv kalder Ord:Risser til at kysse Børn med.

Thomas Ringo døde i sit 69de Aar (1703). Han var tre Gange gift; sidste Gang med Jfr. Birgitte Balsløv, ved hvilket Ægteskab han blev Herre til Fraugdegaard i Fyen, som hendes Fader havde eiet; men han efterlod sig ingen Børn, undtagen, som man rigtig anmærkede*), den store Skare af Landsfostre, som for tjente at leve fra Slægt til Slægt. Biskop Deichmann i Viborg, en af den Tids berømteste Prædikantere, talede ved Ringos Baare over 4de Mose Bog 20, 29: "Der al Menigheden saae, at Aaron havde opgivet Anden, da begræd de Aaron i tredive Dage, det gandske Israels Huus." Den store Orgel-Sangers Grav er i Fraugde Kirke, hvor Jngemann for ikke længe siden oplivede hans Minde, og her ville vi standse med den Bemærkning, at Danmarks navnkundige Skjalde i det nittende Aarhundrede har stadfæstet det Syttendes Kjendelse over Ringos Psalmer og kjendt det Attendes Dom uesterrettelig at være; thi saaledes synger Jngemann**):

Marmormindet staær ved Graven
 Under Landsbykirkens Tag;
 Englen hist med Bispestaven
 Ronden seer hver Helligdag.
 Og foroven staær fremstillet,
 Med sit Aahns Kraft og Ro,
 Gubben i sit djærve Billed,
 Som en Christi Kampen tro.

Stille ved sin Hustrues Side
 Seer af Marmoret han ud;
 Englene i Klæder hvide
 Bede for hans Sjæl til Gud,

*) Nov. Lit. Mar. Balth. ad annum 1704.

**) see Fylla 1821 udg. af Nic. Krossing.

XVII

Dg forgjæves ei de bede:
 Mørke Grav! hvor er Din Magt?
 Under Kirkelem histnebe
 Smuldrer kun hans Tordebragt.

Gamle Ringo! til din Kiste
 Stiger jeg i Graven ned;
 Herligheden, from du priste,
 Seer du nu i Herlighed;
 Hvor om Sjælens Forsoner,
 Paa hjemgangne Anders Ryst,
 Davids Aandeharpe toner,
 Høre Engle nu din Røst.

Til din Aand skal ei opstige
 Klage-toner fra din Grav:
 Bort fra det Forkrænkkelige
 Peger end din Bispestav,
 Dg i hellig Psalmetone
 Dver Verdens Grave end
 Flyver høit mod Herrens Throne
 Skjaldens Aand med Jubel hen.

Mægtig, dyb jeg hører runge,
 Gamle Varde! i din Sang
 Kirkeklokkens Malmertunge,
 Nordens Davids-harpeklang.
 Ruste nu de gamle Strænge
 Tause under Dødninghaand?
 Laae i Graven Harpen længe?
 Vaager over den din Aand?

Hid til Midnat lad mig vanke,
 Gne med din Aand og Gud,
 Sagte paa din Kiste banke,
 Til du rækker Harpen ud!

XVIII

Dg den ved din Grav skal klinge,
 Som den toned' i din Haand,
 At gjensødt sig kan udsvinge
 Over Verden Skjaldens Aand.

— Taus og stille er hernebe:
 Ormen kun i Graven boer:
 Sjælen ei om Aander lede
 Blandt de Døde under Jord!
 O, men kan du hist fornemme,
 Hvad ved Graven taus jeg bad —
 Barde! lad din Aandestemme
 Tone salig i mit Dvad!

Med den Tro, som flytter Bjerge,
 Hoi som Himmel, dyb som Hav,
 Lær mig Aanden at besværges!
 Lær mig sprænge Sjælens Grav!
 Kirkeklokkens Malmertunge,
 Nordens Davidscharpeklang
 Lad gjensødt og mægtig runge
 Over Gravene i Sång!

Da skal Engle sammensjunge
 Aand med Aand og Røst med Røst,
 Naar den Gamle med den Unge
 Mødes paa forjætted Røst;
 Did, hvor Seraphymner tone
 Under Cherubvingen stor,
 Som opløfter Herrens Throne —
 Før du Nordens Bardehor!

Dg saalunde klinge Tonerne fra Grundtvigs Harpe*):

*) Roskilde-Rim, Pag. 142.

Bibel, ja du er et Sværd,
 Som er Priis og Værd værd;
 Med dig hugged Absalon;
 Men, o see! i Kingos Haand
 Til et Træ du dig forvandler,
 Alt som gamle Arons Stav,
 Blomster du og modne Mandler
 Bærer nær ved Luthers Grav.
 Thomas Kingo! o du Gjæve!
 Lærte dig din Farfar saa
 Tepperne med Konst at væve,
 Som vel seent skal Mage faae,
 Tepperne, som nu Man vrager,
 Men dog skinne skal i Chor,
 Naar hver Mogens Teppemager
 Smuldrer med sit Væv i Jord.
 Nei, kun Han, som uden Hænder
 Himmelteppet bredt udspender
 Sort og hvidt og rødt og blaat,
 Sprængte det med Blommer klare,
 Som hans Konst os aabenbare,
 Som os minde om hans Slot;
 Han var selv din Læremester,
 Lærte dig med Konst at virke
 Tepperne, som i hans Kirke
 Skinned paa de høie Fester,
 Rundt at strøe de Blommer klare,
 Som hans Fingert aabenbare.

Men maae vi end sande med Sorgen, at Kingos
 Sang blev vraget, og det fordi Manges Hjerter vare
 langt borte fra den barnlige Troe, den inderlige, dybe
 Følelse, der gaaer igjennem den, og at det efter Tidernes
 Vilkaar ei kunde være anderledes;

Thi den vingeflagne Aand
 Vikler sig i Støvet's Baand

Vil ei op fra Jord sig hæve,
 Spotter Tonerne, som svæve
 Lette op til Engle = Chor,
 Raaber efter dem: "I sværme",
 Naar de sig Guds Throne nærme,
 Stopper Fingrene i Dre
 For ei Klungen meer at høre:

saar ville vi dog trøste os med Digteren over, hvad
 Kingos Sang har virket og, med Guds Hjælp, endnu
 kan virke i fromme Sjæle, og af gandske Hjerter istemme:

Dog, hvi bruser du min Aand?
 Hør hvor sødt dog Kingo leger!
 Naar hans Harpeslag dig væger,
 Naar sig løsne Støvets Baand,
 Naar du reiser høit af By
 Paa den klare Lonesty,
 Tank da paa, hvormange Sjæle,
 Som nu for Guds Throne knæle,
 Dvægedes saamangengang,
 Ved den samme Harpeklang;
 Banned sig med Barnefamilien
 Til engang at synge Amen!

Kingos Psalmer og aandelige Sange.

Dania tolle caput, reliquis accepta remitte
Gentibus, et laudes noscere disce tuas,
Disce peregrinæ fastum contemnere linguæ;
Ut placeas aliis disce placere tibi.
Ne dubita; qua terra patet tua lingua placebit,
Musaque jam summo docta placere Deo.
Muneris hoc *Kingo* debes, hoc vindice nomen
Sperat et æternum Danica Musa decus.
Dum pia vota canit, vocem dum mittit ad astra,
Ecce simul linguam tollit ad astra tuam.

Henr. Harderus.

Handwritten title or header, possibly a name or title, written in a cursive script.

Handwritten text block, consisting of several lines of cursive script, likely a letter or a short document.

Handwritten signature or name at the bottom of the text block.

I n d h o l d.

Undægtigheds Dymuntring	No. 1:2.
Om Guds Ord og dets Forfyndelse	No. 3:9.
Historiske Psalmer	No. 10:73.
Den christelige Troe	No. 74:87.
Det christelige Haab	No. 88:102.
Den christelige Kjærlighed	No. 103:132.
Psalmer og aandelige Sange af blandet Indhold:	
Vers, bestemte til at affynges naar Præsten gaaer i Prædikestolen	No. 133:175.
Morgen- og Aften-Sange	No. 176:203.
Nyt-Aars Psalmer	No. 204:205.
Psalmer paa Taksigelses-Festen	No. 206:207.
Bord-Andagt	No. 208:212.
Reise-Andagt	No. 213:214.
For Søefarende	No. 215:216.
Poenitentse-Psalmer	No. 217:234.

Index

1	General Introduction
2	Part I. The History of the Church
3	Part II. The History of the World
4	Part III. The History of the Empire
5	Part IV. The History of the Republics
6	Part V. The History of the Kingdoms
7	Part VI. The History of the Provinces
8	Part VII. The History of the Cities
9	Part VIII. The History of the Towns
10	Part IX. The History of the Villages
11	Part X. The History of the Hamlets
12	Part XI. The History of the Parishes
13	Part XII. The History of the Dioceses
14	Part XIII. The History of the Archdioceses
15	Part XIV. The History of the Patriarchates
16	Part XV. The History of the Holy See
17	Part XVI. The History of the Papacy
18	Part XVII. The History of the Cardinals
19	Part XVIII. The History of the Bishops
20	Part XIX. The History of the Priests
21	Part XX. The History of the Monks
22	Part XXI. The History of the Nuns
23	Part XXII. The History of the Regulars
24	Part XXIII. The History of the Irregulars
25	Part XXIV. The History of the Heretics
26	Part XXV. The History of the Schismatics
27	Part XXVI. The History of the Infidels
28	Part XXVII. The History of the Apostates
29	Part XXVIII. The History of the Blasphemers
30	Part XXIX. The History of the Blasphemy
31	Part XXX. The History of the Blasphemy

N^o 1.

Andægtigheds Dymuntring.

(Mel. Jeg vil Din Priis udsjunge.)

Dp, op med Himmel:Stemme,
Mit Hjerte, Sjæl og Sind,
Lad Verdens Sorg betæmme*),
Slaae den i Veir og Wind!
Op i Guds Aand og Kraft,
Op Harpe, op min Psalme,
Op gjennem Kjødets Dvalme
Op Blodets dorste Saft!

O Gud! Du veed jeg vilde,
Om end jeg ikke kan,
Af Himlens rene Kilde
Opfylde Hjertets Spand
Med Naaders Flode:Maal,
Hvis grunde:løse Strømme
Afgrunden ei kan tømme,
Ei Havets hule Skaal.

*) beroe.

Men, o min Gud! Du kjender,
 Jeg har et bruddet Kar,
 Hvor Naaden gjennemrender
 Før jeg det bliver vaer,
 Du Jesu, o Du seer
 Min ankelig*) Formue,
 Hvor lidt jeg og mon' due
 Til Godt i dette Leer!

Jeg hjertelig bejamrer,
 At Satan er saa snild,
 Som mig mit Hjerte hamrer
 Tidt ved en syndig Ild,
 At jeg med Andagt ei
 Min Aand til Gud opløfter,
 Men mig i Jorden grøfter**),
 Langt ned ad Dødens Bei.

Nu holder mig tilbage
 En vellyst-madet Krog,
 Som Satan veed at drage
 For Dødens Brodd og Nag;
 Nu staaer jeg tankesuld
 Med Verden i mit Die,
 Og tænker, hendes Fløie
 Er af bestandigt Guld.

Nu er mit Hjerte thyngt
 Af mange Sørge-Lodd,

*) ringe.

**) graver

Bekymring om det slynget,
 Med Tankers Pine-Brodd,
 Min listig Avindsmand
 Med Uroe kan forvolde,
 At jeg mig nep' kan holde
 I ret andægtig Stand.

Nu trænger Korsets Byrde,
 Og knuger Sindet ned,
 Og vil min Andagt myrde
 Med stor Urolighed;
 Min Andagt overalt
 Maa gennem Spidsrod løbe
 Og Korsets torned' Svøbe,
 Som tidt gjør Blodet kaldt*).

Nu hindres jeg af Benner,
 Og ofte med dem gaaer
 Did, hvor man Verden tjener,
 Og Gud bag Døren staaer;
 Mit Hjerte flyver frem
 Hvor Lyste-Druer drybe**),
 Men neppest kan det krybe
 Til Guds Jerusalem.

Thi beder jeg og sukker,
 Du med Din kraftig' Aand,
 O Gud! mit Hjert' oplukker,
 Og løsner Tungens Baand;

*) Faldt.

**) dryppe.

Løft, Jesu! Sjælen op,
 At den paa Troens Binger
 Med Andagt sig opsvinger
 Til Himlens Telt og Top!

Slaae paa mit Hjertes Klippe,
 At det i Strømme-Band
 Al Verden ud kan slippe,
 Og Himlen gjemme kan!
 Tag saa Dit Huus og Boe,
 O søde Gud! derinde,
 Og lad mig Andagt finde
 Til Sjælens Trost og Røe!

Om Hjertet end bedrøves
 Og finder Brudd og Vaand,
 Mens det paa Korset prøves,
 O Jesu! i Din Haand;
 Du dog saa nansom er,
 At Du min Andagts Binger
 Med Din den Prøve-Finger
 Flux op mod Himlen bær'!

Om Tornen' end vil rive
 Mit Hjertes lønlig' Braae,
 Og skjære, som med Knive,
 Mit Sind, hvor jeg mon' gaae,
 Din Torne-Krone mig
 Dog Trost og Taal indgiver,

At Syndens Torn ei bliver
Min Sjæl ulidelig!*)

Saa vil jeg mig da sætte
I Andagts Fjeder-Ham,
Du, Jesu! mig skal lette
Fra Jordens Lyste-Kram,
At jeg ved Aandens Sving
Kan gennem Skyen bryde,
Og for Guds Trone yde
Mit Hjertes skjulte Ting.

Imidlertid da hvile
Al Verdens Tanke-Løi,
Mens jeg til Gud kan ile,
Til Himlens Hald og Høi;
Wiig af, al Lyst og Synd,
Som mig fra Himlen rykker
Og snedelig nedtrykker
I Verdens Hænge-Dynd!

Bort Avind, Had og Brede,
Bort alt det hindre kan!
Vær, Jesu, flux tilrede
Med Andagts Blus og Brand!
Bort Lyst! jeg agter hjem
Til Himlen med min Tanke,
O Gud! lad den ei vanke,
Men hjælp den naadig frem!

*) utaalelig.

Saa skal jeg da udgynde
 Mit Hjerte for Din Stoel,
 Min Dine:Strøm skal flyde
 For Dig, al Naades Soel,
 Indtil min Andagt maa
 Sig stille for Dit Sæde,
 Til Trøst og Himmel:Glæde
 I Liv og Død at faae!

N^o 2.

Hjerte = Suk.

Stenig' Hjerte, gid Du kunde
 Blødne udi Herrens Haand,
 Blive fuld til Bredd og Bunde
 Udaf Andagt ved hans Mand!

Kolde Hjerte, Ise:Kule,
 Bunde:frosne Synde:Søe,
 Gid Din dybe Froste:Hule
 Op ved Mandens Barme tõe!

Dovne Hjerte, Søvne:Prvne,
 Dorst og død i Kjød og Krop,
 Jesu Soel og Dienbryne
 Vække Dig til Andagt op!

Jesu, lad dog Mandens Gløder
 Kense Hjertet op og ned,
 At de brækker, dæmper, døder
 Steen og Kuld' og Dovenhed!

Om Guds Ord og dets Forkyndelse.

N^o 3.

Klinten iblandt Hveden.

(Mel. Udi min Angst og Rød.)

D Gud hvor jammerlig
 Din Kirke:Agter sig
 I disse Tider finder,
 Da Ukrud flux oprinder,
 Og tegner sig at sprede,
 Og overgroe Din Hvede!

Du har jo ladet strøe
 Dit Ords det rene Frø,
 Det Livsens Korn, Du saa'de,
 Til alle Ender naa'de
 Udi Din Kirke:Lykke,*)
 Til Himmel:Frugt og Smykke!

*) Mark.

Dog skyder Klinten op
 Sin purpur-kroned' Top,
 Som i Guds Ager brammer,
 Og Hveden ofte frammer,
 Man seer den, og maa lide
 Den brasker hos vor Side.

O Gud, hvor søvne-blind
 Er Mennesken' i Sind,
 De, som Din Ager vaere,
 Tidt venter ingen Fare,
 Men før de ud har blundet,
 Har Klinte-Hyrsten vundet!

Nu strøer han vidt herud
 Et Kjetter-Klinte-Krud,
 Som vel udvortes praler
 Og herlig sig udmaler,
 Ja mangen Sjæl forvender,
 Som Guds Ords Sæd ei kjender.

Nu fylder han sin Sæk
 Med alle Snid*) og Træk,
 Af Laster og af Lyder,
 Udsminker dem som Dyder,
 Saa de sig sagt' indsniger,
 Og høit i Veiret stiger.

*) Kneb.

Hvor er vor Christendom
 Naar vi os tænker om?
 Vi har kun Stilk og Blade,
 Dog frit af Troen sprade,*)
 Vi tør og Blomster vise,
 Men Frugten vi forlise.

Hvor er nu Ret og Skjel,
 Som fordum vorte vel?
 Hvor Kjærlighed og Dyrer,
 Som Christendommen pryder?
 Hvor er og nu Guds Ære?
 O! hvor mon' den dog være?

Al, al, desvær' man veed,
 At Søvn og Sikkerhed
 Har Hjerterne betaget!
 Imens har Satan jaget
 Al Skam og Last i Grøde,
 Som vil Guds Ære døde.

Her voxer Hovmod frem,
 Had, Gjerrighed saa frem,
 Hor, Mord og Løgn og Laster
 Al Ærbarehed omkaster,
 Al Synd og Skam (paa Love**)
 Groer op som tykke Skove.

*) bramme.

**) visfeligen.

Dog kommer vel den Dag
 Gud dømme vil sin Sag,
 Og samle ind sin Hvede,
 Og da med Klinten hede
 I Helved: Dvovens Lue
 Og Mørkheds evig' Stue

O Gud, bevaer Dit Ord
 Fra Pavens Løgn og Mord,
 Fra al den vrange Lære,
 Som røver Dig Din Ære,
 Lad Ordets Sæd udspænde
 Sin Frugt til Verdens Ende!

Giv os Din gode Aand,
 Som Sæden af Din Haand
 Opelske kan og vande,
 Saa vore Hjerte-Lande
 Utallig Frugt maae bære,
 Dit store Navn til Ære!

N^o 4.

Arbejderne i Biingaarden.

(Mel. Guds Søn er kommen fra Himlen ned.)

Guds Naade og Narvaagenhed,
 Hans Omhu og hans Die,
 Saa faae sig at erindre veed,
 Og hvor han agter nøie,

At han os i sin Viingaard kan
 Indkalde, Hver udi sin Stand,
 Og saligt Gavn tilføie.

Bed Verdens Morgen da opgif
 Hans Naades Straaler vide,
 Som Kraft og megen Styrke fik
 Ved høie Middags Tide!
 Der det mod Verdens Aften led
 Blev han ei af sin Dmhu kjed,
 Men saae, hvor vi mon' lide*).

Han hegned' sig en Viingaard ind,
 Til den han os indraabte,
 At vi, som havde doone Sind
 Og kun paa Verden snaabte**),
 Vi skulle der Guds Arbeid' faae,
 Og frem i Flid og Frugter gaae,
 Som han af os forhaabte.

Men see! den gamle Slanges Lyst
 Sig i Din Vingaard lukker,
 Og fylder Dine Tjener's Bynst
 Med sød Indbildnings Sukker,
 De som Guds Arbeid meest har gjort,
 De agter ikke Andre stort,
 Men paa sin Gjerning pukker.

*) Hvordan det gaaer os.

**) maaſkee: gabede.

De som i Tjenest' aarle kom,
 Og Herren mon' oplede,
 Som bærer Dagens Byrde om
 I den vansmægtig' Hede,
 De venter større Løn at faae
 End de, der kun en Time gaae,
 Og have kort at svede.

Men Gud, som er paa Naade rig
 Foruden Maal og Ende,
 Den Sidste gjør den Første lig,
 Og lader dermed kjende:
 At Gjerning ei fortjene kan
 Sin Deel udi Guds Himmel-Land,
 Hans Naade det skal sende.

O Gud! hvad er dog al vor Daad,
 Vor Tanke og vor Tale,
 Vor' Unslag og vort Hjertes Raad,
 Hvor skønne vi dem male?
 Naar Du os i Dit Lys beseer,
 Da er vort Guld kun ringe Leer,
 Hvoraf saa høit vi prale!

Vi derfor alle vente paa
 Vor Deel i Herrens Glæde,
 Den skal vi vist af Naade faae
 For Herrens Stoel og Sæde,
 For, Jesu, Din Retfærdighed,
 Ja for Din Død og blodig' Sved,
 Det er vor Troe og Glæde!

N^o 5.

Sædemanden.

(Mel. Dig takker jeg kjære Herre.)

D Herre Gud, Din Være,
 Din Sæd, Dit rene Ord,
 Som udsaaes til Din Være
 I Folke: Hjerters Jord,
 Hvor kraftig den sig finder
 Naar Du den lader strøe,
 Maa den dog lide Hinder
 Og tidt i Spiren døe!

Paa baned' alfar Veie
 Tidt noget falder ned,
 Som Fugle: Næb kan meie,
 Og deres Kroe gjør fed;
 Hvor man i Hjertet baner
 En alfar Verdens Veie,
 Der Helved: Ravnene raner
 Guds Ord, som agtes ei.

Oppaa den tørre Klippe
 Vel noget spirer strax!
 Men Bødsken snart mon glippe
 Gi'er aldrig Korn og Ax;
 Saa er og Manges Grøde
 Udi vor Christendom,
 Snart spiret og snart øde,
 I Kraft og Kjærne tom.

Blandt Verdens stinde*) Torne
 En Deel og strenter**) bort,
 Som svinde maa og forne***)
 Og varer meget kort;
 Gods, Belyst, Verdens Ære
 De Helved-Torne er,
 Som flemmer Guds Ords Lære,
 At den ei Frugter bær'.

Den mindste Deel kun falder
 Udi den gode Jord,
 Som faaer sin Bært og Alder
 Med Frugten af Guds Ord;
 Hver Sjæl, som der vil være
 Guds rette Sæde-Land,
 Kan tusind' Frugter bære
 Ved Himlens Dugg og Band.

O, Gud, Du seer og kjender
 Hvad Art af Jord jeg er,
 Mit Hjerte-Land sig vender
 Paa****) Verden, og det bær'
 Saa lidt udaf den Grøde
 Og Frugt, Du venter Dig,
 Mit Hjerte det maa bløde,
 Naar jeg betænker mig!

*) stive.

**) springer ud til Siden, spildes.

***) visne.

****) mod, til.

For Torn og haarde Stene
 Min Hjerte:Grund befri,
 Hegn mig med Naadens Grene
 Fra Verdens Synde:Sti!
 Dyrk selv mit Hjertes Ager,
 Den Frugt maa bære saa,
 Som det Dig, Gud, behager,
 Til Verdens Krands at naae!

N^o 6.

1ste Cor. 4.

(Mel. Som en Hjort med Tørst besangen.)

Herre, Gud, hvor agtes ringe
 Dine Kirke:Tjenere,
 Som de ei udaf Din Binge
 Havde sin Beskjærmelse;
 Da Du dennem dog har sat,
 Til at vogte Himlens Skat,
 Og udi Dit Huses Ære
 Til Huusholdere at være!

Søde Jesu, Sjæle:Hyrde,
 Styrk Du dennem med Din Haand,
 Til at bære saadan Byrde
 Med en villig Sjel og Aand,
 De trofaste findes maae
 I de store Ting og smaae,
 At de Folkes vrange Domme
 Kan med Uskyld forekomme!

Ingen kan retfærdig være,
 Enddog hans Samvittighed
 Kan med hannem Vidne bære,
 Han af Satans Last ei veed;
 Thi der er en Gud, som seer,
 Hvad i vore Nyre skeer,
 Han kan ene retviis dømme,
 At sig Ingen skal berømme.

Fælder derfor ingen Domme
 Brangelig, før Tiden er,
 At vor Jesus han vil komme,
 Til at dømme En og Hver,
 Og til Lyset føre alt
 Det som er i Mørket qvalt,
 Hjerters Raad at aabenbare,
 Da skal Hver sin Lov forsare*!)

N^o 7.

(Mel. Jeg raaber fast o Herre.)

Alt, lader Eder minde,
 I Guds Ords Tjenere,
 Guds Kald ret at besinde,
 Og til hans Naade see!
 Han Eder jo bønørte,
 Alt efter sit Behag,
 Ja Hjælp og Trost tilførte
 Paa Salighedens Dag!

*) erfare sin rette Dom.

Nu er den Dag oprunden,
 Den Tid er nu for Haand,
 Vor Frelse den er funden,
 Gud give os sin Aand,
 At ei vi skulle være
 Til Stød for nogen Mand,
 Hvorved Guds Embeds Ære
 Bespottet vorde kan!

For Die har Guds Naade
 Laalmodige i Nød;
 I Trængsel, Vee og Vaade,
 I Fængsel, Slag og Stød,
 I Arbeid', Flid og Møie,
 Narvaagenhed og Vagt
 Hver Christen ville nøie
 Sig tage selv iagt!

Det Kundskheds rene Klæde
 Enhver iføre sig,
 Og i Guds Kundskabs Glæde
 Sig øve idelig!
 Langmodige og fromme
 Udi Guds hellig' Aand
 Skal I for Herren komme,
 Med Kjærlighedens Baand!

I Sandheds Ord I blive,
 Guds Kraft er Eders Sold,
 Gud selv skal Lykke give;
 Retfærdighedens Skjold

Skal I mod Satan føre
 Og Verdens Løgn og Tant,
 Og Eder aldrig røre
 Et Haars-Bred hen fra Sandt!

Hvad Hæder og Banære,
 Som Eder lægges paa,
 Skal I fornuftig bære,
 Gud prøver Eder saa!
 Den onde Verdens Rygte
 (Det være hvad det kan)
 Ei mere tør I frygte
 End Skyer udi Vand!

Om I med Falskheds Mærke
 For Sandhed tegnes maae,
 Dog skal I lige stærke
 Med Sandheds Baaben gaae!
 Om end I daglig dødes,
 I lever dog i Gud,
 Og om I slaaes og hødes*),
 Dog hjælper han derud!

Om end I sees at sørge,
 Dog er alt Sjælen glad,
 Skal I om Brødet spørge;
 Blandt Hunger, Riv og Had,

*) trues.

Dog Mange Rigdom finde
 Og faae ved Eder fat,
 I Himlen selv har inde,
 Thi Gud er Eders Skat!

N^o 8.

(Mel. Jeg beder Dig min Herre Gud.)

*) **D** Jesu, Præst i Ewighed!
 Her lader Du det kjende,
 Hvorfor Gud Dig af Himlen ned
 Til Jorden vilde sende,

*) ed. pr. har først disse 2 Vers:
 Saa er da Dørrene tilluft,
 Men Sorgen er dog inde!
 Al Verdens Lys er dog ei slukt,
 Thi Jesus vil oprinde!
 Midt blandt Disciplene han staaer
 Med Fredens Blus i Hænde,
 Hans Hænder og hans Side=Saar
 De grandt kan see og kjende!

D Glæde uden Tal og Maal,
 Som dem betog al Smerte,
 At Jesus, som drak Dødens Skaal
 Og laae i Jordens Hjerte,
 Af Døde dog opstanden vaar,
 Og end, til større Minde,
 Fremviste sine Sting og Saar
 At skue og at finde!

At Syndere Du kunde med
 Din Fader vel forlige,
 Og give dennem Deel og Sted
 I Herrens evig' Rige!

Og at Disciplene, som skal
 Det Sone-Embed føre,
 Saa de paa Jorden Himlens Sal
 Med Sjæle rig kan gjøre,
 Dem styrker du med Naad*) og Fred
 Og deres Synd forsoner,
 Ja dem med Himlens Myndighed
 Og store Naade kroner.

Som Faderen har Dig udsendt
 Og salvet uden Naade
 Med Aand og Kraft, som er bekjendt,
 Saa vil Du og i Naade
 Ved Aand og Kraft med dennem staae,
 Som Dine Bud skal være,
 Og om i hele Verden gaae,
 Dit salig' Ord at lære!

*) O Jesu, giv mig Naade til
 Det Embede at ære,

*) ed. pr. Naad'.

***) ed. pr. har herimellem disse 3 Vers:

Du blæser, og Din gode Aand
 Du dennem saa indgyder,
 At de faae Magt mod Syndens Baand
 Og sammenlænked' Lyder,

Som selv saa høit Du hædre vil,
 At jeg Dit Ord og Lære
 Ei blæser hen i Veir og Wind,
 Saa jeg forstokket bliver,
 Og i mit flinte-haarde Sind
 Til Døden bunden bliver!

Lad mig ei her den Kingeste
 Foragte af dem alle,
 Som Du til Dine Tjenere
 Behaget har at kalde!

At løse op for dem som troe,
 Og deres Levnet bedre,
 Men Udyds Folk at bind' og snoe
 I Dødens haarde Tjedre.

Saa er en hellig Myndighed
 Lagt svage Folk i Hænde,
 Hvis lige Verden ikke veed,
 Den Raade bor man kjende,
 At ingen Engel maatte faae
 Forsonings Embeds-Vre,
 Men frøbelige Folk de maae
 Den Raade-Titel bære.

I Adams Næse blæste Gud
 Den kraftig' Livsens Aande,
 Som Synd og Satan blæste ud,
 Os til stor Vee og Waande!
 Nu blæste Jesus ind sin Aand
 I dem, som op skal rette
 Guds Billede, og med sin Haand
 Vil deres Værk fortsætte.

Lad mig min Synds Afløsning faae,
 Løs her min Synde-Kjæde,
 Saa er jeg fri, at jeg kan staae
 For Domstol Din med Glæde!

N^o 9.

(Mel. Jeg veed et evigt Himmerig.)

O Jesu, hvad din Menighed,
 Som Du saa høit mon ynde,
 Den finder største Undersek*),
 Paa dem Dit Ord forkynde!

Hvor faae er' de, der lade sig
 I Taarn og Fængsel drive,
 For ei de vil smig'ragtelig
 Din Sandhed overgive!

Johannes ere kun saa faae,
 Der Sandhed rundt udsige,
 Og lade Blod for Sandhed gaae,
 Vil ikke Sværdet vige!

Som Køret er de Flestes Sind,
 I Luun er' de vel frage**);
 Men blæser op en Trudfels Wind,
 De svigte og forsage!

*) Forstjæl.

**) frunk, kjæk.

Den prægtig' bløde Hofmænds Hud
 De frygte for at røre;
 At toe dem skarp i Lovens Lød
 Undsee de sig at gjøre!

Dog har Du og, o Jesu, de,
 Der Sandhed har i Munde,
 Som Ild og Baal og Sværd tør see
 Og derfor ikke blunde*)!

Oplys dem med Din gode Aand,
 Ret at Propheter være,
 Og styrk dem ved Din egen Haand
 At tale for Din Ære!

Lad dem, som gode Engle, staae
 I Sandheds rette Veie,
 Saa de med os omfider maae
 Din Æres Himmel eie!

*) blune, blinke.

Historiske Psalmer.

N^o 10.

Mariæ Bebudelse.

(Mel. Maria hun er en Jomfru reen.)

Nu kom her Bud fra Engle-Chor,
 At Gud vil nederstige,
 Hans Søn, som i det Høie boer,
 Og eier Verens Rige,
 Vil tage sig vort Kjød oppaa,
 Og Manddom faae,
 Det Nyt er uden Lige!

Maria nu et Budskab faaer
 Fra Gud, som Engle byder,
 Og i sit Verinde formaaer,
 At de hans Bud adlyder.
 Den gud-velyndte Jomfru-Sjæl
 Bed Gabriel
 Guds Huld og Hilsen nyder.

“Livsaligste blandt Qvinde-Kjøn,
 “Gud vil Dig høit benaade*);
 “Thi Guds eenbaarne evig**) Søn,

*) ed. pr. begave.

**) ed. pr. fjære.

*) "Som Alting har at raade,
 "Udi Dit Lives Jomfru-Sal
 "Undfanges skal,
 "Til alle Slægters Baade!

"Guds Kraft Dig overskygge skal,
 "Dit Liv en Søn skal bære,
 "Med Guddoms Fylde uden Tal,
 "Han og Dit Kjød skal ære!
 "Ja Jesus er hans søde Navn,
 "Som i Din Favn
 "Skal født og fostret være!

"Han er Guds Søn, saa stor og stærk,
 "Som Satan skal bekrige;
 "(Guds Engle i det Underværk
 "Begyære ind at kige;)
 "Bed ham skal Jacobs Huus bestaae,
 "Thi han skal faae
 "Et evigt Kongerige!

Saa har da Gud sit Folk besøgt,
 Dg Jomfru-Livet gjestet,
 Hvorved vor Glæde er forøg't,
 Dg alt vort Haab befæstet,

*) ed. pr.

Skal Baaning i Dig have,
 Dg i Dit Lives Jomfru-Skrin,
 En Sted for sin
 Undfangelse vil lave.

At han for os betaler af
Den Skyld og Krav,
Hvorned vi alle rested**).

Det Jomfru-Liv velsignet er
Med Livsens rene Drue,
Guds Søn hun under Hjertet bær',
Som hendes Bryst skal suge,
Der ligger han**), det lidet Noer,
Dg sagte groer,
Det Under er at skue!

O søde Jesu, lad Din Aand
Mig kraftig overskygge,
Bered mit Hjerte ved Din Haand,
At Du deri kan bygge,
At jeg kan ogsaa aandelig
Undfange Dig,
Dg aldrig fra Dig rygge***)!

Saa skal Din Himmel i mig her
Bed Din Aands Kraft begynde,
Mit Hjerte, Sjæl og al Begjær
Sig****) op til Gud skal skynde,
Indtil jeg bliver engle-lig
I Himmerig,
Dg aldrig meer skal synde!

*) stod tilbage.
***) vige tilbage.

**) ed. pr. Gud.
****) ed. pr. Dig.

N^o 11.

Esaias 7.

(Mel. Guds Søn er kommen fra Himlen ned.)

A!t hvad Fornuften overgaaer
 Dg kan utroeligt være,
 Det alt den store Gud formaaer,
 Det er hans Magt og Ære,
 At vi udaf hans Sandheds Ord
 Dg af hans Gjæringer paa Jord
 Hans Almagt kunne lære.

Vil Ahas Herren ikke troe,
 At han kan ham udføre
 Fra Fiendens Trængsel og Uroe,
 Da faaer han det at høre,
 At han et Tegn begjære maa
 Fra Himlen eller Afgrunds Braae,
 Saa vil hans Gud det gjøre.

Dg om end Gud han troes kun stet,
 Propheterne deslige,
 Som Hjælpen har fra Gud forjæt,
 Dog vil han end tilsiige,
 At han et Tegn ham give vil,
 Som aldrig Nogen hørte til,
 Dg haver ingen Lige.

Thi see! en Jomfru svanger er,
 Og hun en Søn skal føde,
 Som Guddoms Navn og Ære bær,
 Dog Jesse Kodes Grøde!
 Han kaldes skal Immanuel,
 I ham skal det gaae Alle vel,
 Som sig ei paa ham støde.

Han Smør og Honning æde skal,
 Og Børne:Spise lære,
 Paa Ondt og Godt at gjøre Bal*),
 Skal Aarene ham lære;
 Enddog han er af Evighed
 En Gud, og forud Alting veed,
 Dog vil han Barn og være.

Du vær velkommen i vort Kjød,
 Vi ønske Dig til Lykke
 Udi det Jomfru:Liv og Skjød,
 Som Guds Aand vilde smykke,
 Du ved Din Fødsel, Piin' og Død
 Skal knuse Satan, Synd og Nød
 I Evighed nedtrykke!

N^o 12.

Jesu Fødsel.

(Mel. Kommer til mig sagde Guds Søn.)

Op glædes Alle, glædes nu,
 Med Fryd opfylder Sind og Hu,

*) Balg.

I Herren, Eders Glæde!
 Thi Jesus han er nu saa nær,
 Og vil, fordi han har os kjær,
 Udi vort Kjød sig klæde!

Bort Sorg og krænk ei meer vort Sind!
 Guds Glæde lukke vi nu ind,
 At vi kan Jesum savne
 Med Bøn og Hjertens Tak og Troe,
 I hannem skal vort Haab og Røe
 Sin Glæde aldrig savne.

Din Fred, o Gud, som overgaaer
 Alt det, som Sind og Sands formaaer,
 Bort Sind og Hjerte vaere
 I Christo Jesu, at vi maae
 Saa stor en Jule-Glæde faae,
 Som aldrig kan forfare!

N^o 13.

(Mel. Mit Barn frygt den sande Gud.)

Store Gud og Frelsermand
 Hvo er den, der lignes kan
 Ved Din Guddoms store Kraft?
 Ingen har fra Adam haft
 Slig en Fader, slig af Kjøen,
 Slig en Moder, kjær og skøn,
 Der har født en Jomfru-Søn!

Døberen, o store Gud,
 Som løb for i Verden ud,
 Til at vise Verden Dig,
 Han saa høit undskylder sig,
 At han er kun blot en Køst,
 Som mod Syndens Saar og Brøst
 Prædiked' al Verden*) Trøst!

Han ei værdig kjender sig
 Til Din Skoe at tjene Dig!
 Hvad er da jeg Adams Barn,
 Skygge, Støv og Jord og Skarn?
 Jeg er ikke værd at staae
 Paa den Jord, Du traadte paa,
 Eller i Din Forgaard gaae!

Søde**) Jesu, Davids Rod!
 Jeg vil Dig med Bøn og Hod
 Rede og berede Sted
 I min Sjæl og Hjerte***) med!
 Tag det hen og dan det bedst,
 Kom derind og vær min Gjest,
 Giv en salig Jule-Fest!

N^o 14.

(Mel. Mit Haab og Trøst og al Tillid.)

Vaag op, min Sjæl, thi Stunden er
 Af Søvn og Slum at stande,

*) ed. pr. Verdens. **) ed. pr. Men o. ***) ed. pr. Hjertet.

Og Salighedens Tid er nær,
 At glæde vore Lande!
 Vor Sorrigs Nat
 Er gangen plat,
 Vi skal nu snart befinde,
 Fra Davids Stoel
 Retviisheds Soel,
 Vor Jesum, at oprinde.

Kast derfor af Din Synde-Ham
 Og Mørkheds fule Klæde,
 At Jesus, Guds uskyldig' Lam,
 I Dig kan have Glæde!
 Gaf frem og staae
 Med Baaben paa,
 Som Lysets Barn kan sømme;
 Lad Utugt gaae
 Af Mørkheds Braae,
 Hold Kiv og Had i Tømme!

Ifør mig, Gud, og klæd mig saa,
 At Hver kan see og kjende,
 Jeg har min Jesum gandske paa,
 Indtil mit Levnets Ende!
 Bort Kjøds Begjær!
 Min Jesus er
 Udi mit Kjød i Vente!
 Gid jeg ham ind
 I Sjæl og Sind
 Med Bøn og Bod kan hente!

N^o 15.

(Mel. Som en Hjort med Løst befangen.)

Lov og Tak og evig Ære
 Skee Dig, o Guds hjerte Søn,
 Som en Tjener vilde være,
 Kommen udaf Davids Kjon*)!
 Søde Jesu, lær Du mig,
 At jeg vandrer rettelig,
 Og i Dine Fodspoer træder,
 Ja udi Din Bei mig glæder!

Lad mig aldrig Dig forsage,
 Om end Kors og Kummer mig
 Skal i denne Verden plage,
 Men at jeg dog hjertelig
 Elsker Dig indtil min Død,
 Og forlindrer**) al min Nød
 Med din Fødsel, Død og Smerte!
 Tag dem aldrig fra mit Hjerte!

N^o 16.

(Mel. Fryd Dig Du Christis Brud.)

Fryd Dig i Guds Behag,
 Paa denne Jule-Dag,

*) Slægt.

**) ed. pr. forsukker.

Al Verdens Folk og Skare,
 Gud vilde aabenbare
 Sin Søn, vor Jule:Glæde,
 Af Glæde maae vi græde!

I Løfter taledede
 Gud ved Propheterne,
 Til vore fordums Fædre,
 Om Jesu at fornedre;
 Nu er han her tilstede,
 O hellig' Jule:Glæde!

I Skygger blev han kjendt,
 I gamle Testament,
 Nu er han sødt og bleven
 Blandt Adams Børn indskreven,
 Og bær vort Kjød og Klæde,
 O hellig' Jule:Glæde!

I sidste Verdens Tid
 Bar os vor Gud saa blid,
 Sit Ord os at befale
 Ved Jesu Mund og Tale,
 Han opbrød Lovens Kjæde,
 O store Jule:Glæde!

Det spæde Jomfru-Noer
 Er dog Guds Arving stor,
 Som skabte Jorderige,
 I Herlighed Guds Lige,

Han vil paa Døden træde,
 O søde Jule:Glæde!

Han med sit Blodes Fynd
 Afrenser al vor Synd,
 Hans Ord kan Alting bære,
 Selv sidder han i Ere
 Hos Gud i høire Sæde,
 O høie Jule:Glæde!

O min Immanuel,
 Oplys mit Sind og Sjæl,
 Jeg kan til Krybben gange,
 I Manden Dig undfange,
 Din Lov med Lyst udqvæde
 For denne Jule:Glæde!

N^o 17.

(Mel. Af Høiheden oprunden er.)

Op, Hjerter, op med frygig Troe,
 Op, op i Mandens Fryd og Roe,
 Bort Verdens Bæe og Baande!
 Thi Himlene de ere brudt,
 Af tørren Jord en Green er skudt,
 Stort Nytt er nu forhaande!
 Jorden
 Borden

Er Guds Leie,
 Himlens Cie
 Os tilhører;
 Alt det os et Barn tilfører!

O deilig' Barn, o mægtig' Noer,
 Som Himlene med Magt beboer,
 Dog hviler i en Krybbe!
 Du Sarons deilig' Rosen-Knop,
 Du Lilie, som skyder op
 Blandt Verdens torned' Stubbe!
 Breder,
 Spreder
 Lugt af Naade;
 Evig Baade,
 Liv og Vre
 Skal Din Torn omsider bære!

O Under-Barn af Guddoms Kraft,
 Thi Barnet har sin Moder skabt,
 Hun er sit Fosters Pøde!
 Jeg ham al Guddoms Vre gjør,
 Og ærer hende, som jeg bør,
 Der fødte Verdens Gode;
 Naade,
 Baade,
 Held og Nnde
 Skal begynde
 Os at zire,
 Af den signed' Jomfru-Spire.

O Himmel-Søn, hvi skal jeg Dig
 Dog finde nu saa usselig,
 Og klude-svøbt at være?
 Du kunde dog, o store Helt,
 Svøbt Dig i Himlens Stjerne-Telt,
 Og al Guds Thrones Ere!
 Thronen,
 Kronen
 Du forsagde
 Og nedlagde,
 For Du vilde
 Fødes nogen, spæd og lille!

Saa est Du da, o Jesu, fød,
 Der Verden droges med sin Død,
 Og Ingen kunde redde,
 Da Trængsel, Sorg og Længsels Nød
 For Herrens Folk i Skaalen flød,
 Fuldt op til alle Bredde!
 Bud kom
 Fra Rom
 Folk at skatte
 Og udmatte, —
 Da blev funden
 Himlens Skat, i Krybben vunden!

Klag nu, min Sjæl, klag Dig ei da,
 Om Verdens Middel*) gaaer Dig fra,

*) Midler.

Din Armod daglig stiger:
 Her ligger Jesus fattig ned,
 Som Nøgel til al Rigdom veed,
 Hvis Armod Dig beriger!
 Vøi Dig,
 Føi Dig
 Til hans Ære,
 Det skal være
 Dig en Glæde,
 Gud er rig i Armod's Klæde!

Dig derfor, Gud i Høieste,
 Al Priis og Tak og Ære skee,
 Som vilde Dig forbinde
 Med Jorden i en evig Fred,
 Den Jesus, Gud af Evighed,
 Selv skulde til mig vinde!
 Tag mig,
 Drag mig
 Ved Din Naade,
 Mig til Vaade,
 Og Din Ære,
 Jesum i min Sjæl at bære!

N^o 18.

(Mel. Som en Hjort med Tørst befangen.)

Alle Ting er' underlige*),
 **) Ingen kan det grandste ud,
 At Gud vil til Jorden stige,
 For at fæste sig en Brud.
 Han har brudt sin Himmel-Sal,
 Ligger ned i Jordens Dal,
 Til sit eget Folk han tragter,
 Dog de ham kun lidet agter!

Himlens Gæ, Liv og Naade
 Fører dette Himmel-Noer,
 Salighed og evig Baade
 I hans Barm og Hjerte boer!
 O, lykkelig er den Sted,
 Hvor han sætter sine Fjed!
 Men det Hjerte saligt bliver,
 Som sig til hans Bolig giver.

Fædrene var snart forgremmed,
 Førend Du, min Jesu, kom,
 Der Du kom, da blevst Du fremmed,
 Saadan vendtes Bladet om!

*) ed. pr. underfulde.

**) ed. pr.

I vor Frelsers Jule-Fest!
 Himlen ligger nu paa Mulde,
 Gud er bleven Jordens Gjest.

Dig Dit eget Folk forskjød,
 Og slet ingen Ære bød,
 Neppest fik Du Lov at ligge,
 Som et Barn, der gaaer at tigge!

Naade:Solen af Dit Die
 Snarer' ei paa Jorden stak,
 Før at Misgunst, Had og Møie
 Blev Din allerførste Tak!
 Satan, som om Jorden løb,
 Beed udi Dit Barne:Syv, b,
 Og ophidsed' sine Hunde,
 At de Dig fordærve kunde!

Blandt Din' Egne var der ikke
 Een af Ti, som kjendte Dig,
 Men de Fleste vilde stikke
 Efter Dig forræderlig!
 Dine Tjenere de slog,
 Myrded', hudstrøg og forjog,
 Stødte, stened' og bespotted',
 Og mod Dig sig sammenrotted'!

Du i deres Barm Dig lagde,
 Og det rene Jomfru:Skjød,
 Derudi de Dig mishag'de*),
 Haan og Spot Dig derfor bød!

*) fandt Mishag i Dig.

Satan, Sygdom, Sorg og Synd
 Drevst og lægte Du med Fynd,
 Men Din Løn blev Steen og Avind,
 Svøber, Torne, Kors og Glavind!

Kæven i sin Lure-Hule
 Haver mere Sikkerhed,
 Ja paa Nivisten vilde Fugle,
 End som Du paa Jorden veed;
 Blandt Din egen Folke-Færd
 Er saa Faae, der har Dig kjær,
 Hedninge de Dig annamme,
 Og gjør Jøderne til Skamme!

Hjerte Jesu, er Din Lykke
 Blandt Dit eget Folk saa flet,
 Kom Du da min Sjæles Smykke,
 Jeg vil afstaae al min Ret
 Til mig selv, og give mig,
 Lille, søde Jesu, Dig,
 Mig vil jeg Dig gandske give,
 Alt Du min igjen vil blive!

Sjælen, den er dog Din egen,
 Kroppen dannede Din Haand,
 Derfor er Din Ret saa megen
 Baade til min Krop*) og Aand!

*) ed. pr. Støv.

Tag mig da, besid mig heel,
 Du min Sjæles gandske Deel!
 I Dit Kors og i Din Ære
 Lad mig Din Livegen være!

N^o 19.

(Mel. Den signede Dag er os betæet.)

Guds Naade:Lyss og Salighed,
 Som Solen sig udspreder,
 Og gjør paa alle Hjerter Meed*),
 Der sig for Gud udbreder;
 Den tugter os, at vi skal gaae
 Og Verdens Lyster spytte paa,
 Vi Jesu Børn maae være,
 Paa Dyd og Tugt at lægge Bind,
 Saa vi maae følge hannem ind
 I Himlens evig' Ære.

At, at vi paa vor Jule:Bagt
 Narvaagne kunde være,
 Og give paa vor Jesum Agt,
 Bort Hjerter til ham bære!
 At vi med Troe, med Bøn og Naab,
 Vor Saligheds det herlig' Haab

*) gjør Meed paa v: har Die paa.

Undfange kan med Glæde,
 Som tog sig paa vort usle Kjød,
 At Uretfærdighed og Død,
 Han under kunde træde.

Han med sin Guddoms Hellighed
 Vil rense os, og give
 Vi, for hans Fødsel, Blod og Sved,
 Hans Eiendom skal blive,
 Hvorfor han og til Troens Frugt,
 Sig til en sød og herlig Lugt,
 Ved Aanden os skal styrke.
 At ei vi ene med vor Mund,
 Men virkelig af Hjertens Grund,
 I Kjerlighed ham dyrke.

N^o 20.

(Mel. Sæg vil Din Priis udsjunge.)

Min Soel, min Lyst, min Glæde,
 Min Jesu, Hjertens Ben,
 Hvor længes jeg at træde,
 Og komme til Dig hen!
 Jeg har en Jule-Sang
 I Hjertet Dig at nde,
 Som skal med Tak udslyde,
 Hjælp selv min Troes Gang!

Men af! de Verdens Bomme
 Og Bolte hindre mig,
 Jeg ei saa rask kan komme
 Til, søde Jesu, Dig!
 Her lægges Steen og Stød
 For Foden alle Steder,
 I Dig jeg mig dog glæder,
 Og maa mig længes død!

Man siger mig, Du ligger
 I Krybbe, Høe og Straae,
 Kun lig en ussel Tigger;
 Jeg Dig dog gjerne saae!
 Nu siger man, hvad kan
 En Arm hos Arme gjøre?
 Dog hvistes i mit Dre,
 Du est af anden Stand!

Man siger, at Dig følger
 Kun Kors og Kummer med,
 Og at man gaaer i Bølger,
 I Dine Fode:Fjed!
 Ja Død og Satan til,
 Samt Verdens mægtig' Skare,
 Vil sætte dem i Fare,
 Som Dig opsøge vil!

Sligt mig vel meget hindrer
 Og isner mig mit Blod,
 Dog er der Lidt, der lindrer
 Mig ved min Hjerte:Kod;

Jeg veed ei hvad det er,
 Det er en Lyst og Længsel
 At følge Dig, om Trængsel
 Mig end til Døde skjær'!

Du seer dog hvad mig brækker*),
 Jeg Intet kan formaae,
 Min egen Kraft ei strækker
 Til himmel-høit at gaae!
 Saa drag mig efter Dig!
 Du skal ei bruge Svøbe,
 Jeg villig nok vil løbe,
 Naar Du kun hjælper mig!

Lad komme Kors og Klemmer,
 Sværd, Dre, Baal og Jld!
 Lad Satan og hans Lemmer,
 Og Verden blive vild!
 Drag mig kun, Jesu, fort,
 Det er jo dog en Glæde,
 Til Livet at indtræde,
 Igjennem Dødens Port!

N^o 21.

De Bise af Osten.

(Mel. Jeg beder Dig o Herr' og Gud.)

Det runde Himlens Stjerne-Telt
 Skal og sit Vidne bære

*) Kæder.

Om den nyfødte Barne: Helt,
 Og om hans Guddoms Ære!
 En Stjerne sig i Østen fandt,
 Hvorved de Vises Døie
 Om Jesu Fødsel blev bekant,*)
 Og søgte ham med Nøie.

De reiste til Jerusaleem,
 Og ventede ham at finde,
 De spurgte om hans Fødsels Hjem
 Og hvor han hviled inde?
 Herodes her forskrækkes ved,
 Og Salem**) lige Naade,
 Den Barne: Bøddel tog Fortred***)
 Af den, som fører Naade.

Her kastes op hvert Blad og Brev,
 Som var om Jesu tegnet,
 Og udaf det, Propheten skrev,
 Hans Føde: Sted blev regnet.
 O Daarlighed! sin gode Gud
 I Brev og Bog at gjemme,
 Naar han af Hjertet lukkes ud,
 Og Sindet ham vil glemme!

Saa lægger Hedninger en Skam
 Paa Herrens Folk og Frender,

*) bekjendt.

**) Jerusaleem.

***) Anstød.

Som dette Guds uskylldig' Lant
 Og deres Gud ei kjender.
 De Vise gaae, hvor Stjernen vil,
 I Mørke gaae de Andre,
 Og i sin Vanarts blinde Spil
 Bed Middags: Solen vandre.

De Vise finde Stjernen staae
 Net over Jacobs Stjerne,
 Og over Huset, hvor der laae
 Bor Jesus, Fromheds Kjerne!
 O salig vist den Wiisdom er,
 Som veed Guds Søn at finde,
 Al anden Wiisdom Vand ei bær'
 Til*) Jesu Kundskabs Minde!

Saa snart de kaster Dine paa
 Den Gud og Mand tillige,
 Strax rykkes de med Hjertet saa
 Som til hans Himmerige!
 De fulde**) strax paa Jorden ned
 For hannem at tilbede;
 Saa faaer***) den Sjæl sit Hjertes Meed,
 Der Jesum vil oplede!

Guld, Røgelse og Myrrhe de
 For hannem da frembaare,

*) mod.

**) faldt.

***) naaer.

I Gaven Hjertet var at see,
 Som Gud han elsker saare!
 Bort med al Verdens Gods og Guld,
 Som Wiisdom ei regjerer!
 Bort med den lumpen Guld: Sands Muld,
 Som aldrig Jesum ærer!

Al at vi af de Vise maae
 Den gode Wiisdom fatte,
 Vi over Verdens Wiisdom saa
 Vor Jesu Kundskab skatte,
 At vi ved Ordets Stjerne kan
 Os nær til hannem søie,
 Med alt vort Guld, vor Magt og Stand
 Os under hannem bøie!

Kom, arme Sjæl, som intet har
 Af Verdens Guld i Hænde,
 Tænk ei, fordi Din Haand er bar,
 Din Gud Dig ei vil kjende!
 Kom, bær ham kun Dit Hjerte til,
 Bær Troe og salte Taare,
 Han dem saa nænsom gjemme vil
 Som de Klenoder vaare.

Far vel da, Du Jerusalem,
 Din Pragt Du selv maa bære!
 Far, Verden, vel, vi reise hjem,
 Og af de Vise lære,

At vandre did, hvor Gud han vil,
 Og lade Verden være,*)
 Saa finde vi nok Veien til
 Bort Land og Himlens Ære!

N^o 22.

(Mel. Vil Gud, vor Herre, ei med os staae;
 eller:

Der Jesus havde sin Prædiken endt.)

Vær trøstlig Zion, Jesu Brud,
 Nok har Du grædt og grundet,
 Og gjør Dig rede, see her ud,
 Dit Lys er nu oprundet,
 Og Herrens store Herlighed,
 Din Jesus, er nu kommen ned,
 Nu har Du Naade fundet**)!

Vanvittighedens Mulm og Mørk'
 Er stort paa Jorderige,
 Folk gaae som i en taaget Drk,
 Beed lidt af Gud at sige!
 Men Jesus, Verdens Lys, er seet,
 Som i Dit Kjød har sig beteet***);
 Thi skal al Mørkhed vige!

Han skal for dem, der nu i Slum
 Og Siæle-Blindhed vanke,

*) fare.

**) ed. pr. Spillet vundet!

***) viist.

Ved Glædens Evangelium
 Oplys Sind og Tanke!
 Saa Hedninger skal eftertraae *)
 Udi det store Lys at gaae
 Og salig Trøst at sanke.

Luk Dine op, giv nøie Agt,
 Hvor Hedninge de komme
 Til Herrens store Naade: Pagt,
 Blandt andre mange Fromme;
 Som Sønner og som Døttre de
 Skal Adgang faae til Gud at see,
 O dybe Herrens Domme!

Da skal Dit Hjerte flyde ud
 I store Glæde:Strømme,
 Naar Du skal see en christen Brud
 Af hedensk Herredømme,
 Der skal med Guld og Røgelse
 For Jesu Christo sig betee,
 Hans Manddom at berømme!

O Jesu, Du som Manddom tog,
 Hjælp os at see og kjende,
 At Du os skrev i Livsens Bog;
 Gid og vi kunde vende
 Bort Guld og Gods, vor Sind og Sjæl
 Til Alt det, Dig behager vel,
 Indtil vor sidste Ende!

*) eftertraagte.

N^o 23.

Mariæ Kenselse.

(Mel. Beklage af al min Sinde.)

Op, Sjæl, med Fryd og Glæde,
 Med Hjertens Takke-Sang,
 Til Herrens Huus at træde,
 Og see en Kirke-Gang:
 Maria gaaer,
 Som andre Varsel: Qvinder,
 Og om den Tak sig minder,
 Som udi Loven staaer!

Nu bliver Jesus baaren
 I Herrens Tempel op,
 Som nylig blev omfkaaren
 Paa sin velsigned' Krop;
 Det spæde Noer
 For Herren frem skal bæres,
 Guds Tempel dermed æres,
 Og kommer udi Flor!

Jo mere jeg besinder
 Guds Dommes dybe Grund,
 Jo meer Forundring binder
 Min Tunge og min Mund;
 Jeg veed ei hvad
 Jeg skal til dette sige,
 Fornuften ei kan stige
 Til Herrens Raadstui: Stad.

Hvorfra er dog den Smitte
 Din Fødsel gjør ureen?
 Hvor skal man den vel hitte,
 Hvor er den Skam og Meen?
 O rene Møe!
 Dit rene Foster tvetter
 Jo vore Synde-Pletter,
 I Naadens dybe Søe!

Min Fødsel stod mig ilde,
 Jeg velted' i mit Blod,
 Og fra en ureen Kilde
 Sprang ud min Fødsels Flod,
 Jeg Salt og Vand
 Og mere vel behøved',
 Da første Gang man løved'*)
 Mig i min usle Stand.

Ureenhed mig besifker**))
 Jo mere Dag fra Dag;
 Som Jorden Vandet drikker,
 Saa har og jeg Behag
 At sluge ned
 Udi mit syndig' Hjerter,
 Foruden Bode: Smerte,
 Al Uretfærdighed.

Jeg derfor mig maa bøie,
 Og bæve som et Løv,

*) badede.

**) pletter.

Dg væde med mit Dje
 Dit Huses Gulv og Støv,
 Thi Skyld og Synd
 Har skaaet*) mig meget ilde,
 Dg al Naturens Kilde
 Er fuld af Hænge: Dynd.

Kom derfor mig at glæde,
 O Jesu, Livsens Flod!
 Badsk ud mit Synde: Klæde
 Udi Dit dyre Blod,
 At jeg dog maa
 Paa Dommens Dag fremtræde,
 At see Guds Nashns Glæde
 Med hvide Klæder paa!

N^o 24.

Jesu Fremstillelse i Templet.

(Mel. Maria hun er en Jomfru reen.)

Vi med Forundring daglig maae
 Til Jesu Kundskab træde,
 Dg i hans Boligs Forgaard staae
 Med stor Forundrings Glæde;
 Hans Krybbe og hans Fødsels Sted,
 Den bør vi med
 Forundrings Taare væde.

*) tilveet.

Med Joseph og Maria vi
 Maae vel af Under sige,
 At han til Verdens Trængsels Sti
 Fra Thronen vilde stige,
 Og Himlens Herlighed afstaae,
 For Høe og Straae;
 Det Under har ei Lige!

Selv Joseph og Maria kan
 Det Under aldrig glemme,
 At de om Barnets Guddoms Stand
 Jo meer og meer fornemme;
 Selv Satan ikke denne Rod
 Og Guddoms Flod
 Dprykke kan og dæmme.

Med Simeon vi ønske vil
 Al Naade, Held og Lykke!
 Bliv stærk, o lille Kæmpe, til
 Din Fiendes Hals at trykke!
 Ifør Dig Kraft, bliv stærk og stor,
 Du Himmel:Roer,
 Du Sjælens dyre Smykke!

Bliv dennem kun en Snuble:Steen,
 Som sig paa Dig vil støde,
 Lad dennem falde sig til Neen,
 Ja blive skjændt og øde!
 Men reis dem op, som paa Dig troe,
 Dem vil Du jo
 Med al Din Naade møde!

Men, o Maria, skal Din Sjæl
 Og tugtig' Hjerte finde
 Sit Sværd, sit Kors, sin Sorrigs Pæl,
 Du bedste Jordens Qvinde!
 Det faaer saa gaae som Gud han vil,
 Vær Du kun still',
 Han skal Dit Saar forbinde!

Gid vi med Bønnen, Dag og Nat,
 Med Faste, Graad og Klage,
 Som Anna tager Jesum fat,
 I alt vort Levnets Dage!
 At han os saa af al vor Nød,
 Fra Synd og Død,
 Vil til sin Glæde tage!

N^o 25.

Jesu Tilbagekomst fra Egypten.

(Mel. Seg veed et evigt Himmerig.)

Vor Jesus af Landflygtighed
 Hjemreisen har isinde,
 Thi Døden slog Herodes ned,
 Som paa hans Død lod spinde.

Udi fuld glad og god en Drøm
 En Engel Joseph vakte,
 Og sagde ham, at Dragens Strøm
 En liden Grav betakte*).

*) bedækkede.

"Stat op, o Joseph!" siger han,
 "Din Fæstemøe skal følge,
 "Som fødte Jesum, Gud og Mand;
 "Nu fattes*) Modgangs Bølge!

"Reis Du kun hjem, om end Dig skjær'
 "I Sindet nogen Qvide,
 "Omstjøndt at Archelaus bær'
 "Sin Faders Sværd ved Side!

"Der er dog end en liden Plet,
 "Hvor Du kanst boe og bygge,
 "Udi det ringe Nazareth,
 "Der faaer Du Skjul og Skygge!"

O Jesu, naar jeg tænker paa
 Din Flugt, Din Sorg og Møie,
 Da flyder mig saa salt en Aae
 Paa Brystet fra mit Die!

Dog trøstes jeg, fordi Du fik
 Ægypten under Fode,
 Hvor før Dit Folk i Trældom gif,
 Og dem var slet tilmode!

Jeg er o Jesu, som Du seer,
 En arm Udlanding bleven,
 I Verdens Trældom, Dynd og Leer,
 Vidt fra Din Himmel dreven!

*) stillede.

Dog henter Du mig hjem igjen
 Til Din saa søde Hvile,
 Min Sorg med Tiden slides hen,
 Du til min Hjælp skal ile!

Og om en Sorg i Verden skal
 Den anden Haanden række,
 Saa kan dog Du min Jammers Tal
 Forlindre og forstække!

Und mig et ringe Nazareth,
 En liden rolig Rede,
 Hvor jeg af Gud kan blive mæt,
 Og Jesum kun oplede!

Saa skal jeg da i Fryd og Roe,
 O Jesu, Dig omfavne,
 I Himlens rette Hjem og Boe,
 Der skal al Sorrig stavne!*) :

N^o 26.

Jesús som Barn i Templet.

(Mel. Jeg raaber fast o Herre,

eller :

Jeg vil mig Herren love.)

Hvor stor er dog den Glæde,
 At man med Jesu maa

*) standse.

I Herrens Tempel træde,
 Og i hans Forgaard staae!
 Den Æst, den Røe, den Ære
 Kan aldrig siges ud,
 Naar Sjælen hun maa være
 Sin Frelsers Kirke: Brud!

Op Sjæl, og agt vel nsie
 Din Jesu Kirke: Færd,
 Gud gaaer for hver Mands Døie,
 Og la'er sig lede her
 Udaf Forældres Hænder,
 I Lydighedens Baand,
 Som selv af Jordens Ender
 Og Himlen har i Haand!

O Tempel, hvad Din Ænfte
 Paa denne Dag er stor,
 At Jesus selv vil smykke
 Din Helligdom og Chor!
 Gid Hjerterne kun vilde
 Annamme hannem, saa
 Som han, al Naadens Kilde,
 I dem vil gjerne gaae!

Mens af! Guds Tempels Ære
 Er lagt i Støven ned!
 Enhver sig selv kan lære,
 Af Jesu Faae kun veed!
 Hans Ord, hans Himmeltale,
 Hans Prædiken, hans Flid,

Mod dem tør hver Mand gale,
Dg gjøre Munden vid!

*) Iblandt de Lærdes Skare
Sig Jesus sætter ned,
At høre og forfare,
Hvad de om hannem veed;
De søge Skriften nøie,
Men Jesus kjendes ei,
Som staaer for deres Die;
Thi Stolthed siger: Nei!

O Jesu, gid Du vilde
Mit Hjerte danne saa,
Det baade aarl' og silde
Dit Tempel være maa,
Du selv min Hjerne vende
Fra Verdens kloge Flok,
Dg lær mig Dig at kjende,
Saa har jeg Wiisdom nok!

*) ed. pr.

I dag er Jesu Gæde
Iblandt de Lærdes Flok,
Dog findes ingen Glæde
I deres Hjerte-Blok!

N^o 27.

Jesu Forældres Sorg over hans Bortværelse, udi en Samtale mellem Maria og Hannem.

(Mel. D Jesu for Din Pine.)

Maria.

D Himle, hvad for Naade
Er det mig lægges paa?
Hvor er dog nu den Naade,
Jeg skal for Andre faae?

Blandt alle Jordens Qvinder
Jeg ulykfsaligst er!
Saa stor en Sorg jeg finder,
Som mig til Graven bær!

Al! at jeg Navn og Ære
Af Jesu Moder fik,
Det jeg ei kunde bære
Med bedre Sands og Skif!

Hvi tog jeg ikke vare,
At Jesus ei gik bort?
Du, Jord, min Graad skal svare,
Hvad var min Glæde fort!

Var det den Trøst mit Hjerte
Paa Festen skulde faae,
At sliq en grusom Smerte
Mig over skulde gaae?

Til Tempelet med Glæde
 Jeg med min Jesu gif,
 Min Hjemgang maa jeg græde, *)
 Jeg ham ei med mig fik!

Hvor var I, mine Tanker,
 Mit Dje, Hjerte, Hu?
 Jeg hart paa Eder anker,
 Hvi sov I alle nu?

Er Jesus borte bleven?
 Al, borte Jesus er!
 Min Sjæl er sønderreven!
 Hvad skal jeg tænke her?

Den Engel, mig behaged',
 Der han bebuded' mig,
 Har han igjen Dig taget?
 Hans Hilsen var ei flig!

O nei! o Bee! jeg tænker,
 Den Blodhund og Tyran,
 Herodes Søn, hans Rænker
 Dig nu er faldet an!

Om Templets Skjønhed kunde
 Dig holde op især,
 Det veed jeg ingenslunde,
 Om Du est bleven der!

*) begræde.

Om Du blandt Slægt og Frender
 I Selskab kommen est,
 Det veed den Gud, der kjender
 Min Hjerte: Sorrig bedst!

Kom Joseph lad os vende
 Til Herrens Tempel hen,
 Gud tør os Veien kjende,*)
 At finde ham igjen!

See der! o see den Glæde!
 See der er Jesus sat
 Op i de Lærdes Sæde!
 Her er vor Sjæle: Skat!

Mit søde Barn, min Ære,
 Min Længsel idelig,
 Gud skal velsignet være,
 At vi her finde Dig!

Hvi gjorde Du os dette?
 Hvi finde vi Dig her?
 Af Hjerte: Sorrig trætte
 Jeg og Din Fader er!

Hvi gjorde Du os dette?
 Jeg det ei tænke kan,
 At Du os vilde sætte
 I sliq Bekymrings Stand!

*) lære.

J e s u s.

Hold, hjerte Moder, inde,
 Hold, Joseph, op med Graad!
 I kan ei Veien finde
 I Herrens skjulte Raad!

Jeg Eders Huus vil kjende
 Og lydig hjemad gaae,
 Guds Huus jeg dog skal vende
 Flux mere Flid oppaa!

Min Faders Navn og Ære,
 Hans Huses Herlighed
 Skal al min Omhu bære
 Det er min Fødsels Meed!

Alf alle Jordens Ender
 Jeg dem forsamle skal,
 Som Herrens Ære kjender,
 Et fast utalligt Tal!

Et Tempel skal jeg bygge
 Og grunde med mit Blod,
 Som Satan ei skal rygge,
 Det faaer saa stærk en Fod!

Hver Sjæl, som mig mon' savne,
 Skal i Guds Tempel:Boe
 Mig søge og omfavne,
 Og finde Trøst og Røe!

Der vil jeg stedse blive
 Forklaret i mit Ord,
 Og Sakramenter give,
 Af Naadens rige Bord!

Der vil jeg Sjæle løse
 Af alle Synders Baand,
 Der vil jeg Trøst udøse
 I hver bekymret Aand!

Der vil jeg stedse findes,
 Vel dem, som søge mig!
 Af dem skal Kronen vindes
 Udi mit Himmerig!

N^o 28.

(Mel. Kommer til mig sagde Guds Son.)

D I Forældre, seer dog paa,
 Hvor Joseph og Maria gaae
 Hen op til Herrens Tempel,
 Og føre Barnet, Jesum, med
 Til Herrens Huus og Boligs Sted,
 D tager her Exempel!

De kjære Børn, de Planter smaae,
 Som I af Ægte-Sengen faae,
 Saa snart de Fod kan røre,
 Da sørger for, hvor I dem kan,
 Ved godt Exempel og Forstand
 I Jesu Fodspor føre!

Det er ei nok, at J dem see
 Foruden Lyde, Bræk og Bee
 Til Verden at fremkomme;
 At Sjælen kan Guds Smykke faae,
 Det skal J lægge Bind oppaa
 Før Ungdoms Aar er' omme!

Det klækker ei, om end de faaer
 Nødtørstighed i Ungdoms Aar,
 Mad, Varetøgt og Klæder:
 Den unge Green han bøies vil,
 Her hører Tugt og Awe til,
 Guds Frygt og gode Sæder!

J, som er sat i Høiheds Stand,
 Og J, som drikke bare Vand,
 Guds Aand er rig hos begge,
 Saa Børn kan i en fattig Braae,
 Saavel som de, paa Slotte gaae
 Guds Frygtes Kundskab lægge!*)

Exempler meget her formaaer,
 Fordi de Unges Ansigt staaer
 Oppaa Forældres Die,
 Den Dyd, som de hos dennem seer,
 Den Synd og Last, som ved dem seer,
 Den følge de saa nøie.

Saa vogter Eder derfor vel,
 At ingen ung, uskyldig Sjæl

*) lægge Grund i.

Af Eder skal forføres;
 Men at de kan i Eders Trin
 Omsoeles*) udaf Dyders Skin
 Og til Guds Ære røres!

Naar de kan gaae og tale ret,
 Seer til at Jesus bliver sæt
 Dem udi Sjæl og Sinde,
 Til Herrens Huus ved Eders Haand
 Fremleder dennem, at Guds Aand
 Maa Bolig i dem finde!

Saa skull' J see hvordan de skal
 Som Træer i hiin grønne Dal,
 Dvov' og Frugter bære;
 Saa hæderlig en Alder faae,
 Paa Viisdoms Bane altid gaae,
 Og naade: kronet være!

N^o 29.

(Mel. Jeg vil Din Priis udsjunge.)

I smukke Børn og fromme,
 I Zions Planter smaae,
 Hid bør J nu at komme,
 Her bør J lyde**) paa!
 Her skal J give Agt
 Paa Jesum, Eders Broder,
 Gaaer frem, I vakre Poder,
 Og staaer paa Eders Bagt!

*) omfraales.

**) høre.

Seer paa hans Himmel: Søder,
 Hvor han i Barndoms Aar
 Til Herrens Tempel træder,
 Og med Forældre gaaer
 Til Herrens Boligs Sted!
 O gaaer, I unge Sjæle,
 Fra Verdens Dndskabs Trælle,
 Udi hans Fode: Fjed!

Al Lykkes Morgenrøde
 Paa Eders Ungdom staaer,
 Om I hos Gud vil møde,
 Og Eders Ungdoms Aar
 Dpoffre Gud med Flid,
 Da skal I vist optræde
 Til Naade, Held og Glæde
 Al Eders Lives Tid!

I Kirke og i Skole,
 Hvor Jesus læres ret,
 Hvor alle Naaders Sole
 Er i Guds Kundskab sæt,
 Did skal I gjerne gaae!
 Der skal I Himlen finde,
 Stor Tugt og Lærdom vinde,
 Til Verdens Top at naae!

Lad Andre sig kun lægge
 Paa bløde Vølster hen,

Lad Verden med dem dægge,*)
 Og være deres Ven,
 Lad kun i Lyst og Leg
 All deres Ungdom være,
 De skal dog aldrig bære
 Guds Fryde: Høstes Reg!

Forældre skal I lyde,
 Som Eders Jesus gjør,
 Hvad i Guds Frygt de byde,
 I gjerne følge bør!
 O salig er den Sjæl,
 Som Herrens Frygt opammer,
 Og Tugtens Riis annammer,
 Den gaaer det evig vel!

I Himlens unge Poder,
 Forældres søde Haab,
 Hvis Navn og Naade: Floder
 Gaaer ud fra Christi Daab,
 Gud Eder lade saa
 I Jesu Fodspoer træde,
 I til hans Ære: Sæde
 Og Himmel vore maae!

*) Ejale for.

N^o 30.

Jesu Daab.

(Mel. Jeg vil Din Priis udsjunge.)

Mig lystet nu at træde
 Hen ned til Jordans Band,
 Og svømme mig*) med Glæde
 I Herrens Naade: Strand,
 At see det store Haab,
 Den Naade, Gud har skiftet,
 Den Pagt, han haver stiftet,
 Med mig udi min Daab.

O Jesu, fuld af Naade,
 Du Livsens Hoved:Flod,
 Du Godhed uden Naade,
 Retfærdighedens Rod!
 Jeg ei begrunde**) kan
 Hvordan Du kan behøve
 I Daaben Dig at løve***)
 Udaf en Haandsfuld Vand!

Du est jo Himlens Ere,
 Og Solens Keenhed ei
 Mod Dig kan lignet være,
 Ei Stjerner Melke:Bei!
 Ja selv Guds Engle maae
 Dig med fuld Nøst og Tunge

*) for: svømme. **) udgrunde. ***) bade.

Tre Gange Hellig sjunge,
Dg for Din Throne staae!

Hvad vil da Støv og Aske?
Hvad vil da Jordans Vand?
Skal Keenheds Hav sig vadske
Udaf en ringe Spand?
Nei, nei, Johannes saae,
At Ordets Vandbad ikke
Den mindste Synde: Prikke
I Jesu finde maa!

Dog vil Du Daaben tage
I Jordans blanke Flod,
At den maa Kraft udtrage
Udaf Dit Rosens Blod,
Ja alle andre Vand'
Bed Ordets Kraft maae tvette
Al Synd og Ondskabs Plette,
Som i os findes kan!

Vor Arve: Synd og Lyder,
Fra første Fødsels Stund,
I Gjerningen sig yder
Udaf sin Ondskabs Grund,
Enddog den er kun spæ,*)
Ei med Veraad og Wille,
Men hvo kan god Frugt pille
Udaf et raadent Træe?

*) spæd.

Men Du, o Livsens Kilde,
 Ved Daaben tvetter ud
 Alt hvad der staaer*) os ilde,
 Vi blive saa Din Brud,
 Som Syndens Skam og Sod
 Har rensset af sit Klæde,
 Og gjort sig hvid med Glæde
 I Jesu Vand og Blod!

Saa er' vi da Guds Poder
 I Jesu planted' ind,
 Hans Kirke er vor Moder,
 Guds Aand vor Trøst i Sind!
 Guds Pagt udi vor Daab
 Skal Himlen os oplukke,
 Og Satan nederbukke,
 Det er vor Troe og Haab!

N^o 31.

Jesu Fristelse.

(Mel. Jeg raaber til Dig, Herre Christ.)

Fra Fristelser og Satans Stød
 Ei Noget fri kan være,
 Som haver Part i Jesu Død,
 Og Christi Navn vil bære:
 Thi Jesus ei var døbt saa snart,
 Han jo, af Aandens Brynde,
 Sig maa skynde

*) Klæder.

Til Orken med en Fart,
Mod Satan Strid begynde.

Uf Fasten er han bleven mat,
I fyrgethve Dage,
Den Veilighed ta'er Satan fat,
At Jesus skal forsage:

“Est Du Guds Søn, som er raabt ud,

“Lad Steen til Brød sig vende!

“Din Elende

“Sees af Din magre Hud,

“Lad nu Din Guddom kjende!

Paa Helligdommens høie Top
Han hannem ogsaa fører,
Saa snart han ikke kom derop,
Han Fristeren jo hører:

“O lad Dig falde langs herved!

“Du har jo Engle: Skare,

“Dig at vare,

“Som af Guds Ord Du veed;

“Thi har det ingen Fare!

“Kom da, om dette intet kan

“I nogen Maade gjelde,

“Kom paa hiint Bjerg, hvor Du paa Stand

“Skal see al Verdens Vælde!

“See kun af denne høie Hald*)

“Det Guld, de grønne Skove,

*) Klippe.

"Tør jeg vove,
 "Kun for et Fode:Fald,
 "Paa Timen Dig at love!

Eognagtig' Satan, tør Du saa
 Min Fjelsere antaste,
 Som har al Himlens Baaben paa,
 Og med Guds Ord kan kaste
 Hver Fristelse strax ned i Grund!
 Thi al Din Skalkhed dæmmes
 Og beskæmmes
 Ved Ordet af hans Mund,
 Hvorved hans Ære fremmes!

Min Sjæl ei derfor undrer sig,
 At han paa mig tør sætte,
 Naar Brød og Djerling fattes mig,
 Jeg da skal Gud forgjette,
 Ulovlig' Midler tænke op,
 Hvormed jeg mig kan nære,
 Dermed bære
 En fed og syldig Krop,
 Til Satans Deel at være.

O søde Jesu stat mig bi,
 Naar Hunger, Armod's Broder,
 Mig møder paa hver Bei og Sti,
 Naar alle Hjælpe:Floder
 Tilstoppes her; o Livsens Brød,
 Lad Ordets Honning:Kage
 Mig da smage,

Styrk, trøst mig til min Død,
 At jeg ei skal forsage!

Om han med Verdens Høihed vil
 Mig nogen Tid forsøre,
 Og vil mig Daare bringe til
 Et Lufte-Spring at gjøre,
 O hold da, Jesu, ved min Haand,
 Lad mig min Svaghed mindes,
 Og ombindes
 Med Ydmynghedens Baand,
 Dig takkelig at findes!

Lad Rigdom og al Verdens Guld
 Mig aldrig saa bedrage,
 At Satan ved en myntet Muld
 Mit Hjerte skal indtage!
 Lad Himlens Rigdom udi mig
 En evig Attraae finde,
 Lad mig vinde,
 O søde Jesu, Dig,
 Saa har jeg Himlen inde!

N^o 32.

Brylluppet i Cana.

(Mel. Hvad kan os komme til for Nød.)

Hvor saligt var det Ægte-Par
 I Cana overmaade,
 Hvor Jesus selv indbuden var

Til deres Fryd og Vaade!
 Den Bryllups-Dag og Glæde-Fest
 Blev herlig af den Bryllups Gjest,
 Som giver evig Naade.

Men, som den Dag randt aldrig frem
 Fra gylde Morgenrøde,
 Jo nogen Sorg og Modgangs Alem
 Guds kjære Børn kan støde;
 Saa reen seer ikke Himlen ud,
 Alt jo en Skye med Storm og Slud
 Kan Middags-Solen møde;

Saa gif det her de Unge to
 I deres Bryllups Glæde,
 Dog Jesus, Verdens Soel og Roe*),
 Personlig var tilstede,
 Alligevel slap Modgang ind,
 Og trykte deres kjærlig' Sind
 Paa deres Brude-Sæde.

Den gode Viin før Tiden slap,
 Men Vandet blev tilbage,
 Saa bliver Glæden ofte knap,
 I bedste Fryde-Dage!
 De Modgangs Vand i Brude-Kar
 Af Korsens bedste Strømme far',
 Som vi maae ofte smage.

*) cyst.

De Flestes Kar er' tomme for
 Den Gaft af Glæde: Druer,
 Paa Brude: Bænken tunge Kaar
 Man hos saa Mange skuer!
 Naar Fryde: Døren luffes op,
 I Baghold staaer en Modgangs Trop
 Som høder*) stift og truer.

Dog findes tidt en Christen Sjæl,
 Som med Maria minder
 Om Korsets haarde Trykke: Pæl,
 Og med os sammenbinder**),
 I Kjærlighed, i Bøn og Troe,
 Indtil vi Lise, Trøst og Røe
 Ved Jesu Hjælp befinder.

Naar Du kun inden Døren er,
 O Jesu, lad da banke
 En gandske Nøds og Modgangs Hær,
 Lad Sorrigs Vand sig sanke
 Til alle Kar de fulde staae,
 Dog skal Din Trøst dem overgaae,
 For Du har Haand i Hanke!

Den Time kommer, naar Du seer
 Bort Kar vil overflyde,
 Naar alle Ting sig slet beteer,
 Da skal Din Hjælp frembryde,
 Da vil Du vende Korsets Stand,

*) har Dødt ifinde.

**) sammenbinder sig.

Og Glædens Viin for Sorgens Vand
I vore Hjerter gyde!

O Jesu, Du som Hjerter kan
Allene sammenbinde
Og føre dem i Ægtestand,
O lad Din Hjælp sig finde
Hos alle dem, som i Din Frygt
Har deres Løfter paa Dig bygt,
Lad Fred for dem oprinde!

Giv Ære, Held og gode Raad,
Giv tusindfoldig Lykke,
Bekræft Du selv al deres Daad
Udi Dit gode Lykke!
Befigne deres Bryst og Liv,
Og efter Døden dennem giv
Din Himmels Ære-Smykke!

N^o 33.

Hovedsmanden og den Bærkbrudne.

(Mel. Jeg raaber til Dig, Herre Christ.)

O meer end stærke Hovedsmand,
Du Troens store Kæmpe,
Som priselig ved Troen kan
Al Modgangs Pile dæmpe,
La'er i Dit Huus et Kors sig see,
Du kan med Troen bøde,
Jesum møde,

Dg for Din' Tjener
 Al Bærk og Bæe forsøde!

Dit syndig' Huus, Dit Boe, Dit Tag
 Du intet værdig kjender,
 At Jesus gjør sig den Umag'
 Dg sig derunder vender,
 Du veed, at al Naturen staaer
 Tilrede for hans Tale,
 Han befale!
 Saa skal al Synd og Saar
 Dg Corrig gaae i Dvale.

Bærkbrudne Svend! Du ligger paa
 Din Gotteseng og Leie,
 Din Herre Dig ei vil forsmaae,
 Som Verdens Børn de pleie,
 I Bøn og Troe han bær Dig hen,
 Dg Koes hos Jesum finder,
 Dg Du vinder
 Din Førlighed igjen,
 Saa al Din Bærk forsvinder!

O Jesu, hvor mangfoldig er
 Den Sygdom, Sorg og Plage,
 Som os beængster her og der
 I vore Levnets Dage;
 Men Du est al vor Hjælp og Trøst,
 Naar vi er fuld' af Smerte,
 Dg vort Hjerte

Er som en Strøm udøst,
For Korsfets dybe Snerte!

Hvor mangan Fattig og Forladt
Dypaa sit Leie ligger,
Udsotet*), gusten, mag'r og mat,
Dg Folke-Naade tigger!
Men Du, o søde Jesu, Dig
Hos dennem lader finde,
Dg oprinde
Din Hjælp betimelig,
Som de ved Troen vinde!

O søde Jesu, naar Du vil
Min Sygdoms Magt forsøge,
Giv da Din Aand og Naade til
Jeg ene Dig kan søge!
Lad Sjælen være Hovedsmand,
Der fuld af Troe kan være,
Dg mig bære
Til Dig, som vil og kan
Min Pines Baand affkjære!

N^o 34.

Den Spedalske.

(Mel. Jeg raaber til Dig, Herre Christ.)

Paa Bjerget har nu Jesus endt
Sin Prædiken og Tale,

*) udtæret.

Nu har han Fod og Hjerte vendt
 Med til de dybe Dale,
 Til Hver, som i Bodsferdighed
 Vil sig til hannem vende,
 Og bekjende
 Sin Sot og Synd saa led,
 Og i hans Arme rende.

See her, hvor den spedalske Mand
 Han Jesu faldt til Fode
 Med Bøn og Bod, med Dine-Bånd
 Han raabte, bad og troede:
 "O Jesu! vil Du, som Du kan,
 "Og som Din Almagt strækker
 "Og tiltrækker,
 "Da bliver jeg paa Stand
 "Reen af Spedalskheds Sprækker!

Strax rækker Jesus ud sin Haand,
 Den Haand, som Alting læger,
 Og løser alle haarde Baand,
 Hans Mund ham vederqvæger:
 "Jeg vil!" saa siger Sandheds Mund,
 "Min Haand den skal affryge
 "Al Din Syge,
 "Bær reen i denne Stund,
 "Din Krankhed*) bort skal ryge!

*) Sygdom.

"Gaf hen, for Præsten Dig betee,
 "Som herudi skal kjende*),
 "Lad ham Dit Kjød og Hud besee,
 "Hvor sund den blev behænde!**)
 "Laf den, som hjalp Dig af Din Nød,
 "Og derhos Dig tillave
 "Med den Gave,
 "Som Moses han Dig bød,
 "Jeg vil Din Sot begrave!

O Jesu, jeg maa klage mig
 Med Hjertens Suk og Taare,
 At Synden mig saa græsselig
 Fast hver Minut mon' saare,
 Jeg er spedalsk og fuld af Bee,
 Mit Blod, min Sjæl, mit Hjerter
 Lider Smerte,
 O Jesu, til mig see,
 O hør hvad jeg begjærte!

Du kan, o Jesu, om Du vil,
 Jeg veed Du Alting mægter,
 O ræk Din Haand, ræk mig den til,
 Før gandske jeg forsmægter!
 Læf til min Sjæl og giv mig Bod,
 Siig at jeg reen skal være,
 Og hjembære
 En Sjæl, som i Dit Blod
 Er rensset, Dig til Ære!

*) domme.

**) hurtig.

Mit Offer vil jeg tænke paa
 Og ei Din Tak forgjette,
 Men daglig hen til Jesum gaae,
 Som mig saa vilde tvette
 Og rense mig med Naadens Vand,
 Hans Fødder vil jeg kysse
 Og bedrøysse
 Af Dines Bode:Spand,
 Han skal min Jammer tynse!

N^o 35.

Matth. 11.

(Mel. Guds Søn er kommen af Himmelen ned.)

Ikke Sandhed, at Gud bedre Dig,
 Hvor tynd er dog Din Lykke!
 Du sængsles, trængsles*) ynkelig
 Man vil Dig undertrykke!
 Johannes er i Fængsel sat,
 Men Jesus er hans Trøste:Skat,
 Hans Haab, hans Hjælp og Smykke!

O store Fange, kanst Du ei
 Din Gud i Taarn forgjette?
 Men viser to Disciple Bei
 Til deres Troe at rette,
 At de ved Jesu Ord og Mand

*) trænges.

Dg Bærf udaf hans Guddoms Haand,
 Skal see og troe sig møtte.

O salig er den Vei, der gaaer
 Til Jesum at hentræde!
 Man der al salig Kundskab faaer
 Og Sjælen fuld af Glæde;
 Hans Ord og store Gjærninger
 De viser, han Messias er,
 I Adams Kjød og Klæde.

De Blinde see, de Halte gaae,
 Spedalske blive rene,
 De Døve høre, Død' opstaae,
 Ved Jesu Ord alene,
 Det liflig' Evangelium
 Hos Fattige faaer Sjæle-Rum,
 Det Ingen kan formene!

O søde Jesus, hvo der kan
 Forarge sig, og støde
 Paa Din saa usle Trældoms Stand,
 Hans Dom skal hannem møde!
 Jeg favner Dig med Hjertens Troe,
 Mit Liv, min Lyst, mit Haab, min Røe,
 Du al min Sorg skal døde!

N^o 36.

Jesús bespiser 5000 Mand.

(Mel. Hvad kan os komme til for Nød.)

Hvor godt er det at tjene Gud
 Og i hans Fodspor rende,
 Og alt sit Hjerte til hans Bud
 Med Flid og Andagt vende;
 Thi hver den Sjæl, som Gud attraacr,
 Og Forsmag paa hans Sødhed faaer,
 Vil han i Naade kjende.

Paa Sjælens Vegne vil han saa
 Hver Hungrig vel affpise,*)
 At han skal Mann' og Honning faae
 Til kraftig Trøst og Lise;
 Ja Legemet, i Hungers Nød,
 Vil han til et nødtørstigt Brød
 Samt Raad og Lykke vise.

Fem tusind' Mand til Jesum gaaer,
 Som i hans Forsyns Die
 Og i hans Hjertes Omhu staaer,
 Han vil og sig bemøie,
 At deres Brød og Djerling ei
 Skal skorte***) paa saa god en Wei,
 Men findes dem til Nøie.

*) for: bespise.

**) mangle.

Gud ei behøver Regne: Bog
 Dg Spise: Tart at leie,
 Han er af Evighed saa klog,
 Som Himlen har i Eie,
 At han til Hver udi sin Stand,
 Sit Levnets Brød uddele kan
 Dg ved sit Forsyn veie.

Fem Bngbrød og to Fiske her
 Fem tusind' Mand ei tære,
 Men og tolv Kurve Levninger
 Man kan fra Maaltid bære;
 Saa trives vel vort Føde: Brød
 I Jesu rige Haand og Skjød,
 Hvis Navn velsignet være!

Gid jeg, o Jesu, følger Dig,
 Dg Haabet paa Dig sætter,
 Jeg veed Du vel forsørger mig,
 Dg saa min Tary indretter,
 At jeg, i mine korte Aar,
 Min Deel med Gud og Ære naaer,
 Det Haab mig altid letter!

Jeg derfor paa Dit Forsyn vil
 Henkaste al min Lykke,
 Dg stedse sætte Hjertet til
 Dit Raad og Himmel: Lykke,
 Saa veed jeg vist, i hvor det gaaer,

Alt alt det, som Din Haand mig faaer,*)
Er et velsignet Stykke!

Skal jeg og intet andet faae
End Lovninger, som falde
Fra Andres Bord, og jeg skal gaae
Til dem om Hjælp at kalde;
Dog sidder Gud hos mig til Fad,
Som strøer sin Trøst oppaa min Mad
Og sødgjør Armods Galde.

Deel derfor til mig, hvad Du seer
Der mig kan gavnligt være,
Jeg takker, og vil intet meer
I Verden her begjære!
Du rammer selv min bedste Tare,
Og giver Himmelen til Aro,
Med evig Fryd og Ære!

N^o 37.

Jesus paa Havet.

(Mel. Jeg vil Din Priis udsjunge.)

Hvad er det for en Snekke*)
Og liden Flyde:Baad,
Som Storm og Blande trække,
Saa den er uden Raad?

*) giver.

**) Skib.

O see den store Nød!
 Det som den gik til Grunde
 Og just til Havsens Bunde
 Ned i Afgrunden flød!

Det er Guds Kirke: Smakke
 Og liden Menighed,
 Som her og der maa flakke,
 Og tidt ei Redning veed;
 Hvor Jesus lader som
 Han ofte hart mon' sove,
 Og saa for Vind og Bove
 Sit Skib la'er tumle om!

Tidt Leviathan tuder
 Af Had og Helved: Harm,
 Ja store Floder spruder
 Ind i Guds Kirkes Darm;
 Han rører Vinde op
 Ved Mægtige paa Jorden,
 Saa Lyn-Ild, Storm og Torden
 Bestrider Kirkens Trop.

Her reises og oprøres
 Al Satans Herre-Magt,
 Ild, Baal og Sværd her føres
 At søie Satans Agt,
 Og i de Christnes Blod
 Tyranners Baaben søles,
 Og al Ulykke brøles
 Guds Folk og Børn imod.

Den Flok, der Jesum haver
 Alene inden Bord,
 Der kysser Aandens Gaver
 Og elsker kun Guds Ord,
 Foruden Phantasie,
 Og uden Folke-Være,
 Den Flok kan aldrig være
 Fra Modgangs Bølger fri.

Saa lad Afgrunden øse
 Al Helved: Dandskab op,
 Og lad kun Satan løse
 Al sin Tyranne: Trop,
 Lad Kirke: Skibet faae
 Ti tusind Stød paa Side,
 Dog skal vel Jesus vide,
 Hvor det sin Havn skal naae!

O søde Gud og Fader,
 O Søn og Hellig: Aand,
 Som Dine ei forlader!
 O lad Din mægtig' Haand
 Befrie Din Menighed
 Fra al sin Evang og Vaade!
 O gjør det for Din Naade
 Og Jesu blodig Sved!

N^o 38.

Den cananæiske Qvinde.

(Mel. Af dybeste Nød lader os til Gud.)

Her kommer, Jesu! see Dig om,
En cananæisk Qvinde!

“O Davids Søn, som est saa from,

“Lad nu Din Naade finde!

“Den grumme Djævel har besat,

“Og plager ilde, Dag og Nat,

“Min Datter ud’ og inde!”

“Min Hjerte: Sorg, den er saa stor,

“Thjel maa jeg mig grønne,

“Her gaaer jeg Usle, men jeg troer,

“Du la’er mig Trøst fornemme;

“O søde Jesu, Davids Søn,

“O send mig Hjælp og hør min Bøn,

“Tænk Satan er der hjemme!”

“O Du al Trøstes Himmel-Mund,

“O svar mig i min Baade,

“Jeg sukker af mit Hjertes Grund

“Og beder om Din Naade,

“O svar og see min Jammer an,

“Alt hjælp est Du altid van,

“Lad dog ei Satan raade!”

“Lad være jeg blandt Israel

“Kan ikke mig indregne,

"Gud bedre mig, jeg veed det vel,
 "Dog vil jeg mig tilegne,
 "At Du for mig og kommen est,
 "Min Troe er gandske paa Dig fæst",
 "Som hjælper allevegne!"

"Om end jeg under Hunde:Navn
 "Din Naade skal optage,
 "Jeg gaaer dog til Din Hjalpe:Favn
 "Og triner ei tilbage,
 "Jeg er i Sind og Hjerte saar*),
 "O Jesu lad mig, før jeg gaaer,
 "En Naade:Smule smage!"

"O Kvinde", siger Jesus, "hvad
 "Din Troe er uden Lige,
 "Dig skee da som Du troer og bad,
 "Min Hjalp vil jeg tilsige!" —
 "Tak, søde Jesu, være Dig,
 "Nu skal da Satan pakke sig
 "Og bort med Skjændsel vige!"

Saa kan vor Bøn og stærke Troe
 Vor Gud selv overvinde,
 I Korset give Raad og Røe,
 Ja Satans Magt opbinde!
 Styrk os i Troen til vor Død,
 O Jesu, lad os i vor Nød
 Din Hjalp og Trøst befinde!

*) saaret.

N^o 39.

Jesu Forklarelse paa Bjerget.

(Mel. Om Himmerigs Rige ville vi tale.)

Jeg løfter Sjæl og Dje op
 Imod det hellig' Bjerges Top,
 Hvor Jesus han opstiger,
 Jeg følger med i Sjæl og Sind
 Alt fige i den Glæde ind;
 I Verdens Lyster viger!
 Bort alt det mig besviger!

I Mand og Troen seer jeg paa
 Alt hvad de tre Disciple saae,
 Og trøstes ved den Glæde,
 Alt Jesus han iførte sig
 Udi en Deel af Himmerig
 Og Lysets rene Klæde
 Af Herlighedens Sæde.

Hans Ansigt Solens Klarhed fik,
 Hans Klæder, med en Himmel-Skif,
 Som Lys og Snee blev hvide,
 Da Moses og Elias kom,
 Guds dybe Ting de taled' om,
 Hvad, Død han skulde lide
 Med Kummer, Kors og Dvide.

All Verden glemte Peder da,
 Sig selv gif han og gandske fra,

Han dristed' at begjære:

“O Herre lad os gjøre her

“Dig, Moses og Elias, hver

“Sit Huus i denne Ære,

“Her er saa godt at være!”

Før nep' han havde dette talt,

Saa klar en Skye fra Himlen faldt,

Som Herrens Køst mon' føre:

“Den er min elskelige Søn,

“Som Adams syndig' Æt og Kjon

“Behageligt skal gjøre,

“Ham skal I troe og høre!”

Den Himmel-Køst og Herlighed

Dem bøiede til Jorden ned,

Forskrækked' udi Sinde;

Men Jesus dennem rører saa,

At de behjertede opstaae,

De Jesum see og finde

Dg Frygten overvinde.

O Jesu, o jeg seer heraf,

At Gud Dig Himlens Ære gav,

Før Sorgens Skye Dig mødte,

Dg før Du i Gethsemane,

Udi Din Synde-Perses Bee,

Dit Klæde gjennemblødte

Dg for min Dudskaab bødte!

Du hermed vil erindre mig,
 At naar mit Kors og Kummer sig
 Med Dødens Mørk' udbreder,
 At da min Sjæl skal tænke paa
 Den Glæde mig skal forestaae,
 Naar Du min Sorg adspreder,
 Og i Din Himmel leder!

Jeg seer og, Du Guds evig' Død!
 At Himmelen saavel som Jord
 Dig Vidnesbyrd tillaver,
 At Du Guds Søn i Himlen est,
 Prophete, Konge og den Præst,
 Som Aandens rige Gaver
 I Guddoms Fylde haver!

Jeg gaaer i denne Græde-Dal,
 Du kjender bedst min Sorrigs Tal,
 Ak! naar skal jeg opstige
 Paa Glædens Thabor? hvor jeg kan
 See Dig, O søde Frelsermand,
 I Herlighedens Rige,
 Hvor al min Nød skal vige!

Du ta'er dog engang Skyen bort,
 Du gjør min Længsel let og kort,
 Kom snart, o kom at tage
 Min Sjæl fra Synd, fra Skam og Nød,
 Fra Sorrig og fra evig Død,
 At jeg maa see og smage
 Din Sødhed alle Dage!

N^o 40.

(Mel. Jeg veed et evigt Himmerige.)

Jar vel da, Verden, Du skal faae
 Din Afsted hastelige,
 Paa Thabor lyster mig at gaae
 Og op til Jesum stige!

O Verden hvad est Du mig leed,
 Naar jeg Dig ret beskuer,
 Din Vre, Lyst og Herlighed
 Er gylde Sommer: Fluor!

Men Himlen er paa Bished sat,
 Dens Herlighed ei svinder,
 Der evig Soel foruden Nat
 Op fra Guds Ansigt rinder.

Her finder jeg, at hver Dags Synd
 Min Regning høit opdriver,
 Og gjør mig Herrens Naade tynd,
 Den han med mig opskriver.

Der skal jeg i det Gode staae,
 Og aldrig kunne falde,
 Schuldkommenhed skal jeg der faae,
 Foruden Ondskabs Galde.

Om end jeg her i Lykkens Skjød
 Og Bugge om kan veies,
 Saa har dog Lykken selv sin Død,
 Og hastig om kan dreies.

Men Himlen intet Skifte veed,
 Den ei Forandring taaler,
 Men al sin store Salighed
 Med Evigheden maaler.

Om end jeg her er ung og stærk,
 Staaer vel i Verdens Die,
 En Hjerte-Sorg og Hoved-Bærk
 Kan mig dog snart nedbæie.

Men der er Ungdom altid ny,
 Forandres ei af Alder,
 Min Glæde der af nogen Skye
 Formørkes ei og falder.

Om Kroner, Scepter, Herredom
 Min Haand og Hoved pryder,
 Her kastes de dog engang om,
 Og Døden dem afbryder.

Men der er Herlighedens Krands
 Og uforvisnet Krone,
 Som overgaaer al Sind og Sands,
 Fra Herrens høie Throne.

Her finder Sorgens beske Vand,
 Som Ingen vil formilde;
 Men der i Himlens Engle:Land
 Er Glædens Vælde:Kilde.

Jeg her af stor' Uvenner maa
 Min Fred saa ofte tigge;
 Der skal jeg Seier:Fanen faae,
 Naar alle Fiender ligge.

Mig Armod, Nød og Fattigdom
 Saa ofte her mon' trænge;
 Men der vil Gud mig om og om
 Med evig Rigdom hænge.

Min Byrde og mit Kors jeg her
 Maa med Besværing drage;
 Der vil min Gud, som har mig kjær,
 Fra Angest mig optage.

Der skal jeg see grandgivelig
 Hans Glæde uden Ende,
 Der skal det hele Himmerig
 Med Glæde mig omspænde.

Vel var det nok en stor Copie*)
 Disciplene de finge,
 Der de paa Himlens Glæde:Sti
 Hen op paa Thabor ginge.

*) Aftegning, Billede.

Men jeg, o jeg den Dag skal see,
 Den Dag foruden Ende,
 Da jeg det Guddoms store Tre
 Udi mit Kjød skal kjende.

All Glæde skal i Evighed,
 All Evighed i Glæde
 Skal endes, vendes, og jeg" veed
 Gud reder der mit Sæde.

Far derfor, Verden, far kun vel,
 Mig skal Du ei besvige,
 Nu har min dyre-købte Sjel
 Ret Smag paa Himmerige!

N^o 41.

Samme Begivenhed efter 2 Pet. 1.

(Mel. Mit Hjerte hvi grammer Du Dig.)

"J Børn og Brødre en og hver
 "Som Vre-Navn af Christo bær',
 "Jeg Eder minde maa,
 "Endog J have Sandhed fat,
 "Og mangler ei paa Wiisdoms Skat!

"Jeg veed ret vel, hvor snart det er
 "At falde hen i Synds Begjær,
 "Og glemme Gud og sig!
 "Jeg Eder derfor vækker op,
 "Imens jeg boer i denne Krop!

"Min Sjæle-Hytte skal jeg snart
 "Aflægge, thi mit Levnets Fart
 "Er nær hos Gravens Maal,
 "Jeg stunder op til Himmerig,
 "Som Jesus aabenbared' mig!

"Dog skal jeg alt imidlertid
 "Anvende al den Sorg og Flid,
 "Som al min Kraft formaaer,
 "At I min Lærdom mindes kan,
 "Naar jeg skal boe i Gravens Land!

"Vor Lærdom den er ikke Tant,
 "Som Folke-Hjerner sammenspaandt,
 "Ei Fabel eller Snak,
 "Der, under Viisdoms falske Skin,
 "For Guld udbytter Blye og Tin!

"Men vi forkynde Jesu Kraft,
 "Hans Ord, hans Magt, han haver havt,
 "Og hvad for Kjærlighed
 "Hans Fader hannem lagde paa,
 "Som vi med vore Dine saae!

"Da Himlens Klarhed om ham faldt
 "Og herliggjorde hans Gestalt,
 "En Røst da sagde saa:
 "Min Søn er denne elskelig,
 "I hvilken Alt behager mig!

"Vi saae og hørte dette grandt,
 "Og vidne kan, at det er sandt,
 "Som Herren lod os see,
 "Der vi paa Bjerget hos ham stod,
 "Og han sin Herlighed oplod!

O søde Jesu, Naade giv,
 Alt vi i dette korte Liv
 Saaledes vandre maae,
 Vi al din Herlighed engang
 Maae see blandt Fryd og Engle-Sang!

N^o 42.

Jesu Indtog i Jerusalem.

(Mel. D Jesu for Din Pine.)

See hvor nu Jesus træder
 Hen til den Morder-Stad,
 Enddog man ham bereder
 Saa stort et Blode-Bad!

Enddog hans Guddoms Die
 Sit Fængsel, Kors og Nød
 Forud kan agte nøie,
 Ja see sin visse Død!

Dog vil han fri*) i Sinde
 Mod sine Fiender gaae,

*) ed. pr. fræk o: kjæk.

Han veed, han skal dem binde
 Og evig Seier faae!

Hans Udfærd*) er kun ringe,
 Et Usen er hans Hest,
 Dog kan han undertvinge
 Al Satans Gift**) og Pest!

Her er han, som vil løse
 Hver synde-bunden***) Træl,
 Her er han, som vil øse
 Trøst i hver bange Sjæl!

Her er han, som udrotter****)
 Den onde Slanges Sæd,
 Gaf ud, o Zions Dotter,
 Og Dig i hannem glæd!

Her er han, som vil favne
 Dig med sin Kjærlighed,
 Her er han, som vil gavne
 Dig med sin blodig' Svæd!

Her er han, som vil bære
 En Torne-Krands for Dig,
 Her er han, som skal være
 Din Kong' evindelig!

*) Optog.

**) ed. pr. Paf.

) ed. pr. syndig Usen= *) udrydder.

Her er han, som vil gyde
 For Dig sit Hjerte-Blod,
 Her er han, som vil yde
 Til Dig en salig Flod!

O Jesu gid jeg kunde,
 Som jeg saa gjerne vil,
 Dig ære nogenlunde,
 O hjælp mig selv dertil!

Jeg gjerne mine Klæder
 Vil for Dig lægge ned,
 Jeg med i Flokken træder,
 Som er med Tak bered!

Jeg bær' og mine Palmer
 Til Vrens Konge frem,
 Jeg sjunger mine Psalmer,
 O Jesu, hør dog dem!

Mit Hosianna klinger
 Ved Din den gode Aand,
 Mit Hjerte sig opsvinger
 Opletter ved Din Haand!

Til Lykke, o til Lykke
 Du Vrens Konge! gaa
 Min Død at undertrykke,
 Og hav saa evig Tak!

N^o 43.

(Mel. Seg vil Din Priis udsjunge.)

Op, Zion, at oplukke
 Din Hjerte-Port og Dør,
 Slaae Laas for Sorg og Sufte,
 Og græd ei nu som før!
 Din Længsel og Attraa,
 Din Jesus, som Du venter,
 Din Konge og Regjenter,
 Gaaer for Din Dør at staae!

All Verdens Pragt til Side!
 Bort løse Lysters Bind!
 Vil Jesus, Guds Søn ride
 Og gjeste til mig ind,
 Op hjerte Sjæl, gaf hen
 Den store Søn at skue,
 Stif Hjertet. flux i Lue
 Mod denne kjærlic' Ven!

O Under-Søn, hvis Lige
 Før aldrig Solen saae!
 Gud vil et Afsen stige
 Og ride der oppaa!
 Da dog al Jordens Bold
 Ei mægte kan at bære
 Hans Guddoms Magt og Vre,
 Og store Herre-Bold!

See, hvor han Hjerter vender
Og vrider i sin Haand!

See, hvor hans Dje kjender

Det trølsom' Afens Baand!

O Himmel-Konge, Du

Mit Baand, mit Band, min Plage

Bedst veed at fra mig tage,

Kom, Jesu, løs mig nu!

Seer ned af Eders Throner,

I store Scepter-Mænd!

Den Gud, som Eder kroner,

Og binder Sværd om Lænd,

Han kommer slet og arm!

O beder hannem bære

All Eders Raad og Ære

Udi sin Guddoms Barm!

I Fattige, som lide,

Hvis Liv er daglig Død,

Fuld vel kan Jesus vide

All Eders Trang og Nød!

Gaaer, gjører frem og frem

Al Hjerte-Sorrig Psalmer,

Al Kors og Kummer Palmer,

Gaaer, viser Jesus dem!

Dig vil jeg, Jesu, give

Mig med min Sjæl og Alt,

Du skal min Eier blive,

Du har mig og betalt!

Kom, Jesu, til mig ind!
 Med Hjerte, Mund og Tunge,
 Hosanna vil jeg sunge,
 Kom, fyld min Sjæl og Sind!

N^o 44.

Jesús toer Disciplenes Fødder.

(Mel. Naar min Tid og Stund er for Haand.)

D Jesu, hvordan kan jeg dog
 Din Kjærlighed udgrunde?
 Om Himlens Telt var alt en Bog
 Og Jordens store Kunde,*)
 Paa Jord og Hav og Stjerner's Bei
 Din Ydmynghed dog kunde ei
 Forfattes**) nogenlunde!

Du steg ned fra Dit Himmerig,
 Der Du i Magt og Ære
 Og Guddom var Din Fader lig,
 Paa det Du kunde være
 Deelagtig i vort Kjød og Blod,
 At dæmpe Syndens bitter Rod
 Og Korset for os bære!

Ret for den hellig' Paaske-Fest
 Og store Høitids Dage,

*) Runddeel, Kreds.

**) beskrives.

Der Du var Dødens Pine næst
 Paa Korsets Træ at smage,
 Et Aftens-Maaltid holdte Du,
 Der Satan Judas stak ihu,
 Dig at forraade sage!*)

Fra Nadveren Du reiste Dig
 Og lagde Dine Klæder,
 Omgjortet med en Skjorte-Flig,**)
 Frem med et Bækken træder,
 Opfyldt med Vandets rene Flod,
 Og to'de hver Discipels Fod,
 Ja end paa Din Forræder!

Men Peder han sig undrer paa
 Og blues overmaade,
 At dog hans syndig' Fod og Taae
 Skal tage mod den Baade,
 At de ved Jesu Haande-Tvet
 Skal vadsfes af hver ureen Plet;
 Han fatter ei den Naade.

Jeg gaaer og i Forundring hen
 Og veed ei hvad at sige,
 Naar jeg seer Jesum, Sjælens Ben,
 Saa dybt at nederstige,
 At og hans Haand og Himmel sad
 Med under deres Fode-Blad
 Med Band af Naadens Dige.*)

*) pludseligt.

**) Linklæde.

***) Band-Grav.

Jeg saa til mine Fodder seer
 Og deres sølsom' Gange
 I Verdens Hænge-Dynd og Leer
 Paa Stier meer end vrange,
 Og sukker strax: I oh Jesu, kom,
 Og sehl dem ud, thi runden om
 Er' deres Smitter mange!
 Fra Jøsen til min Fode: Saalig
 Du kan Ureenhed hitte,
 Som er foruden Maad' og Maal
 I Synds omflottig*) Smitte;
 O vadsk mig fra min Top til Taae,
 Saa vil jeg i Dit Godspor gaae,
 Og mig paa Bod beslitte!

Vadsk Fod og Hjerte, Sjel og Alt,
 Og lad mig aldrig komme
 Did hen, hvor jeg i Søle faldt,
 At Dine store Domme
 Ei skulle falde mig oppaa,
 Men at jeg Deel med Dig kan faae,
 Naar denne Tid er omme!

Giv at jeg af Dig lære kan
 Sand Ydmynghed i Live,
 Jeg ei i nogen Lykke-Stand
 Saa opblæst skulde blive,
 Jeg jo min Næste tjene vil,

*) overflodig.

Saa som hans Nødtørst siger til,
 Og jeg ham Hjælp kan give!

Gaf Rigdom, Høihed, Ære, gaf
 Til hvem som Du kan blinde!

Jeg siger Jesus tusind Tak,
 Som lod sig ydmyg finde!

Gid jeg udi hans Fodspor maa
 Til Himlens Ære ydmyg gaae,

Og Seier-Kronen vinde!

N^o 45.

Nadverens Indstiftelse.

Efter 1 Cor. 11.

(Mel. Jesu søde Sukommelse.)

“Fra Herrens egen Mund og Ord

“Og fra hans Naades rige Bord,

“Har jeg annammet det, jeg her

“Leverer Eder en og hver.

“Det er hans Nadvers Sacrament,

“Hvori hans Kjærlighed er kjendt,

“At han sig hen i Døden gav

“Og gav os Liv udi sin Grav.

“Udi den Nat han blev forraadt,

“Af Bøld og Uret undertraadt,

“Da stifted' han sin Nadver ind,

“Oplod sit Guddoms Hjert' og Sind.

"Da tog han Brødet i sin Haand,
 "Betsignede det ved sin Aand,
 "Brød det og sagde: Tager det,
 "Og æder nu en Himmel-Net!

"Det Brød mit sande Legem er,
 "Som bliver offret for Enhver,
 "J derved mindes skal min Død,
 "Saa tidt J æder dette Brød!

"Han tog og Kalken ligesaa,
 "Betsignelse den lagde paa,
 "Og sagde: Drikker her mit Blod
 "J Wiin, som er en Naade-Flod!

"O drikker Alle, lædskes nu,
 "Og kommer mig derved ihu,
 "At jeg drak Dødens bittre Skaal
 "For Eder ud paa fulde Maal!

O Jesu, naar jeg tænker paa
 Den Nat, der randt af Helved-Braae,
 Den Nat, der Du blev hen forraad
 Og stukken slem af Slangens Brodd;

Da undrer jeg saa hjertelig,
 At Naadens Soel randt op i Dig,
 Og at ei Verden blev forladt
 Udi en evig Dødsens Nat!

Faae Plage: Nætter Hjob kun led,
 Før han af Utaalmodighed
 Forbandede sin Føde: Dag
 Og havde ei i ham Behag.

Men det, som Hjob og alle Mand
 Udi al Verden lide kan,
 Er kun et Grand at ligne mod
 Alt det, Du denne Nat udstod!

Dog vilde Du, om end Du faae
 Guds grumme Brede paa Dig laae,
 Fremvis en Soel af Kjerlighed,
 Ret som at Verdens Soel gif ned!

Du retted ind Dit Testament
 All fuldt af Naade, som blev hent
 Ret fra Din Guddoms Hjerte: Rod,
 Beseglet med Din Død og Blod!

Jeg takker derfor mindelig,*)
 O hjerte, søde Jesu, Dig,
 Ja med et ydmygt Hjerte vil
 Dit Naade: Bord fremtræde til!

Jeg troer Dit Ord, som Du har sagt,
 Hvort Din Sandhed ind er lagt:
 Alt jeg med Brødet faaer Dit Kjød,
 I Viin Dit Blod, som af Dig flød!

*) inderlig.

Fornuften hjemme blive maa,
 Naar jeg til Herrens BOrd vil gaae;
 Jeg troer, og æder denne Ret,
 Og bliver af min Jesus mæt.

O Jesu, gjør det ved Din Mand,
 Alt dog Guds egen Kraft og Haand
 Berede kan mit Hjerte saa,
 Jeg altid værdig did kan gaae!

Bestyrk Du selv min svage Troe,
 Ryd Vantroen af mit Hjertes Bøe,
 Saa jeg, til evig Salighed,
 Slet intet uden Jesum veed!

Du med Dig selv mig saa foreen,
 Alt Synd og Nød og Dødsens Meen
 Os aldrig mere skiller ad,
 Saa døer jeg i Dig fro og glad!

Passions-Psalmer.

N^o 46.

Om Jesu Lovsang.

(Mel. Som en Hjort med Tørst befangen.)

Hører til, I høie Himle,
 Hører til, I Engle-Chor!
 Hører, o I Folk, som vrimsle,

Dg som Jordens Klod' beboer!
 Hører, hver som høre kan,
 Hver, som Sands har og Forstand!
 Alt det, som har Vand og Dre,
 Lave sig nu til at høre!

Jesus, o vor Jesus sjunger!
 D, en meer end Engle:Sang!
 Tier alle Engle:Tunger!
 Jesu Røst maa have Gang!
 Himlens hele Harmonie
 Sættes nu i Melodie
 Ved vor Jesu Mund og Hjerte,
 Før ham Døden skulde smerte!

D, I Guds Apostel:Skare!
 D, hvad Eders Hjerte:Grund
 Maatte med Forstand opklare,
 Der I sang af*) Jesu Mund,
 Med et stort Halleluja;
 Priste Gud for Frelse fra
 Det ægyptisk' Nag og Plage,
 Dg for Canans Fryde:Dage!

Men, o søde Himmel:Sanger!
 Du har vel opladt Din Røst
 For al Verdens Folk og Fanger,
 Takket Gud for denne Trøst:
 At de skulle Frihed faae,
 Dg udi Guds Rige gaae,

*) efter.

Ved Dit Fængsel, Død og Smerte,
Dg ved Blodet af Dit Hjerte!

O, hvad søde Himmel-Toner
Dog oppaa Din Lunge laae!
Du, som Verdens Synd forsoner,
Sang ret som Du Døden saae!
Adam gif af Paradiis,
Grød for Herrens Brede's Riis,
Du igjen med Sang oplukker
Himlens Dør, — og Slangen sukker!

Men*) Du da af Sang begynder,
Dg Du est i Sjælen fro,
Søde Jesu, det forkynder
Lise for min svage Troe!
Alt, naar jeg min Død og Bæe
Skal for mine Dine see,
Jeg i Dig skal trøstigt blive,
Dg i Sang min Død fordrive!

Stem da op mit svage Hjerte,
Stem min Lunge, Sjæl og Aand,
At jeg synger om Din Smerte!
Brid mig med Din egen Haand,
At Din Død den blive maa
Alt hvad Sjælen nynner paa,
Saa jeg drive kan og dræbe
Døden, med Din Død paa Læbe!

*) mebens.

Syng, min Sjæl, og lad Dig høre,
 Glem dog ei andægtig Graad!
 Jesu Aand, den Dig skal røre!
 Syng om Æblet, Adam aad,
 Syng saa om det, Jesus led,
 Om hans Kors, hans Blod og Sved!
 Syng og troe, saa skal Du stige
 Syngende i Himmerige!

N^o 47.

Om Jesu Sved i Urtegaarden.

(Under forrige Melodie.)

Over Kedron Jesus træder
 Med frivillig Aand og Mod,*)
 Græder, alle Dine, græder,
 Græder, om I kunde, Blod!
 See, hvor Bladet nu er vendt,
 Alle Buer er nu spændt,
 Som paa Jesum ene sigter,
 Og til Døden ham forpligter!

David engang, tung om Hjerter,
 Gik hen over Kedrons Vand,
 Fuld af Harm, af Graad og Smerte,
 Flygtig i sit eget Land;

*) ed. pr. vader med sin bare Fod.

Men, o Jesu, maatte Du
 Ikke ængstes mere nu?
 Du, som Dig til Døden skynder,
 Bær' al Verdens Sorg og Synder!

Vil Du, i Din Nød og Møie,
 Hen til Olie-Bjerget gaae,
 Der er intet Træ for Die,
 Hvor Freds-Frugter er' at faae;
 Krig og Strid og Mord og Død,
 Vidste, Plager, Spot og Nød
 Synes af hver Knop at sprude,
 Freden er for Jesus ude!

Gaaer Du ind udi en Have,
 Som er Folkets Fryde-Sted,
 Angest vil sig strax tillave,
 Følger Dig i Hælen med!
 Kom, o Adam, kom og see
 Ind udi Gethsemane!
 See, hvor Paradises Lyster
 Helved-Angest af ham kryster!

See, hvor skjælte Jesu Lemmer,
 See, hvor ryster Gud og Mand!
 Tænk, hvor Syndens Byrde klemmer,
 Døden stormer Livsens Land,
 Trænger sig i Jesu Blod,
 Kniber ved hans Hjerte-Rod,
 Slider, snaver, skjær' og stinger,
 Som ti tusind' giftig' Klinger!

See, hvor vaandefuld han falder
 Ned, med Bøn udi sin Nød,
 Trende Gange Gud paakalder,
 Beder, at den bitter Død
 Og den Kalk maa vige hen,
 Er dog strax tilfreds igjen,
 Hvad hans Fader kun behager,
 Derimod han gjerne tager!

See, hvor han med Døden strider,
 Ængstet i sit Hjerte-Nød!
 See, hvor Otter-Slangen bider,
 Og ophidses alt hans Blod!
 See! o see, hvor ængstes han,
 See, hvor giftig var den Tand,
 Som med Dødens kolde Smerte
 Brød Guds Søns det rene Hjerte!

Al, I Himle, vil I give
 Hid en Hjerte-Stærkning snart!
 Snart det endelig*) maa blive,
 Jesus døer, han døer med Fart!
 Kom Guds Engel, kom og see!
 Styrk ham dog mod Dødens Bæe!
 See, hvordan hans Kinder falme
 For de grumme Dødens Qualme!

See, hvordan at Blodet dryber
 Udaf hvert hans Svede-Hul!

*) nødvendig.

Døden i hver Aare kryber,
 Gjør hans Ansigt sort som Kul;
 Græsset, hvor min Jesus laae,
 Fik en blodig Dugg oppaa
 Af hans Aarers Purpur:Kilde,
 Af, hvor led da Jesus ilde!

Nu, saa vil jeg mig da vende
 Hen til Kedrons sorte Bæk,
 Og fra Verdens Bellhst vende
 I en Poenitentses Sæk;
 Ind udi Gethsemane
 Skal mit Hjerte daglig see,
 Med hans Pine, Blod og Møie
 Overstrynge Sjælens Die.

Bort, I Verdens Leg og Lyster!
 Til Gethsemane jeg gaaer,
 Og vil see, hvor Jesus ryster;
 Samle mig en Trøste:Taar,
 Af hans blodig' Angest:Sved,
 Som, til min Retfærdighed,
 Jorden vilde for mig væde,
 Den opsanker jeg med Glæde.

O, I Blomster! I som funde
 Jesu Sved for Dødens Mord,
 I lykkelig Stund I runde
 Op udaf den tørre Jord!
 Blomsterne i Paradiis
 Bær' mod Eder ingen Priis;

Thi det Blod, som Eder farved',
Gjør, at jeg har Himlen arvet!

Naar jeg, som et Blomster visner,
Naar jeg fældes skal som Høe,
Naar at Blodet i mig isner,
Naar jeg daane skal og døe,
Naar den kolde Sved gaaer ud
Af min gandske Krop og Hud:
Da min Jesu Svede: Draaber
For min Sjæles Frelse raaber.

Endelig, naar Hjertet brister,
Naar min' Dines Lys forgaaer,
Naar min Tunge Maalet mister,
Stryg min Sjæl da med en Taar
Af Din røde Sved og Blod!
Salve da mit Hjerte: Rod!
Saa skal jeg i Dødens Vaade
Finde Salighed og Vaade!

N^o 48.

Om de sovende Disciple.

(Under forrige Melodie.)

Sove J? hvor kan J sove,
O, J Sjæle: Vægtene?
Hvor er Eders Troe og Love?
Sove J dog alle tre?

Er det Tid at sove nu?
 Nu Guds Søn i Sjæl og Hu
 Hart beængstet er og bange,
 Som en ussel Dødens Fange!

Kan J ei een Time vaage,
 Siger Jesus, er det ret,
 At den Trygheds Søvn: Taage
 Blinder Sjæl og Die slet?
 Lukke J da Hjertet til,
 Og med Sønnen slukke vil
 Al den Angest, Nød og Møie,
 Som jeg maa uskyldig døie?

*) J min store Angest flyder
 Jeg udi en blodig Sved,
 Ingen dog af Eder bryder
 Sønnen, eller af mig veed!
 Ingen tænker paa min Nød,
 Ingen ynkes for min Død,
 Ingen vil min Sved astørre,
 Om den var ti Gange større!

Ene maa jeg Byrden bære,
 Ene gaaer jeg og forladt,

*) ed. pr.

Hvor tidt skal jeg Eder vække
 Op af Søvn og Sikkerhed,
 Kan min Jammer ikke stække
 Eders trygge Søvn: Sved?

Ene maa jeg Hjertet tære
 Udi denne grumme Nat!
 See, min Fader tier nu,
 Som han kom mig ei ihu!
 *) Ingen kan i Verden vide
 Al den Angest, jeg maa lide!

Ak! hvordan kan J dog slumme,
 Og forsøve al min Bæe,
 Som J blinde var og dumme,
 Kunde Intet hør' og see?
 *) Den Tid jeg paa Bjerget stod
 Frygtede vel Eders Blod;
 Men det var for Himlens Ære,
 Som J saae mig ifklædt være!

Men nu Dødens Angest tegner
 Sig i hver min Die: Steen,
 Nu mit Blod paa Jorden regner,
 Nu min Sjæl er fuld af Meen;
 Nu vil Ingen hos mig staae,
 Ingen vil til Haande gaae,
 Ingen vil sin Søvn forspilde,
 Om jeg aldrig led saa ilde!

*) ed. pr.

Og min Moder kan ei vide

**) ed. pr.

Ei! hvor vaagne være J

Der J saae mig klædt udi

Himlens Hertighed og Ære,

Og paa Thabor prydet være!

Peder! løfterige Peder,
 Hvor er nu Dit Ord og Haand?
 Sover Du, imens jeg soveder,
 Vængstet udi Sjæl og Aand?
 Satan vilde sigtet Dig,
 Da jeg bad saa inderlig!
 Der Du var i Havsens Fare,
 Holdt jeg Vagt, Dit Liv at vare!

Men hvordan Du mig nu skriver
 I den lange Glemme-Bog,
 Nu min Fader mig hendriver
 Under Dødens Jammer-Nag,
 Det Dit Hjerte vidne maa!
 Og det gaaer i Verden saa:
 At i Nød man Venner kjender,
 De med Lykkens Hjul sig vender!

Bidste I den store Fare,
 Bidste I den store Nød,
 Saae I kun Ulykkens Snare,
 Som er lagt til Eders Død,
 O, hvor fik I op at see,
 Baage, raabe alle tre,
 Bede, at I ikke alle
 Udi Fristelse henfalde!

Ehi den Judas, min Forræder,
 Som har solgt mig skammelig*),

*) ed. pr. for en Slif.

I Nærværelsen han træder,
 *) Snarlig at forraade mig;
 Han udi sin Synd er glad,
 Jeg, i Syndens Blode: Bad,
 Maa for ham og Alle lide;
 Lidet agtes dog min Qvide!

O, min Jesu! o, jeg klager
 Og bejamrer hjertelig,
 At mig Sikkerhed indtager
 Og saa tidt forblinder mig,
 At, om end jeg engang faaer
 Tanker om Dit Blod og Saar,
 **) Saa kan dog den Helved: Drage
 Mig med syndig Lyst indtage!

Trende Gange Du kun minder,
 At Disciplene skal see,
 Jeg ti tusind' Gange finder
 Din Advarsel meer end de;
 Ligger dog saa lad og blind,
 Sover digt***) i Lyster ind,
 Vil ei vaagne, see og høre,
 Naar Din Aand vil Hjertet røre!

*) ed. pr.

Med et Messer = Skalkenik.

**) ed. pr.

Strax mit Kjøb min Aand formummer

Og jeg hen i Synden slummer.

***) tæ, haardt.

Væk mig dog, og lad mig ikke
 Slet i Døden sove hen!
 Løs Du op min Trængheds Strikke,
 Søde Jesu, Sjæle-Ven!
 Lad mit Døie stedse see
 Paa Din Pine, Nød og Bæe,
 Lad mig, midt i Dødens Taaage,
 Paa Dig tænke, troe og vaage!

N^o 49.

Om den forraadte og fangne Jesu.

(Under forrige Melodie.)

Mørket skjuler Jorderige,
 Natten den er nu for Haand,
 Mørket Solen vil bekrige,
 Lægge Jesum hen i Baand.
 Slig en Nat var aldrig før,
 Himlen haver lukt sin Dør,
 Jesus, al vor Soel og Vre,
 Skal nu Nattens Skjændsel bære.

Den Forræder Judas tager
 Mørkheds Baaben villig paa,
 Og i Nag med Satan drager,
 Som udi hans Hjerte laae;
 Han en Skare samlet faaer,
 Udaf Skalk' og Skarn, som gaaer,
 Og hans Ondskab skal betjene
 Med de største Præsters Svenne.

Blus og Lamper ere tændte
 Udaf Satans Fyre: Sted, *)
 Spyd og Stænger er' alt hente, **)
 Som han sig beruster med;
 Dog — ei Blus, ei Spyd, ei Stang
 Fanger Jesum denne Gang,
 Men et Kys og kjærlig Mine
 Ham forraader til sin Pine.

Ene kan hans Ord og Tale
 Kaste Fienden baglænds om,
 Døden i hvert Ansigt male,
 Binde dem i Bangheds Bom;
 Frie skal hans Disciple gaae,
 Jesus, han skal ene staae,
 Byde frem sit Bryst og Hjerte
 Mod den største Dødens Smerte.

Kysset har alt Jesus borte,
 Kysset haver ham forraad,
 Kysset vil hans Liv forkorte,
 Under Kysset Slangens Brodd
 Stak ham med en giftig Piiil;
 Under Dækket af et Smiil
 Blev vor Jesu Angest spunden,
 Og hans rene Hænder bunden.

Var det kun om Sværd at gjøre,
 Og det kun om Magten gjaldt,

*) Ild = Sted.

**) hentede.

Ei alene Malchi Dre
 Blodigt hen paa Jorden faldt,
 Men Guds Engle tusindfold
 Skulde hæve denne Bold;
 Men han maa sig taalig fikke,
 Og Guds Brede's Kalk uddrikke.

See, Disciplene de lade
 Dig i Sorgen ene staae,
 Flye, og lade dem, Dig hade,
 Gjøre hvad de kan formaae!
 Den, der kun en linned Lap
 Har paa Kroppen, han Dig slap,
 Og løb nogen bort med Glæde,
 Fra Din Pine langt at træde!

Hjerte Jesu, kjære Broder,
 Lysets Herre! hvorfor skal
 Natten, Syndens mørke Moder,
 Natten, Lasters Skjul og Dal,
 Dække Dig med Mulm og Mørk?
 Hvorfor skal af Helved: Drk
 Hine grumme Ulve springe,
 Dig til Gravens Mørk' at bringe?

O, min Jesu! o jeg mindes,
 At jeg er et Mørkheds Barn,
 Og paa deres Faldstok findes,
 Som i Lyders Natte: Garn
 Viklet var til evig Død,
 Derfor Du Dig villig bød

For min Sjæles Lys at vaage
 Udi Døds og Nattens Laage!

Du med Naadens søde Læber
 *) Haver mig alvorlig kyst,
 Skamme mig da, om jeg stræber
 Dig at jage af mit Bryst!
 Skamme maa min Tunge sig
 Naar den taler skuffelig,
 Stryg den Falskhed af mit Hjerte
 Med Dit Blod og sure Smerte!

Gid de Blus, de Spyd og Stænger,
 Hvormed Du antastet blev,
 Stedse mig i Sindet hænger;
 Thi de mig en Frihed frev,
 At Guds Lys for mig gaaer op,
 Frelser baade Sjæl og Krop
 Fra hvert Slag og Synde-Plage
 Af den Helved-Ulv og Drage!

Est Du da en Fange bleven?
 Vel! jeg og en Fange var,
 Dog ved Dine Baand er reven

*) ed. pr.

Kyste mig paa Moders Bryst,
 Skamme mig da, om jeg ræber
 Og har Dig med Falskhed kyst!
 Men om tidt min Mund for Dig
 Haver talet skuffelig,

Fra de Lænker, som jeg bar!
 Jeg er bleven fri ved Dig,
 Bind mig til Dig hjertelig!
 Lad mig og, o store Fange,
 Salighed i Dig erlange!

N^o 50.

Jesús føres bunden i Annas og Caiphas
 Huus.

(Under forrige Melodie.)

Længe haver Satan spundet
 Snære:Garn til Jesu Haand,
 Synden kraftelig har tvundet
 Paa de stærke Helved:Baand,
 Himlen er i Baand og Bast,
 Ja Guds egen Søn er fast,
 Han en Fange nu er bleven,
 Og omkring i Skændsel dreven.

See, hvordan de hannem slæber,
 (Om han end velvillig gaaer,)
 Grumme Hænder, stemme Læber
 Driver, tutter,*) skjænder, slaaer!
 Hver er fuld af Hævn og Harm,
 Frygter dog for stor Allarm,

*) piber eller floiter lystig.

Som et Lam i Ulve: Tænder,
Maa han følge, hvor de render.

Annas ei er end i Senge,
Baagen er den gamle Skalk,
I hans Huus de Jesum trænge,
Som en Due til en Falk,
Dg derfra til Caipham,
Hvor ham møder Spot og Skam,
BOLD og Uret paa ham falde,
Dprørt af al Ondskabs Galde.

Solen er alt under Lide,*)
Men Retfærdighedens Soel,
Jesus, staaer hos deres Side,
Dg for deres Spotter: Stoel;
Lysen kom til dennem ind,
Dog er Hver i Sindet blind,
Klerke spørge om hans Lære,
Den de troede Lant at være.

Vil han for sin Lærdom tale
Med en sær Sagtmodighed,
Løgn tør strax mod Sandhed prale,
Knytte Næven blive vred,
Dg en Kindhest give ham,
Uden Blussel, uden Skam,
Gud maa tage Munde: Dasse
Af en Skalk, der er kun Aske

*) gaact ned.

Ketten haver ingen Gænge,
 Al Beviisnings Lys er slukt,
 Medynk er i Svøn og Senge,
 Laas for Kjærlighed er luft;
 Bold og Magt kun vaagne er',
 Satan Fakkell for dem bær',
 Hidser de graahærded' Præster
 Til at blive Helved: Bæster.

Falske Vidner nu opsøges,
 Og hvo Løgn kan digte bedst,
 *) Onde Folkes Tal forøges,
 **) Og skal sidde Ketten næst;
 Jesu Ansigt spyttes paa,
 Skjules, slaaes og høre maa,
 At han sige skal og gjette,
 Hvo ham saa tør forurette.

Sluttet er det Raad og Rænke,
 At han dræbes skal og døe,
 Han paa Skaansel tør ei tænke;
 Hører, hvor de Hunde gjøe:
 At han skal faae Dødens Løn,
 For han kalder sig Guds Søn!
 Det han er, maa han ei være,
 Gud tør alle Mand vanære.

*) ed. pr.

Allevegne de opsøges
 (skal vel være opspedes.)

**) ed. pr. Dc.

Lær mig, søde Gud, at gjøre
 Baand til Bøllyst af de Baand,
 Som de onde Jøder føre
 Paa Din rene Himmel-Haand,
 Og naar Satan rækker mig
 Bøllyst-Snarer svigelig,
 Ræk mig da i Sind og Hjerte
 Hu:Skud*) af Dit Baand og Smerte!

Skal jeg og for Sandhed lide,
 Skal jeg haanlig spyttes paa,
 Vil man mig paa Tunger slide,
 Skal jeg Munde-Basse**) faae,
 ***) Lad mig da i Troen see
 Al den Haanhed, Spot og Spee,
 Som Du vilde for mig bære,
 Til min Fryd og evig' Ære!

Om al Verden mig vil hade,
 Spænde mig i Klaffer-Nag,
 Ak! at Du vil da oplade
 Al Din Pines store Bog,
 At jeg derudi kan see
 Falske Vidner Dig belee!

*) Grindring. **) Dasse.

***) ed. pr.

Laan mig da, o Jesu, laan
 Mig det Klæde, som til Haan
 De Dit Ansigt med betakte,
 Saa vil jeg det intet agte.

Trods da alle falske Tunger,
Trods da alle Satans Unger!

Vil man og med Døden true,
Lægge mig al Skjændsel paa,
Gid min Sjæl maa da beskue,
Hvor taalmodig man Dig saae,
Der Du vidste, Dødens Dom
Kunde ei gaaes uden om;
Saa skal al Din Meen og Møde
Dødens Tanker mig forsøde!

N^o 51.

Om St. Peders Fald.

(Under forrige Melodie.)

Ingen Høihed, ingen Ære,
Ingen sliq Fuldkommenhed
Kan der under Solen vare,
At den sig forsikkert veed
For at gjøre Syndefald;
Intet Embed', intet Kald
Er saa helligt, at det ikke
Dog kan faae en Synde-Prikke.

Ingen gjøre sig de Tanker,
At han ikke snuble kan!
Af sit eget Hjertes Anker
Skuffes man i Syndens Vand;
Ingen sig formaste maa,

Om han end idag kan staae;
 Thi han kan imorgen falde,
 Og sig ulyksalig kalde!

Store Helgen' ogsaa haver
 Adams Kjød og Klæder paa,
 Deres høie Himmel-Gaver
 De i Leerkaar bære maae;
 Kom og see hvor Peder faldt,
 Der det om hans Troskab gjaldt!
 Jesus da hans Løfter savner,
 De fløi bort som Røg og Avner.

Jesus staaer i stor Vanære,
 Bunden, slagen, overspyt',
 Skam og Skjændsel maa han bære,
 Udaf Bold og Magt forknytt';
 Peder glemmer dog hans Nød,
 Frygter for at gaae i Død,
 Og med Livets Fyrste sætte
 Livet, som han før forjætte*).

Han ved Ilden, naar han gys'er,
 Beed sig vel at gjøre varm;
 Men Guds Kjærlighed dog fryser
 I hans Hjerte, Bryst og Barm.
 Naar en Pige spørger ham:
 Om han kjendte det Guds Lam?
 Han tre Gange Jesum nægter,
 Ja med Meen: Eed sig forfægter.

*) forjættede.

Hanen gæler og forkhynder
 Nattens Gang; men Peder ei
 Kjender Gang i sine Synder,
 Han er paa den brede Vei;
 Han forbander sig og svær
 Alt ham Jesus fremmed er,
 Og, just i hans Synd og Laster
 Jesus Die paa ham kaster.

Peder! est Du da en Klippe,
 Som Guds Kirke bygges paa?
 Hvor kanst Du da saadan glippe,
 Og i Storm ei bedre staae?
 Nei, vor Jesus Klippen er,
 Og hans Ord, som Alting bær,
 Han staaer fast og aldrig rygges,
 Paa hans Ord Guds Kirke bygges!

Ingen Sorrig og Elende
 Dig, o Jesu! hindre kan,
 Du jo Diet hen skal vende
 Paa den ussel faldne Mand;
 Han og mærked', at Du saae
 Alt, hvad i hans Hjerte laae,
 Og hvad Skyld der i ham findes,
 Saa Dit sande Ord han mindes!

O, min Jesu! naar jeg leder
 Paa mit Hjertes skjulte Sti,

Dg Samvittigheden meder*)
 Paa de Torne derudi;
 Da mit Hjerte siger mig,
 Alt jeg tusind' Gange Dig
 Haver skjændelig fornægtet,
 Dg langt over Peder slægtet!

Han Dig nægted' trende Gange,
 Dg forsvor sin hjerte Gud;
 Mine Fald, de er saa mange
 Mod hvert Lovens Ord og Bud,
 At de overløbe kan
 Stjerneris Tal og Havets Band;
 Mund og Tunge, Hjert' og Die
 Sig fra Dig til Verden boie!

Vel kan jeg i Synden vende,
 Som en modig Hest i Strid;
 Men, at jeg mig om kan vende,
 Det formaaer ei al min Flid.
 Vend Dig derfor til mig saa
 Med Din Naade, at jeg maa
 Af Dit Guddoms Die skue
 Kraften af Din Naade:Lue!

Peder faldt og blev oprettet
 Ved Din Naades store Arm,
 O, min Jesu! det har lettet
 Synde:Stenen i min Barm;

*) figter.

Du vil mig og ei forsmaae,
 I hvor høit min Synd gaaer paa,
 Vær med Trøstens Aand tilstede,
 Lær mig kun, — som han at græde!

N^o 52.

St. Peders Taarer og Omvendelse.

(Under forrige Melodie.)

Vælder ud I Dine: Strømme,
 Flyder ned i Hobe: Tal,
 Lader Eder aldrig tømme
 Her i denne Græde: Dal!
 I, min' Dines Kilde: Væld,
 Flyder for min Synde: Gjæld,
 Flyder til I blive røde,
 Ja til Hjertet selv kan bløde!

Jeg i Nat er skyldig bleven
 Til at døe en Helved: Brand,
 For jeg blev af Frygt tildreven
 At forsværge Gud og Mand;
 Men min Frelser til mig saae,
 Naade i hans Dine laae,
 Ja, hvor fuld han stod af Vaade,
 Vær hans Aashu fuldt af Naade.

Jeg mit Fald hos Ilden gjorde,
 Jeg vil reise mig ved Vand,
 Og ved Gud, hvis Naade vorde

Kraftig, ved sin gode Land!*)
 Alt min' Dines Kilder maae
 Aldrig, aldrig stille staae,
 Men jeg alle, alle Dage
 Een Nats Synd maa ret beklage.

Engang jeg paa Vandet vandred',
 Og hen til min Jesum kom,
 Nu, jeg er ved Synd forandret,
 Vil jeg vende til ham om,
 Og i Taarers salte Sæe
 Vil jeg gaae, til jeg skal døe,
 All min Lyst og al min Glæde
 Ene være skal at græde.

Jesu, gid det Falds Exempel
 Og Opreisnings blive mig
 Paa mit Hjerte som et Stempel,
 Der indtrykkes kjendelig,
 Alt jeg ei fortvivle skal
 Over mine Synders Tal;
 Men mig ved Guds Naade trøster,
 Som kan læge alle Brøster!

Om jeg er saa flem en Synder,
 Som ei Solen førre**) saae,
 Og om Satan end begynder
 Syndens Kulle op at staae,

*) ed. pr.

i min Bode-Spand.

**) før, forhen.

Fuld af Fald som Sole: Grand,
 Jeg til Jesum, Gud og Mand,
 Vil i Bedrings: Graad henløbe,
 Og mig i hans Naade søbe.

Sjælen daglig faaer sin Smitte
 I mit Kjeds urene Boe,
 Derfor vil jeg mig beslitte,
 At jeg kan, i stadig Troe,
 Følge med, i Peders Fjed,
 Hen til Bedrings Badske: Sted,
 Hvor jeg Sjælen ud kan trette
 Og med Jesu Blod besprette.*)

Jesu, giv mig Graad og Sukke,
 Giv mig Sorg for mine Feil,
 Lad Din Aand mit Hjert' oplukke,
 Sæt deri Din Naades Speil,
 Giv mig Trøst i sidste Nød,
 Bed Din Naade, Blod og Død,
 Lad min sidste Graad og Klage
 Mig til Himlens Glæde drage!

N^o 53.

Om Judas, som fortvivler.

(Under forrige Melodie.)

Søde Synd, Du Belyst: Engel!
 Af, hvad dog Dit Spire: Fro

*) besprænge.

Skyder først en yndig Stængel,
 Løver Blomster til at strøe!
 Men Din Frugt er Skam og Nød,
 Pine, Kummer, evig Død,
 Helved: Ild og bitter Hede
 Fra Guds strænge Dom og Brede!

Judas skal et Speiel være
 For hver syndig Diesteen,
 Hvori Synderen skal lære,
 At undsnye hans Strikk' og Green,
 Synd og Satan i ham gif,
 Og sit Herredømme fik,
 At sin Frelsere han solgte,
 Mens han gif i Satans Bolte.

Der han mærked', at hans Herre
 Forud var til Døde dømt,
 Angest vil ham da indspærre,
 Da blev Skalle: Hjertet ømt,
 Da Samvittigheden stak,
 Da sin Synde: Gift han drak,
 Da hans Lyst til Galde vendtes,
 Og i evig Skjændsel endtes.

Naar han de Sølv: Penge skuer,
 Hvorfor han sin Gud har solgt,
 Da hver Blode: Draabe gruer,
 Hjertet klapper og er koldt;

*) Myndt og Penge ikke kan
 Hannem hjælpe for et Grand,
 Dødens Stempel paa hans Hjerte
 Trykker sig med Helved: Smerte.

Alt, min Sjæl! hvordan han løber
 Til de Jøde: Præster hen
 For Samvittighedens Svøber,
 Og bær' Pengene igjen,
 Kaster dem i Templet ned,
 Åbner sin Samvittighed,
 Som er fuld af Gift og Pile,
 Og nu færdig at fortvivle.

See, hvor brast hans Ondskabs Kilde!
 See, hvordan han selv bestod*):
 Alt han gjorde meget ilde
 Imod det uskyldig' Blod,
 Alt han, med Forræderie,
 Bragte Guds Søn hen udi
 Vaand og Kors og Døds Banære,
 Denne Synd kan han ei bære!

Han sit Hjerte hart tillukker
 For Guds rige Naade: Flod,
 Og sig under Satan bukker,
 Vil ei gjøre Pligt og Bod;

*) ed. pr. Modet paa de Penge kan
 Ikke hjælpe for et Grand.

**) tilfod.

Alle Strømme, som der kan
 Fryde hvert et Sjæle-Land,
 Dem han skammelig forskyder,
 Helved: Bække i ham flyder.

Jesus stod end for hans Die
 Med al Verdens Synde: Baand,
 Guld af Meen, af Spot og Møie;
 Havde Judas kyst hans Haand,
 Og med Poenitentses Vand
 *) Faldet for hans Fod paa Stand,
 Bødsket**) Jesum i hans Baade, —
 Judas havde fanget Naade.

Men han, meer end en Forræder,
 Jesu Naade agter ei,
 Paa hans Blod og Bunder træder,
 Løber hen ad Dødens Bei,
 Glemmer slet hans Pines Kraft,
 Og hans dyre Blode: Saft,
 Søger hen til Reb og Strikke,
 I sit Blod sin Dom at drikke.

O! Gud lad mig aldrig lære
 Ondt, af denne onde Mand,
 Om end mine Feil de ere
 Fleer i Tal***) end Havets Sand!
 Om jeg, med min stemme Synd,

*) ed. pr. Af sit Dies Bode: Spand.

**) vædet.

***) ed. pr. Mængd'.

*Ligger dybt i Dødens Dynd,
 Og er skudt af Satans Pile,
 Gud, lad mig dog ei forsvikle!

Om Din Himmel og Din Throne
 Jeg med Synd har stormet paa,
 Om Guds store Vres Krone
 Maa for mig ei urørt staae,
 Om jeg al den Synd, som kan
 Sætte Folk i Baand og Band,
 Havde end i Verden drevet;
 Dog er Gud min Frelser blevet.

Thi om nogen Synd var større,
 End som Jesu dyre Blod
 Mægtig var slet ud at tørre,
 Hvortil tjente da den Flod,
 Som ud af hans Hjerte brød,
 Der Guds Brede gav ham Stød?
 Da var den forgjæves rundet,
 Og da havde Satan vundet.

Nei! o nei! min Jesu Naade
 Alle Synder overgaaer,
 Alle Synders Bee og Baade
 Læges ved hans Purpur: Saar,
 Og hans Værd: Skylds dybe Hav
 Er min Ondskabs Tvette: Grav,

*) ed. pr. Kasted' Gud i Dødens Dynd,
 Skjød hans Bryst med mine Pile.

Naar jeg mig deri vil sænke,
Drukner Synd og Satans Lænke.

N^o 54.

Om Pottemagerens Ager.

(under forrige Melodie.)

Pengene, som Judas slængte
I de onde Præsters Skjød,
Og den Løn, hvorfor han hængte,
Som hans fule Indvold' brød,
Vil ei deres Hylker : Sind
I Guds Kiste lægge ind,
Kirke : Blokken vil de spare;
Men ei Hjerterne forvare!

Uden Frygt de tør betale
Judas sin Forræder : Løn,
Deres Brede dristig svale
Udi Blodet paa Guds Søn;
Kirkens Gjemme dog ei maa
De Blod-Penges Smitte faae,
Men det kan de intet søle,
I Guds Blod sig selv at søle.

Derpaa deres Raad behager,
At de Penge gives skal
For en Pottemagers Ager,
Som for denne Priis er fal*);

*) tilfals, tilkjøbs.

At og Pillegrime kan
 Gaae et ringe Hvile-Land,
 Dennem vil de der begrave,
 Som blandt Guds Folk Lodd ei have.

O min Jesu! o, mig fattes
 Sands i disse dybe Ting!
 Himlen kan mod Dig ei stattes,
 Og ei hele Verdens Ring,
 Fuld af Perler, Sølv og Guld;
 Dog kan nogle Fødders Muld
 Mod Dit Kjøb, o Jesu! sættes,
 Aldrig det af mig forgjettes!

Men jeg vil begynd' at lære
 Hos den Pottemagers Grav:
 At mit Leer, som jeg mon' bære,
 Og den Krop, som Gud mig gav,
 Aldrig skal hovmode sig,
 Om den*) kunde endelig
 Udaf Guld og Perler braske,
 Thi den er dog — Leer og Aske.

Udaf Verdens Jord og Ager
 Jeg med Adam tagen blev;
 Gud! Du est min Pottemager
 Og Dit Forsyn Hjulet drev,
 Dine Fingre danned' mig
 Allevegne underlig,

*) ed. pr. ham.

Saa mit Leerfar' end mon' bære
Dit almægtig' Stempels Vre!

Jeg var fremmed, (Gud det bedre!)
Som jeg daglig mindes vel,
Jeg, saavel som mine Fædre,
Fremmed var fra Israel;
Men nu har vi Deel og Part
Blandt Guds egen Børne-Art,
Nu har vi et Gravsted fundet,
Som ved Jesu Blod er vundet.

Fremmed' er vi alle Dage,
Pillegrim' udi vor Færd;
Naar vi engang skal afdrage
Bandre-Klædet, som vi bæer,
Og i Graven lægge ned
Al vor Pragt og Herlighed,
Tak, o Jesu, vi maae eie,
Bed Dit Blod, et roligt Leie!

Det er nu mit Hjertes Glæde,
Mens jeg boer i dette Leer,
Bed hvert Fjed, som jeg mon' træde,
Alt jeg stunder meer og meer
Til den Sted, hvor jeg en Braae
Skal udi Guds Ager faae,
Hvor jeg mig til Noe kan give,
Fuld af Haab at faae*) til Live.

*) Komme.

Jesu, gjør det for Din Pine,
 At, hvor jeg i Verden gaaer,
 Kan forsigteligen trine,
 Tænke Graven aaben staaer!
 Gid jeg dør i salig Troe,
 Naar jeg skal blandt Døde boe,
 Og, naar Dommens Dag skal være,
 Sank mit Leer til evig Ære!

N^o 55.

Om Jesu i Pilati Dom-Huus.

(Under forrige Melodie.)

Jesus, som skal Verden dømme,
 Til Pilati Dom-Huus maa,
 Under Jøde-Daand og Tømme,
 Fuld af Spot og Skjændsel gaae;
 For en Hedning, som ei veed
 Af Guds Lov og Hellighed,
 Maa han lade sig anklage,
 Ja mod Bولد og Uret tage.

O Du Hykler: Jøde: Skare,
 Som i Dom-Huus ei vil gaae;
 Men Dit Kjods Ureenhed spare,
 Passer dog slet intet paa,
 At Du kan, i Lasters Dynd,
 Mord og Løgn og blodig Synd,
 Sjæl og Hjerte slet nedsænke,
 Og alt Dndt mod Gud optænke!

Du, for hvilken Jorden ryster,
 Fra hvis Ansigt Lynet gaaer,
 Jordens Fyrster slaaer og kryster
 Som et ringe Potte-Skaar;
 Du, som en Misgjernings-Mand,
 Den man agter ei et Grand,
 Maa nu staae for onde Munde,
 Som et Lam blandt Ulo' og Hunde!

End vil ei Pilatus være
 Saa forhærdet i sin Sjæl,
 Han jo, til sin Domstoels Ære,
 Spørge vil om Ret og Skjel,
 Om hvad Klagemaal og Sag,
 De kan føre for en Dag,
 Om den arme Fanges Brøde,
 Og hvorpaa de sig mon' støde.

Deres giftig' Edder-Tunger
 Puster gjennem Løgnens Mund,
 Og, med skjændig' Orme-Tunger,
 Spotter Gud og Sandheds Grund;
 Hvad de tale, det skal staae
 Som en Muur at bygge paa,
 Nok er det, at de kun sige:
 Han er ond og uden Lige!

Løgn og Last og alle Lyder,
 Som om Nogen siges kan,
 Udaf deres Munde flyder
 Paa den rene Gud og Mand:

At han Folk afvender plat
 Keiseren at give Skat,
 Og sig selv en Konge kalder,
 Som ei dennem vel befalder.

Om sit Rige og sin Krone
 Jesus da et Spørgsmaal faaer,
 Men han svarer, at hans Throne
 Udaf Evighed bestaaer!
 Sandhed, som er slet forhadt,
 Og i Verden ild' omladt*),
 Den vil han dog rundt udsige,
 Trods al Løgn i Satans Rige.

Selv Pilatus maa bekjende:
 Jesus han uskyldig er,
 Hvad end de vil forevende,
 Og hvad Last de paa ham bær';
 Men om Jøde-Loven kan
 Fælde nogen sagløs Mand,
 Da maae de ham med sig tage,
 Bringe, om de tør, af Dage.

Lad da**) Jøde-Halse gale
 Løgn og Lyder, mens de vil,
 Jesus han vil intet tale,
 Svarer ei et Ord dertil;
 Deres Løgn saa skamløs er,
 Kjendelig for En og Hver,

*) omtalt.

**) ed. pr. de.

At han derfor helst vil tie,
 Og Guds egen Dom opbie.

O, Du rene Gud og Herre,
 O, Du Guds uskyldig' Lam,
 Som de onde Dyr omspærre,
 Og paabyrder Spot og Skam!
 Maa dog Du med Tungers Snert
 Og med Dragets Edder-Stjert
 Pidskes, slaaes og Uret gjøres,
 Ja for Ret og Dom henføres!

Ik, hvad vil jeg mig da klage,
 Jeg, et syndigt Creatur,
 Naar min Fiende vil behage
 Til at staae for mig paa Luur,
 Lyve, skjænde, skjære Land?
 Du, min søde Frelser-Mand,
 Har mod Sligt uskyldig taget,
 Mine Lyders Skændsel draget!

Taug Du end, o Fromheds Kilde,
 For Pilati Dom og Ret,
 Da var det, fordi Du vilde
 Med Din Taushed dølge slet
 Al vor slemme Synd og Last,
 Som paa Dig var ene kast',
 Og, fordi Du vilde lide,
 Satte Du Din Ret tilside!

Men naar Døden mig vil stede
 For Guds Dom, jeg da vel veed,
 At Du vil for mig fremtræde
 Med al Din Ufkyldighed,
 Tale for mig, at jeg faaer
 Salighed i Dine Saar,
 Saa jeg, efter min Elende,
 Skal min Gud i Glæde kjende!

N^o 56.

Jesus sendes til Herodes.

(Under forrige Melodie.)

Til Herodes Jesus føres,
 Som et Lam til Køven hen,
 Hvor Tyrannens Lyst oprøres,
 Ei fordi han var hans Ven;
 Men fordi han venter*) paa,
 Et Mirakel af ham faae,
 At han kunde saa fornøie
 Sin Begjær og løse Die.

Jøderne udi hans Hæle
 Følge med, og hos ham staaer,
 Raabe med al Magt og Mæle,
 Hart med Klager paa ham gaaer,
 Hvad de før ei kunde naae,
 De nu flittig spinde paa,

*) ed. pr. ventet'.

At de kan ham sort afmale,
Dg løgnagtig paa ham tale.

Intet Tegn vil Jesus gjøre,
Ikke heller soarer han,
Som en Døv, der ei kan høre,
Som en Dum*), ei tale kan,
Saa anstiller Jesus sig;
Men den Gud i Himmerig
Skal hans Sag til Lyset føre,
Dg de haarde Klipper røre.

Jesus seer at Sandhed ikke
I Herodis Dre stod,
Jorden derfor maatte drikke
Sancte: Hanses Strube: Blod,
Dg, fordi at Jesus saae
Netten i Spynd: Stagen laae,
Derfor vil han Munden lukke,
Dg kun til sin Fader sukke.

Al Foragt og al Banere,
Haanhed, Trudsel, Spee og Spot
Maa den arme Jesus bære,
Tage Allting op for godt,
Vil Herodes drille ham,
Strax hans Hof, med megen Skam,
Gjør det tusind' Gange værre,
Svenne følge saa sin Herre.

*) Stum.

Dg, at deres onde Glæde
 I hans Skam kan fyldes op,
 Med et glimrend' Omhængs-Klæde
 Dække de hans usle Krop,
 At han saa fra Hoffet maa
 Som en ussel Stymper gaae, r)
 Fuld af al den Spot og Smerte,
 Som der brød Guds eget Hjerte.

Midlertid Herodes bliver
 Med Pilato vel foreent,
 For han ham den Ære giver,
 Som han før ei havde meent,
 At han Jesum spotte maa,
 Dg det gaaer i Verden saa:
 Mellem-Mand*) skal Jesus være
 For de Stores Magt og Ære.

Naar, o Jesu! jeg besinder**)
 ***) Al Din Haanbed, Bæe og Spot,
 Derudi mit Hjerte finder
 Ære, Raade og alt Godt!
 Dg i den skal al min Skam
 Dg mit Vanhelds fule Ham
 For Guds Ansigt slet tildækkes,
 Dg mig Ærens Krone rækkes!

*) ed. pr. Hest. **) betænker.

***) ed. pr. Al Din Haanbed, Spot og Bæe,
 Da mit Hjerte sig ombinder
 Med Din Haanbeds Pjalt og Blee;

N^o 57.

Barrabas løsgives, Christus begjæres af
Folket at korsfæstes.

(Under forrige Melodie.)

See nu er Pilatus gangen
Til sit Dommer-Sæde hen,
Efter Jesus han er fangen,
Ført til ham paany igjen,
Han erklærer ham paa Stand,
At han Skyld ei finde kan,
Som til Døde ham forpligter,
I hvor høit de hannem sigter!

Men, om han dem kan formilde,
Vil han straffe ham, og saa,
Naar han er medhandlet ilde,
Vil han lade hannem gaae.
Saa det tidt i Verden skeer,
At Personer man anseer,
Og den rene Ret vil bøie,
For de store Folk at føie.

Mens Pilatus saa mon' svare,
Saaer hans Hustrue Bud affted,
Beder, at han sig vil vare,
Og sig ei befatte med
Fangen, som retsfærdig er,

*) Gud selv tager ham sig nær,
 Og, i hendes Søvn: Dvale,
 Vilde Himlen for ham tale.

D, I Jøder stene:blinde,
 D, I slet forhærdede**),
 Hører her en Heden:Qvinde,
 Som flux bedr' end I kan see!
 Naar hun sender frem sit Bud,
 Erindet er alt for Gud;
 Gover hun, som vel kan sømme,
 Da er Gud i hendes Drømme.

Alle Ting forgjæves ere
 Dog udi min Jesu Sag,
 Om hans Ufsyd end mon' være
 Klarer' end den lyse Dag;
 Intet, Intet hjælpe maa,
 Magten skal for Ketten gaae,
 Gud maa tie nu og tænke,
 Spændes hart i Urets Lænke.

Vil Pilatus Veien bane,
 Og Anledning give paa
 Deres Paaske:Skif og Bane,
 At han Jesum løs kan faae,
 Viser dem saa Barrabam,

*) ed. pr. Guderne ta'er ham sig nær.

**) ed. pr. D, I store Drømmere.

Overtthed' af*) Mord og Skam,
 Ham de kan med Skjel henrette,
 Dg i Frihed Jesum sætte.

Herpaa tændes alle Tunger
 Ved en Helved:Vinds Glød,
 Alle jødiske Hgle:Unger
 Edder:Gallden overflød;
 Raabte: bort med denne, bort!
 Slaae, korsfæst ham, gjør det kort,
 At vi hannem qvit kan blive,
 Barrabam Du fri maa give!

Saa est Du, o Jesu! bleven
 Regnet ind i Morder Flok,
 Blandt Misdaedere opskreven,
 Blevet Jøders Snuble:Blot,
 Som ei tænke, at Du tog
 Dennem fra Egyptens Nag,
 Dg ved Lammets Blod befri'de
 Fra den Morder:Engels Dvide!

Wil der da slet Ingen kjende
 Dg see Jesu Jammer an?
 Skal den Morder løs bortrende,
 Som er fuld af Rov og Ran,
 Fuld af Blod:Skyld, Synd og Skam?
 Dg Guds himmel:rene Lam,

*) overtthedet, overbeviist om.

Som af Synd-Plet aldrig vidste,
Skal sit Liv paa Korsset miste!

O de underlige Domme!
O Guds dybe, skjulte Raad,
Hvortil ei min Sjæl kan komme,
Men maa bade sig i Graad,
Naar den tænker: Jesus leed
Udi sin Uskyldighed,
Vilde intet sig erklære,
Men lod Nøveren passere!

Heraf kan jeg daglig finde
En utroelig Himmel-Trøst,
Som kan mig i Hjertet rinde,
Mod min Synd og store Brøst;
Er jeg end saa suul og slem,
Som den værste Morder-Lem,
O, jeg seer, at Gud han kaster,
Hen paa Jesum mine Laster!

Derfor skal ei mine Synder
For Guds Dom fordømme mig;
Ehi jeg troer, at Gud mig ynder,
Kene Jesu, udi Dig!
Derfor skal jeg Naade faae,
Og for Dommen vel bestaae;
Ehi Du, for min Skyld og Brøde,
Lod Dig saa uskyldig døde!

N^o 58.

Jesus hudstryges, bespottes og tornekrones.

(Under forrige Melodie.)

Vil dog Himlen intet tale
 Udi Jesu rene Sag?
 Skal da Løgn og Avind prale,
 Mørkne Sandheds Soel og Dag?
 Skal dog Jesus, som er kjendt
 Uden Skyld, og ei har tjent*)
 At forfølges saa og plages,
 Skal hans Hud dog af ham tages?

Himlene nu stille tier
 Mens man strækker Lov og Ret,
 Og den efter Bønskab vrider,
 Ja faaer den paa Skruer sæt;
 Dommeren han veed vel hvad
 Sagen er, og al den Had,
 Som gjør Jesus denne Nøie,
 Dog maa Ketten ham ei føie.

Folket vil han dog fornøie
 Og til Billie være saa,
 At hvært bandsat Jøde: Die
 Dog kan see og skjønne paa,
 At han dennem tjene vil,
 Steder derfor Minde til,

*) fortjent.

Jesus han skal hudflettes,
Dg mod Ketten forurettes.

Kiis og seige Pidske:Kiemmer
Flettes nu til Jesu Hud,
Dermed slaaes hans usle Lemmer,
Til at Blodet strømmer ud.
Hvert et Slag gjør dybe Saar,
Som til Been og Marven gaaer,
Saa han sig som Ormen vrider,
Dg hans Hjerte i ham svier.

Efter disse blodig' Flænger,
Som er gjort ham overalt,
De hans Legem overhænger
Med en Purpur:Kaabe:Pjalt,
At de, med en Ere:Dragt,
Kan isøre ham Foragt,
Dg, udi et Konge:Klæde,
Erens Gud i Støvet træde.

Krone de med Haanhed sætte
Paa den søde Frelsermand,
Som af Torne de udflette,
(Første Frugt af Jordens Band,)
Skarp som Naal og Sværdets Odd,
Nmpet op fra Slangens Brodd,
Den de om hans Tinding trykker,
Som hans dyre Blod udrykker.

Konge-Spir de ham og række,
(Men et Kør med stor Foragt,)

*)Dg en Torne-Krone trække
Om hans Jese af al Magt,
Saa hans Hoved rundt omkring
Staaer i tusind Blode-Spring,
Fuld af mere Meen og Dvale
End min Tunge ud kan tale.

Spotske Knefald maa han tage,
Lide Slag paa blodig Kind,
Ja hver Skalk og Skarn fordrage
Ham i Dine spytter ind.
Dg kan ei den Brede's Flod
Dømmes med hans Skam og Blod;
Korsets Død er det de ville,
Intet kan dem ellers stille.

O, min Jesu! o jeg finder,
At mit Hjerte bløde maa;
Thi Samvittigheden minder,
Jeg har Dig hudflettet saa,
Dg min Synd saa suul og stem
Hængte ved hver Riis og Rem,
Hvorned Du blev slidt og slagen,
**)Dg af megen Bee betagen!

*) ed. pr. Dermed de hans Hoved smække,
Daffer Tornen ind med Magt.

**) ed. pr. Dg med grumme Snært antagen.

Derfor vil jeg hudeflette
 Alle Lyster i mit Blod,
 Og min Sjæl i Graad udsætte
 Hos Din Naades Purpur-Flod!
 Jeg om Naade raabe vil,
 Hjælp o Jesu! hjælp dog til,
 Jeg i Troen hen kan krybe
 Did, hvor Dine Saar de drybe!

Torne-Kronen, som Dig stinger,
 Op udi min Lyst: Gaard randt,
 Og min egen Udnyds Finger
 Disse Torne:Qviste*) bandt;
 Jeg dem vældig trykte ind
 Med et ondt, halstarrigt Sind,
 **) Saa Du maatte strax udtømme
 Mang' uskyldig' Blode: Strømme!

Derfor vil jeg daglig hugge
 Syndens Torn og Tidseel op,
 Lad Dit Blod mig dog bedugge,
 Som flød af Din hellig' Krop***);
 Tænk, at Tornen i Dig sad,
 Gjør min Sjæl dog dermed glad,
 At min Synd og Slangen stødte
 Brodden stumpet, der Du blødte!

*) ed. pr. Pine = Klaser.

**) ed. pr. Plantebe min Synde = Throne
 Paa Dig, med en Torne-Krone.

***) ed. pr. Hoved: Top.

*Jeg har, med al Magt og Vælde
 Trykt Dig Spottens Rør i Haand,
 Hjælp mig det igjen at fælde,
 Hjælp mig ved Din kraftig' Aand!
 Selv er jeg et usfelt Rør;
 Men, o søde Jesu, hør!
 Slaaer jeg Dig foruden Naade,
 Røvs igjen, men dog i Naade!

Hver den Klit jeg paa Din Ere
 Haver, som en Daare, kast',
 O, lad den dog aldrig være
 Mig en evig Skjændsels Last!
 Skyl den bort i Naadens Flod,
 Strøg den over med Dit Blod!
 Saa skal al min Skjændsel ikke
 For Guds Dom mig ureen stikke.

N^o 59.

See, hvilket Menneske!

(Under forrige Melodie).

Hvordan end Pilatus hinked'
 Og fra Ret til Uret stred,

-
- *) ed. pr. Tag det Synde-Spir og Vælde,
 Som jeg rakte Dig i Haand,
 Du kan ene det nedfælde,
 Ved Din Kraft og Hellig-Aand!
 Jeg er kun et usfelt Rør,
 Bank mig under Korset mer,

Synes det dog at han vinked'
 Efter lidt Barmhertighed,
 Thi han ledte Jesum ud
 Med en blode-striblet*) Hud,
 Torne-kronet, ilde faren,
 At bevæge Jøde-Skaren.

Seer dog nu, I stolte Jøder,
 Seer dog hvilket Menneske
 Nu for Eders Dine møder!
 Seer dog paa den Værk og Bee,
 Som hans Hjerte lide maa,
 Nu der fra hans Top til Laae
 Er ei Hudelep**) at skue!
 Hvo kan for sligt Syn ei grue?

Seer paa Jorden, han betræder,
 Hvor den flyder med hans Blod!
 Seer til Himlen, ham beklæder,
 Om der nogensinde stod
 ***) Slig en Fange uden Sag,
 Under hele Himlens Tag!
 Siger mig, o vil I sige,
 Om I have seet hans Lige!

Seer, om nogen Orm kan være,
 Meer elendig, end som han!
 Seer, om Jorden dog kan bære

*) ed. pr. barket. **) ligesom Drelep.

***) ed. pr. Sligt et uselt Pine-Brag.

Nogen sig Vidunders Mand!
 Seer dog an, om ei en Steen
 Maa bevæges ved hans Meen!
 Seer og siger, om hans Jammer
 Eder ei om Hjertet krammer!

Seer, hvor Tornene ham bryde!
 Seer, hvor Blodet tappes ud!
 Seer, hvordan hans Dine slyde!
 Seer, hvor han er uden Hud!
 Seer, hvor pinesuld han staaer,
 Hvor han overalt er Saar!
 Seer, hvor han sig sammenkrymper!
 Seer, og ynker dog den Styrper!

Seer, hvordan hans Kinder blegne!
 Seer, hans store Hjerte-Klap!
 Seer, hvor han mod Jorden segner!
 Seer dog, at det er kun nap*)
 At han Livet holde kan!
 O, hvor ussel er hans Stand!
 Jeg vil ham nu lade fare,
 Om han kan, fra Dødens Snare!

Ingen vil sig dog forbarne,
 Ingen ret er Jesu Ben,
 Folket fanger an at larme,
 Skyder sig til Keiseren,
 Raaber: at Pilatus maa

*) Enap, neppe.

Stor Unaade vente paa,
Om han slipper denne Fange,
Som til Kronen turde lange.

Agt min Sjæl, og agt mit Die!
Om Du nogen Tid vil see,
See da paa Din Jesu Nøie,
See dog an hans Værk og Bee!
See, hvor haarde Ting han led!
See, hvor ingen Deilighed
Var hos hannem at fornemme,
Der han stod i Dødens Klemme!

Allt det, som jeg seer og skuer,
Er min Ondskabs bitter Rod,
Og de syndefulde Druer,
Hvis forgiftig' Edder-Blod
Stænkes paa min Jesu Krop,
Fra hans Læge og til hans Top,
Som hans Lives Kraft*) opæder,
Mens han Perse-Karret**) træder.

O! jeg seer Dig fuld af Jammer,
Fuld af Verdens Synd og Skam,
Under Herrens Brede's Hammer
O, Du Guds uskyldig' Lam,
Fuld af Pine, fuld af Stød,
Fuld af alskens Sorg og Nød,

*) ed. pr. Kraft og Rjød.

**) see Rabenb. 19, 15, Ef. 63, 3.

Fuld af al den Helved: Smerte,
Som var lavet til mit Hjerte!

Men fordi Du vilde blive
Saadant et Spectakel her,
Derfor skal min Gud mig give,
Dig at see i Glæde der;
Her beseer jeg Dine Saar,
Der skal jeg i evig' Aar,
Fuld af Aandens Lyst og Lue,
I utroelig Fryd Dig skue!

N^o 59.

Jesús dømmes til at korsfæstes.

(Under forrige Melodie.)

Retten's Spiir det alt er brækket,
Kjærlighed er bleven kold,
Al Retfærdighed er svækket,
Ufkyld lider Last og Bold,
Løgn er ført i Sandheds Dragt,
Sandhed er i Støvet lagt,
Uret klæder Dommens Sæde,
Stenen maa derover græde.

Ret og Uret lige gjælder,
Lige høit optegnet er,
Jesu klare Sag den helder,
Ingen Ret har Die der;
Folkets løse Snak gaær frem,

Deres Raab har Kraft og Alem,
 Retten skal for dem indrømmes,
 Jesus hen til Korsfætt dømmes.

Aldrig under Himlens Bue
 Og det hvalvte Stjerne-Tag,
 Var der sliq en Dom at skue
 Udi sliq en retviis Sag;
 Uden Skyld og alt Beviis
 Gaaer man paa hans Livs Forliis,
 Og til Korsfætt Død ham stiller
 Efter Folkets onde Grillen.

Nu saa er da Dommen gangen,
 Jesus er til Døde dømt!
 See, nu frydes Helved-Slangen,
 Nu Guds Hjerte det er ømt,
 Nu den soare Pin' og Nød,
 Nu den bittere Korsfætt Død
 Hannem digt*) om Hjertet griber
 Og hans Sjæl med Banghed kniber!

Strax Pilatus sine Hænder
 Tvetter ud i Hylle-Band,
 Og sin Uskyld forevender,
 Mener, han er reen og grand;
 Nei, den Dom paa Jesu Blod
 Toes ei bort i nogen Flod,

*) tat. 1) 14. 16. 17.

1) 16. 17. 18.

Hænderne maae tvetted' være,
Smitten skal dog Hjertet bære.

Jøderne sig frygte ikke
For den Skyld i Jesu Død,
Deres Sjæl det ei kan stikke,
Om hans Blod i Polen*) flød;
Derfor raabe de og paa,
At hans Blode:Hævn den maa
Dem og deres Afkom røre,
Thi de veed vel hvad de gjøre.

Nu, saa vil jeg da nedfalde
For den dømte Jesu Fod,
Dg besee min Synde:Galde
Om den pinte ei**) hans Blod,
Om jeg selv ei Marsag var,
At hans Dom den blev saa svar,
Om jeg hjalp ei til at fælde
Denne Dom, af al min Bælde.

Jo, min Gud, jeg bør ei dølgje,
At min Synd foruden Tal
Jo var med Dig hen at følge
Ind i Dommens Huus og Sal!
Mine Synder Dommen skrev,
Dg Dig hen til Døden rev;
Hvor jeg seer Din Dom og Bunder,
Seer jeg alt mit Segl derunder!

*) i Strømme.

**) ed. pr. ei forgav.

Intet vil jeg Haanden vadſke,
 Jeg vil ei undſkyld mig;
 Men nedvælte mig i Aſke,
 Græde, bede hjertelig:
 At, o Jefu! Du ei vil
 Mig min Ondſkab regne til,
 Men oppaa Din Dom affkrive
 Al min Skyld, og naadig blive!

Du, foruden Skyld og Brøde,
 Gavſt Dig under Dødens Dom,
 Ja ſelv villig for mig døde,
 Derfor eſt Du og ſaa from,
 At jeg for Guds Domſtoel maa
 Al min Tilflugt hos Dig faae,
 Saa Din Dom er mig en Baade,
 Og jeg bliver dømt i Naade!

N^o 60.

Jefus ledes ud fra Domhuſet til Golgatha
 og bærer ſit Kors.

(Under forrige Melodie.)

Kommer, I ſom vil ledsage
 Jefum til ſit Retter:Sted!
 Hvo der vil hans Kors paatage,
 Kommer nu og følger med!
 Kommer, hvo der græde kan,
 Dſer hele Vække Vand

Udaf Eders Dine:Sluser, lig min?
Som af Hjerte:Corrig bruser!

See, hvor onde Stridsmænd slider
Purpur:Kaaben af hans Krop,
Agter intet hvad han lider,
Men hans Saar kun rive op,
Trække ham hans Klæder paa,
Alt de Saar, som blodig' staae,
Kan fuldtvækkes udaf Smerte,
Og sig trænge til hans Hjerte!

See, hvordan de ham udstøder,
Kaste hannem Korset paa,
Simon af Cyrene møder,
Der de hen med hannem gaae!
Om han end ugjerne vil,
Næde de dog hannem til,
Alt han Korset maa paatage,
Og med Jesu det hendrage.

Qvinderne, som hannem følger,
Brider Hænder, vener*) sig,
Og, af Dines salte Bølger,
Overdugges jammerlig.
Jesús, fuld af Dødens Bæe,
Vil dog vende sig og see
Hen til deres Graad og Qvale,
Og saaledes til dem tale:

*) jamrer sig.

"Græder ei, I arme Qvinder!
 "Græder ei saa hart for mig!
 "Jeg min Sorrig snart forvinder
 "I mit søde Himmerig;
 "Seer i Eders egne Saar,
 "Og hvad Eder forestaaer!
 "Græder for den store Plage,
 "Eders Synder forarsage!

*) "See, jeg nu som en Misbæder,
 "Fuld af Dødens Angest gaaer,
 "Og til Korset villig træder,
 "Fuld af Eders Skam og Saar;
 "Dog skal jeg saa snarlig faae
 "Al min Guddoms: Ære paa,
 "Tage Himlen ind med Glæde,
 "Lader derfor af at græde!

"Men naar jeg har Himlen inde,
 "Da skal Eders Afkom faae
 "Store Plager først at finde,
 "Da skal de i hver en Braae
 "See Elendighed og Nød,
 "Sværd og Ild og ussel Død,
 "Da skal Hver sig salig skatte,
 "Som ei giver Barn at patte!

*) ed. pr. Jeg nu gaaer som en Misbæder,
 Fuld af Eders Saar og Skam,
 Eders Synd mig saa nedtræder,
 Raster paa mig Dødens Ham.

Søde Jesu, gid jeg kunde
 Følge Dig og nøie see,
 Hvordan Dine Saar de runde,
 Hvordan Du var fuld af Bæe,
 Der man rev Dit Purpur af,
 Og hvad Pine det Dig gav,
 Der man Dine Saar oprykked'
 Og med Korset Dig betrykked'!

Gjerne vil jeg mig nedbøie,
 Billig tage Korset paa,
 Det dog lindrer ei Din Nøie,
 Hjælp deraf Du ei kan faae;
 Om mit Døie var en Flod,
 Og jeg kunde græde Blod,
 Maa Du dog paa Korset lide,
 Og mod Døden for mig stride!

Giv mig kun, naar jeg skal bære
 Korsets Byrde, at jeg da
 Kan i Dig taalmodig være,
 Og Dig aldrig falde fra!
 Vil Du, fra min Taae til Top,
 Saare min den syndig Krop,
 Hjælp og trøst da, naar mig rammer
 Armod, Fængsel, Nød og Jammer!

N^o 61.

Om Christi Korsfæstelse, Pine og Død.

(Under forrige Melodie.)

Bryder frem, I hule Sukke,
 Af mit dybe Hjertes Grund,
 Ingen kan min Sorrig slukke,
 Ingen holde for min Mund;
 Thi min Sorg, som Hjertet bær',
 Og min' Indvold' i mig skjær',
 Skal af mine Pine flyde,
 Og ud fra min Tunge bryde!

Alle I, som Eder vende
 Paa den runde Jordens Bold,
 Kjender Eders Synds*) Glende;
 Thi Guds Søn han lider Bold!
 Gud og Mand, for vores Sag,
 Maa dog lide Bold idag,
 Gud i Kjødet maa nu**) lide,
 Og sig gjennem Døden stride.

Nys er han fordømt til Døde,
 Tænk, min Sjæl, han kommer der!
 See, hvordan hans Saar de bløde!
 See, hvordan han Korset bær'!
 See, hvor sriblet er hans Hud!
 See, hvor ussel seer han ud!

*) ed. pr. bliver fulde af.

**) ed. pr. nu maa.

See, hvor Torne-Kronen stikker!
 Hvor hans Mund sit Blod inddrækker!

Tænk, hvor fuld han er af Vaande,
 Og som Ormen vrider sig!
 Agt, hvor stakket er hans Aande,
 Hvor han stønner ynkelig!
 Hvor han blodig er og blaae,
 Og hvor neppe han kan gaae,
 Og maa dog med Korset stræbe
 Op til Golgatha at slæbe!

Spørg dog ei, hvorfor hans Klæder
 De saa blod-besøled' er':
 Han Guds Bredes Perse træder,
 Og al Verdens Blodskyld bær';
 Slangen ham i Hælen bed,
 Giften ham hans Hjerte sled*),
 Som hans Klarer gennemrendte,
 Og ham for vor Dndskab skjændte**).

Tænk, hvordan de Korset reise!
 O min Sjæl, forglem dog ei,
 Hvor de stolte Jøder kneise,
 Og ham bane Dødens Bei,
 Skjærpe Nagler, hvæssede Spyd,
 Og hvo, fuldest af Udyd,

*) ed. pr. i hans Hjerte sled.

***) ed. pr. Og ham med vor Dmflot skjændte.

Meest kan ubarmhjertig være,
Han fortjener største Ære!

Agt, hvordan de hannem skjænke
Med en galde-blandet Skaal,
Og hans svage Hjerte krænke
Med al Ondskabs fulde Maal;
Veddike og Myrrha maae
De velsigned' Læber faae
Paa sit Ketter-Sted at smage,
Al, en uhørt Synd og Plage!

Op ad Korset de ham trække,
Støde, trykke*), gjør' ham Meen,
Og med Grumhed strax udstrække
Hans udmatted' Arm' og Been,
Nagle ham til Korset fast,
Saa hans Sener hartad**) brast,
Dermed lade de ham hænge,
Til hans Pine at forlænge.

Mærk, hvor de hans Kræfter sprænger,
Og hans Bryst, hvor trangt det gaaer,
Hvor hans Legems Byrde hænger,
Fuld af mange blodig' Saar***)!
See, hvor er hans Sener rakt,
Hans afinægtig' Arme strakt!

*) ed. pr. Tutte, støde.

**) ed pr. Kjød og Sener.

***) ed. pr. Paa hans blodig' Nagle-Skaar.

See, hvor han af Angest krummes,
 Og hans blodig' Dine dummes!

Her er nu ei mere Naade,
 Ingen Redning, ingen Raad,
 Ingen nyker nu hans Baade,
 Om han øser Blod for Graad;
 Ingen har Medlidenhed,
 Udaf Medynk Ingen veed,
 Intet Hjerte vil sig skamme,
 *) I den Baande, ham mon' ramme.

Staaer dog stille, agter nokie,
 Alle I, som gaae omkring!
 Mærker dog, om noget Die
 I den hele Verdens Ring
 Haver skuet sliq en Mand,
 Fuld af Herrens Bredes Brand,
 Fuld af Pine, Spot og Klage**),
 Slangens Gift og Syndens Plage!***)

See, hvor han blandt Køver-Knegte
 Er opreist til Spot og Skam,
 Og hvor Grumheds Ild opstegte
 Dette Guds uskyldig' Lam!
 Midt iblandt det Køver-Par,
 Det forbanded' Træe opbar

*) ed. pr. Alle Hænder tør ham framme.

) ed. pr. Plage. *) ed. pr. Lage.

Alt min Glæde, Liv og Lykke,
 Alt min Salighed og Smykke.

Hør, hvor falder han i Sukke
 Til sin Fader, at han ei
 I sin Brede slet vil lukke
 Naadens Dør og Livsens Bei
 For det blinde Jøde-Folk!
 O, Du store Naadens Tolk,
 Du vil dem til Livet føre,
 Dødens Spot vil de Dig gjøre!*)

Paa hans Kors Pilatus skriver
 Jøde-Konges Titel op,
 Avind digt i Hjertet river
 Paa hver hardet Jøde-Krop;
 De maae see og sprække ved,
 Alt min Jesus Led fra Led
 Blodig er, og kan dog bære
 Konge-Titel, med stor Ære.

Skriv Dig, Jesus, paa mit Hjerte,
 O, min Konge og min Gud!
 At ei Vellyst eller Smerte
 Dig formaaer at flette ud;
 Denne Opkrift paa mig sæt:
 Jesus udaf Nazareth,
 Den Korsfæsted', er min Ære
 Og min Salighed skal være!

*) ed. pr. Mens de Dig til Døden føre.

Dette kom og til hans Møie
 I det sure Dødens Bad,
 At han skuer med sit Die,
 Hvor hans Klæder splittes ad,
 Og hvor Stridsmænd kildre sig,
 At de kunne spottelig
 Lodd og Ligning derpaa gjøre,
 Hvem hans Kjortel skal tilhøre.

Om jeg arm og nøgen bliver,
 Og om Verden, mig til Spot,
 Klæder, Middel *) fra mig river,
 O, det bliver dog vel godt!
 Jeg skal dog ei nøgen staae,
 Naar jeg skal for Dommen gaae;
 Thi jeg træder frem med Glæde
 For min Gud i Jesu Klæde.

Midlertid jeg seer og gruer,
 At Du spottes trodselig,
 Og at hvert et Afskum truer,
 Og gjør Miner udaf Dig;
 Men, o Jesu! ved Din Spø**)
 Paa det røde Korsets Træe
 Skal min Skam og Skjændsel svinde,
 Og jeg Himlens Ære vinde!

Køveren, som sig tilegner,
 Din Døds Kraft i stadig Trøe,

*) Midler, Eiendom. **) Spee.

Ham Du paa Dit Hjerte tegner,
 Lover Paradisets Roe;
 Fri mig Jesu, fri mig fra
 Røver:Skam; men giv mig da,
 Naar jeg er i Dødens Vaade,
 Røverens, hans Troe og Naade!

Åk, o Jesu! hvor forandrer
 Sig i mig hver Draabe Blod,
 Naar jeg did i Tanker vandrer,
 Som Din kjære Moder stod
 Under Korsset, og besaae
 Al den Spot, Dig lagdes paa,
 Al den Skam og al den Smerte,
 Åk, hvor vee var hendes Hjerte!

Ingen kan med Tunge sige,
 Hvordan Sværdet trængte sig,
 Med al Sorrigs Jammer:Pigge,
 Gjennem Sjælen smertelig;
 *) Hvor hun om sig vilde see,
 Var kun idel Åk og Bee,
 Guds og hendes Søn der hænger,
 Som man snart til Døden trænger.

En Discipels Forsvar tager
 Hun af Jesu Mund til Trøst,

*) ed. pr. ubi hendes Løbb ei falbt

Din den mindste Klæde = Pjalt,

Dg om hun til Korsset kryber,

Da Dit Blod paa hende dryber!

Dg en Draabe Sødt hun smager
 I sin Angest*) ved hans Køst;
 Dermed tier hun og troer,
 Dg sig paa hans Løfte roer;**)
 Gid jeg saa i al min Vaade
 Lader Gud og Jesus raade!

Solen haanes***) og bedækker
 Sig med Sørge: Dragt****) og Mørk',
 Mod Naturen Verden skrækker,
 Dagen er som Nattens Drk;
 Jesus raaber ynksom ud:
 Eli, Eli, o min Gud!
 Hvi har Du i denne Fare
 Mig forladt i Dødens Snare?

O, mit Legems Soel, mit Die,
 Blues ved min Synde: Daad!
 Skyl min Skam i megen Nøie,
 Til Du mørknes slet af Graad!
 Thi min Jesus er forladt,
 For jeg ei i Dødens Nat
 Evig Helved: Mørk' skal føle,
 For min skamløs' Synde: Søle.

Jesus tørster; men han ikke
 Andet faaer at lødskes paa,
 End som Veddike at drikke,

*) ed. pr. I den Synsflob.

**) beroliger.

***) skammer sig.

****) ed. pr. Flor.

Smager den, og raaber saa:
 Skriftens Vidne, som den bær'
 Om mig, nu fuldkommet er,
 Alt, hvad Adam kund' imaale,
 Gjør jeg Ket*) i denne Skaale!

Ket som alle Blode: Draaber
 Ved hans Hjerte stille stod,
 Jesus da mod Himlen raaber,
 Gjennem Dødens grumme Flod:
 "Fader, i Din hulde Haand
 Jeg befaler Sjæl og Mand!"
 Dermed han sit Hoved bøied'
 Og Gud med sin Død fornøied'.

Jesus døer, og Jorden ryster, —
 O, mit Hjerte, skjælv Du da!
 Døer da hen, I slemme Lyster,
 Døer og driver langt herfra!
 Thi nu døde Gud og Mand
 For den slemme Lyste: Land,
 Der i Æblet turde bide,
 Hvorfor han led Dødens Nvide.

Jesu! jeg Din Død begræder,
 For jeg dertil Marsag gav,
 I Din Død jeg mig dog glæder,
 Ja mit Støv udi min Grav;
 Thi mit Liv er i Din Død,

*) udtommer jeg.

Dg, der han Dit Hjerte brød,
 Da Din søde Naade-Kilde
 Mig til Liv opbriste vilde!

O, min Jesu! gid jeg kunde,
 Jesu! gid jeg kunde dog
 Døe med samme Ord i Munde,
 Hvormed Du Din Afsted tog!
 Bøi, o bøi Dit Hoved ned
 Til mig udi Dødens Sved,
 At min Sjæl Dit Kys maa nyde,
 Naar jeg skal min Aand udgyde!

N^o 62.

Om de syv Ord paa Korset.

(Mel. Jesu søde Thukommelse.)

Gaa under Jesu Kors at staae,
 O, kjære Sjæl! og med Attraae
 Kys Jesu Læber, og giv Agt
 Paa hvad han har til Afsted sagt!*)

Alf Korsets Træe min Jesus lod,
 (Trods Belials den bittere Flod,)

*) ed. pr. har herimellem dette Vers:
 Der Verben end var ung og spæ',
 Da hørtes Slangen mellem Træe,
 Som os med Satans Løgn bedrog
 Og ned i Dødens Sammer slog.

Fremklinge Naadens fulde Røst,
 Mig og Enhver til Liv og Trøst.

Han først for sine Fiender bad:
 "O, kjære Fader dem forlad;
 "Thi hvad de gjøre veed de ei,
 "Saa blind' er' de paa Syndens Bei!"

O Jesu! bed Du og for mig,
 Du seer, hvor blind og skrøbelig
 Jeg er i al min Bei og Værk,
 Men ved Din Bøn jeg bliver stærk!

Han dermed til sin Moder saae,
 Hvor jammer:fuld hun monne staae,
 Som stødt igjennem Sjæl og Liv
 Med Morder: Sverd og Dræbe: Kniv.

En anden Søn han hende gav
 Til Lindring, Trøst og Støde: Stav:
 "Johannes, tag Dig hendes Sag
 "Som Moders an, fra denne Dag!"

Naar jeg, o Jesu! og skal staae
 Forladt, forhadet, med Korset paa,
 Ja venne:løs blandt Rov og Ran,
 Send et Guds Barn, som ta'er mig an!

Den Røver, som sin Synd fortrød,
 Og trøstet' sig i Christi Død,

For hannem brød han Dødens Riis,
Dg ham tilfagde Paradiis.

Lad mig og i min sidste Stund
Faae Trøst af Jesu Aand og Mund;
O, lad mig daglig bedre mig,
Dg faae en Lodd i Himmerig!

Det fjerde Ord var græsseligt,
Dg aldrig hørte Himlen Sligt:
"Min Gud, min Gud! hvi haver Du
"I denne Rød forladt mig nu?"

For min Skyld blev Du saa forladt,
Dg af Guds Brede tagen sat,
Alt aldrig jeg forlades skal
I Dødens grumme, dybe*) Dal!

Guds Bredes Jld ham tæred op,
Dg Saften af hans usle Krop;
"Mig tørster", sagde han, og fik
Af Veddike saa suur en Drik.

Han smagt' og sagde: "Det er alt
Fuldkommet", som er om mig talt;
Hvad Vidne Skriften om mig bær',
Til Prii' og Punct fuldkommet er!

*) ed. pr. Dyb og.

Saa tog Du i den sure Skaal
 Mit vellyst:fulde Synde:Maal;
 Jeg drak af Adam Synden først,
 Men Du fik Giften i Din Tørst!

Des har jeg Trøst i Hjerte:Kod,
 At jeg en evig Glæde:Flod
 For Din den sure Drik skal faae
 Fra Lammets Fryde:Strøm og Aac!

Derefter Jesus gav et Raab,
 Alt fuldt af Livets store Haab;
 Han sagde: "Fader, i Din Haand
 "Befaler jeg min Sjæl og Aand!"

Det Ord, det Ord sig trænger ind
 Udi mit Hjerte, Sjæl og Sind,
 Gid det og blive sidst det Ord,
 Jeg tale skal paa denne Jord!

Paaske: Psalmer.

N^o 63.

(Mel. Fryd Dig, Du Christi Brud.)

Op Sjæl, bryd Sønnen af,
 Og see til Jesu Grav,

*) Hvor han i Dødens Dvale
 Udtraf Guds Bredes Skaale,
 Og stod dog op med Ære,
 Hans Navn velsignet være!

O prægtig Morgen:Glands,
 Som overgaaer al Sands!
 Guds Søn, vor Soel, er oppe,
 Og gjennem Dødens Troppe
 Har fægtet sig med Ære,
 Hans Navn velsignet være!

O salig Paaſke: Dag!
 Nu har vi vunden Sag!
 Langfredags bittre Minde
 Maa nu saa sødt henvinde;
 Thi Jesus vandt med Ære,
 Hans Navn velsignet være!

Med Dvinderne vi vil
 Vor Salve lave til,
 Al Kjærlighed ham yde,
 Som skal af Hjertet flyde
 Med Troe og Tak og Ære,
 Hans Navn velsignet være!

Bort Du besegled' Steen,
 Som gjemte Jesu Been,
 Du kan ham ei indlukke,

*) od. pr. Hvor han ved Korslets Dvale
 Laae udi Dødens Dvale.

Guds Søn ei saa vil bukke,
 Du og hans Kraft maa lære,
 Hans Navn velsignet være!

Hver Hjerte: Steen og Stød
 Skal saa ved Jesu Død
 Og Troens Seier vige,
 Thi Død og Satans Rige
 Er ødelagt med Xre,
 Hans Navn velsignet være!

Her er et Engle Bud,
 Søn siger os, vor Gud
 Og Broder, Jesus, ikke
 Er meer i Dødens Strikke;
 Men han stod op med Xre,
 Hans Navn velsignet være!

D*) Kjære Sjæl, stig op
 Mod Himlens Stjerne: Top,
 Triumph og Lov at sjunge
 Med Hjerte, Mund og Tunge;
 Dig, Jesu, Dig skee Xre,
 Dit Navn velsignet være!

Trods Dig, o Dødens Brodd,
 Nu har Du mist' Din Død!
 Trods Helvede, Din Grube,
 Trods Satans Gab og Strube!

*) ed. pr. op.

J tabte med Vanære,
Guds Navn velsignet være!

Ehi frygter jeg ei Død,
Ei Jordens Grav og Skjød;
Mit Støv vil Jesus vælke,
Dg herligen bedække
Med Himmel: Skif*) og Ære,
Hans Navn velsignet være!

O Jesu! lad mig saa
Af Synden daglig staae,
Jeg op kan staae til Glæde,
Dg for Dit Ære: Sæde
Dig evig Lov frembære,
Med Engle: Tak og Ære!

N^o 64.

(Mel. Nu velan! var frisk tilmode.)

Som den gyldne Soel frembryder
Gjennem den kulsorte Skye,
Dg sin Straale: Glands udskyder
Saa at Mørk' og Mulm maae flye,
Saa min Jesus, af sin Grav
Dg det dybe Dødsens Hav,
Opstod ærefuld af Døde
Imod Paaske Morgen: Røde!

*) Himmel: Dragt.

Tak, o store Seier: Herre,
 Tak, o Livsens Himmel: Helt,
 Som ei Døden kund' indspærre
 I det helvedsmørke Telt!
 Tak, fordi at op Du stod,
 Og fik Døden under Fod!
 Ingen Tunge kan den Glæde
 Med tilbørlig Lov udqvæde.

Jeg kan finde i mit Hjerte,
 At min Sjæl har Trøst deraf,
 Som kan lindre al min Smerte,
 Naar jeg mindes kun Din Grav,
 Og betænker hvor Du laae
 Udi Dødens mørke*) Braae,
 Og stod op med Kraft og Være,
 Hvad kan større Glæde være!

Ligger jeg i Syndens Veie,**)
 Ligger jeg i Armod ned,
 Ligger jeg i Sygdoms Leie,***)
 Ligger jeg i Usselhed,
 Ligger jeg fortrængt, forhadet,
 Og af Verden slet forladt,
 Skal jeg Huus i Graven tage,
 O, her er dog Haab tilbage!

*) ed. pr. fæle.

**) ed. pr. Bøie.

***) ed. pr. Bøie.

Du for Synden engang døde,
 Dermed er min Synd betalt,
 Armod, Usfæthed og Møde,
 Ja, min Sygdom har Du alt;
 Jeg ved Dig opreises skal,
 Og af Dødens dybe Dal
 Skal jeg Hovedet oprette,
 Al min Nød kan det forlette!

Synd og Død og alle Pile,
 Som at Satan fæde kan,
 Ligge brudte ved Din Hvile
 Udi Gravens mørke Land!
 Der begrov Du dem, og gav
 Mig en sikker Trøste-Stav,
 At ved Din Opreisnings Ære
 Jeg skal Seier-Palmer bære!

Som Guds Søn jeg Dig nu kjender,
 Og seer Din Almægtighed,
 Din Opstandelse indspænder
 Hvad jeg troer og hvad jeg veed
 Mig til Salighed og Haab,
 Ja min Christendommens Daab
 I Din Død er, som et Billed',
 Og Opstandelse fremstillet!

Du til Livet mig skal vække
 Ved Din stor' Opreisnings Kraft,
 Lad kun Jorden mig bedække,
 Orme tære al min Saft,

Jld og Vand opsluge mig!
 Jeg døer i den Troe til Dig,
 At jeg skal til Liv opstande
 Udaf Dødens grumme Lande!

Søde Jesu, giv mig Naade
 Bed Din gode hellig' Aand,
 At jeg saa min Gang kan raade,
 Og veiledes ved Din Haand,
 At jeg ei skal falde hen
 Udi Dødens Svælg igjen,
 Hvoraf Du mig engang rykte,
 Der Du Døden undertrykte!

Tak for al Din Fødsels Glæde,
 Tak for Dit det Guddoms Ord,
 Tak for Daabens hellig Bæde,
 Tak for Naaden paa Dit Bord,
 Tak for Dødens bittre Bæe,
 Tak for Din Opstandelse,
 Tak for Himlen, Du har inde,
 Der skal jeg Dig see og finde!

N^o 65.

1. Cor. 5, 7.

(Mel. Med Sorgen og Klagen hold Naade.)

O kjæreste Sjæl, op at vaage,
 Thi Dødens og Helvedes Taage

Med Jesu Død alt er forsvunden,
Dg Seieren evig er vunden!

Bort, Synder og Laster og Lyder,
Fremskinner, I hellige Dyr!
Thi Jesus vil Hellighed have,
*) At vi vore Synder begrave.

Hver rens sin Suurdeig af Hjerte
**) Med Graad og Fortrydelses Smerte,
Al Ondskab fra Sjælen udseie,
Dg gamle vanartige Deige!

Et Paaskelam for os er blevet
Til Slagterbænk ynkelig drevet,
Vor Christus, vor Glæde og Ære,
Som vilde vort Dffer-Lam være.

**) Den som haver Alting i Bolde,
Hans Fryde-Fest hellig vi holde
Med Psalmer og aandelig' Sange,
Ja pukke mod Døden og prange.

Gid Reenhed hvert Hjerte besmykke***),
Dg Sandhed i Sindet sig trykke,

*) ed. pr. Som Iob vore.

**) ed. pr. Dg syndige Lyster udsnærte.

***) ed. pr. Hans Fryde-Fest hellig vi holde,
Dg banke paa Himmels Bolde.

****) udsmykke.

Saa skal vi fra Dndskab udtræde,
Dg Paaske-Fest holde med Glæde!

N^o 66.

Up. Gjern. 3.

(Mel. Seg raaber til Dig, Herre Christ.)

J Jøde-Børn, Abrahams Slægt,
Hvor stor er Eders Naade!
Den er foruden Maal og Bægt;
Thi det er Eders Baade,
Som Herrens Frygt i Hjertet boer,
J kan forsikret være,
Til Guds Ære,
At Salighedens Ord
Skal Eders Frelse være!

Men Folket i Jerusalem
Den Naade ikke kjendte,
Dg ei fra deres Synd saa stem
Til Herren sig omvendte,
Men med Foragt sig høre lod
Mod Guds Propheters Tale,
Ja at svale
Sin Harm i deres Blod,
Deri de kunde prale.

Saa komme de og Jesum om,*)
Foruden Skyld og Brøde,

*) omkomme.

At, ved Pilati haarde Dom,
 Paa Korsets Træe han døde;
 Derefter toge de ham af,
 Og, som det Gud behag'de,
 Ham nedlagde
 Udi en liden Grav,
 Som Skriften om ham sagde.

Men Gud igjen opvakte ham
 Med Ære fra de Døde,
 Og blev,*) til Satans Haan og Skam,
 Det Helved:Rige øde.
 Trofaste Vidne det bestaaer,**)
 Som hannem saae og hørte,
 Ja berørte
 Hans Krop og Nagle:Saar,
 Som stor Forundring førte.

Saa har da Gud sit Løfte holdt,
 Som var alt gjort forlangen,***)
 At vi, som laae i Dødens Bolt
 Til Helved:Gruben fangen,
 Vi har nu faa't den store Trøst,
 At Christ stod op af Døde;
 Al vor Nøde
 Ved hannem op er løst,
 Han vilde for os bøde.

*) Og da blev.

***) vedstaae, bekræfte.

***) for længe siden.

N^o 67.

Ap. Gjern. 10.

(Mel. Faber vor ubi Himmerig.)

Saa har al Verden da den Trøst,
 Som Himlen over den har øst,
 At Gud anseer ei nogen Mand
 Af Vilkaar, Byrd og Vre: Stand,
 Men hvo Gud frygter og gjør Ret,
 Paa hannem er Guds Ynde sæt.

Seer kun til Jesu Liv og Død,
 Hvad Fordeel Alle deri nød,
 Hvor Fredens Evangelium
 I Jødeland sig gjorde Rum,
 Mirakelviis, fra den Tid han
 Lod døbe sig i Jordans Vand.

Gud salved' ham med Kraft og Mand,
 At ved hans store Guddoms Haand
 De mange Syge sunde blev,
 Han Satans Strikker sønderrev,
 Saa hans Disciples Dine saae
 Hvad Guddoms:Kraft der i ham laae.

Dog slog de Jøder ham ihjel,
 Og hængte ham, som Udyds Træl,
 Paa Korsets Træe, hvor han blev død,
 Og lagdes saa i Jordens Skjød,
 Gud tredie Dag opvakte ham,
 Til Dødens store Spot og Skam.

Af Mange blev han kjendt og seet,
 Ja om alt dette, som er skeet,
 Hans tro Disciple Vidne bær',
 Som saa af Gud beskikket er,
 Han drak og aad med dem, og lod
 Dem tage paa at han opstod.

O Jesu, Du som Qvind' og Mand,
 Af Levendes og Dødes Stand,
 Skal for Din Domstoel kalde frem,
 Gjør hver Dag saa min Sjæl beqvem,
 At jeg af Synden op kan staae,
 Og evig Salighed opnaae!

N^o 68.

Jesús paa Veien til Emaus.

(Mel. Jeg veed et evigt Himmerig.)

Hvor lifligt er det dog at gaae
 Med Jesu Ord i Munde,
 Hans Saar, hans Død at tænke paa,
 Og alt hans Værk begrunde!

Den Glæde var dog angenem,
 De to Disciple finge,
 At de udaf Jerusalem
 Til Emaus henginge.

Om Jesu Kors, hans Død og Grav
 Var deres Vandrings Tale,

Som dem et Smerte-Minde gav,
 Det ei de kunde svale.

Men Jesus var dog i den Nød
 Saa gandske nær tilstede,
 At han, de tænkte være død,
 Var standen op med Glæde,

Dog Blindhed dem i Dine sad,
 At de ham ikke kjendte,
 Før han om sig hvert Skriftens Blad
 Til Grund-Forklaring vendte.

Du blev dog, Jesu, som de bød,
 Der det ad Aften lakked',
 Og blev saa kjendt, den Tid Du Brød
 Tog i Din Haand og takked'!

Da kjendte de den Himmel-Glød,
 Som dem i Hjertet rørte,
 Der om sin Lidelse og Død
 Han Skriftens Ord udførte.

De vendte saa med Glæde hjem,
 Guds Under-Værk at ære,
 Og ginge til Jerusalem,
 De Andre og at lære.

O Jesu, o Du veed jeg gaaer,
 Din Pillegrim og Borger,

I disse korte Verdens Aar
 Fuld af ti tusind' Sorger!

Du est dog al mit Hjertes Roe,
 Min Trøst, min daglig' Tale,
 O lad Din Aand mit Hjertes Boe
 Med al Din Piusel male!

Dig vandrer jeg saa gjerne med,
 Opstandne Jesu lille,
 Til Himlen jeg i Dine Fjed
 Saa gjerne følges vilde!

O følg dog med! jeg slipper ei!
 O drag mig, naar jeg ikke
 Saa fryg er paa Himlens Bei,
 Hvor Torne Foden stikke!

Maaskee min Aften:Stund er nær,
 I Ungdom eller Alder,
 O bliv dog hos mig, favn mig her,
 Naar jeg ved Døden falder!

Saa skal jeg da, o Jesu, der
 Dig og Din Fader kjende,
 O gid da kun min Vandrings Færd
 Bar kommen vel til Ende!

N^o 69.

Jesus aabenbares for Disciplene.

(Mel. Nu velan, vær frist tilmode.)

See hvor Jesus allevegne
 Er tilstede hos Enhver,
 Som vil ham i Hjertet tegne
 Og sig holde til ham nær!
 Midt iblandt Disciplene
 Lader han sig herlig see,
 Der de, fuld' af Sorg og Qvale,
 Holdt om ham en sød Samtale.

Af Naturen blev de skrækket,
 Som de havde seet en Aand,
 Men han holdt sig ei fordækket,*)
 Viste dennem Fod og Haand,
 Hvoraf de saa glade blev,
 Ja Forundring Hjertet drev,
 Saa at Troe og Fryd i Sinde
 Stræbte hvo der skulde vinde.

Blandt saa stor en Hjerte: Glæde,
 Spurgte han og dennem ad,
 Om de noget havd' at æde?
 (Sorg ei deert**) vil have Mad;)
 Dog en Honning: Kage frist,
 Og et Stykke stegter Fisk,

*) skjult, ukjendelig.

**) meget.

De af deres Forraad hente,*)
 Det han aad, og de ham kjendte.

Skriftens Ord han dem udlagde,
 Og Forstanden klared' op,
 Om sin Pin' og Død dem sagde,
 Og hvordan hans Tempel:Krop
 Skulde paa den tredie Dag
 Reises op, med stor Behag,
 Og at Alle, Mand og Qvinde,
 I hans Navn skal Frelse finde.

Lær mig, Jesu, at erindre
 At Du allevegne er,
 Det skal mig fra Synden hindre,
 Naar jeg tænker Du est nær!
 Kom, o Jesu, tag Din Sted,
 Midt i Sjæl og Hjertet med!
 Du skal midt udi min Glæde,
 Midt i Sorgen have Sæde!

Lad Din Fred min Frelse blive,
 Hvor jeg er paa Verdens De,
 Gid min Aand jeg op maa give
 I Din Fred, naar jeg skal døe,
 Viis mig Dine Sting og Saar,
 At min Troe ny Kræfter faaar
 Ved Din Død og al den Qvide,
 Som Du for mig vilde lide!

*) hentede.

Om jeg skjænkes skal med Galde,
 Ude Sorgens Aske: Brød,
 Det bør mig alt vel befalde,
 Naar jeg tænker paa Din Nød!
 Du, o Jesu, est saa from,
 At det engang verles om,
 Saa Du giver mig at smage
 Livsens Brød og Honning: Kage!

Åbn selv, o Gud, mit Hjerte,
 Skjærp, o Jesu, min Forstand,
 Paa det jeg Din Død og Smerte,
 Ja Din Seiersvinding kan
 I min Sjæl og Hjerte saa
 Fatte, gjemme og forstaae,
 At Du i Dit Navn vil give
 Mig at evig salig blive!

N^o 70.

Jesu Himmelfart.

(Mel. Om Himmeriges Rige saa ville vi tale.)

Min Sjæl og Aand opmuntre Dig
 At see hen ind i Himmerig,
 Hvor Jesus han opstiger,
 Viis hannem hvad Du meest attraaer,
 Og see Du Troens Binger faaer,
 Hvormed Du efterfiger,*)
 Og i den Glæde figer!

*) efterhiger.

Den Skye, der ham fra Dine tog,
 Den følger jeg, og tænker dog,
 Den skal ham ei bedække,
 Jeg jo maa trænge til ham ind
 I Troe, i Haab, i Sjæl og Sind,
 Han skal mig Haanden række
 Min Andagt at opvække.

I hvideklædte Vidner, som
 Stod hos, der til sin Herredom
 Min Jesus vild' opfare,
 I minde mig, jeg op skal staae,
 Og frem i hvide Klæder gaae,
 Naar han mig vil forklare
 Blandt Himlens Engle: Skare!

Til Himlen foer mit Hoved op,
 Jeg, som en Lem i Jesu Krop,
 Vil glad i Anden være,
 At jeg og engang komme kan
 Til det forjætte' Himlens Land,
 Min Kron' og Krands at bære
 I evig Fryd og Ære.

Jeg veed og i mit Hjerte troer,
 At som han op til Himlen foer,
 Han saa igjen skal komme:
 O kom da, søde Jesu, kom,
 Og aabne Himlens Helligdom
 For alle Dine Fromme!
 O gid den Tid var omme!

O Verden, hav Du gode Nat,
 I Himlen er min Sjæles Skat,
 Jeg vil fra Jorden sige!
 Din Lyst, Dit Guld, Din Høihed ei
 Skal hindre mig oppaa min Bei;
 Farvel vil jeg Dig sige,
 Kom søde Himmerige!

Pintse: Psalmer.

N^o 71.

(Mel. Jesu søde Sukommelse.)

Nu nærmer sig vor Pintse: Fest,
 Gud Hellig: Aand, vær Du vor Gjest,
 Som, fuld af Evighedens Aar,
 Fra Gud: Fader og Søn udgaaer!

O helligste Treenighed,
 Mit arme Hjerte Du bered,
 At det Dit Tempel være maa,
 Der for Dig kunde aabent staae!

Kom Hellig: Aand og Vidne giv
 I mig, at Jesus er mit Liv,
 Og at jeg intet Andet veed
 End hannem mig til Salighed!

Kom Sandheds Mand, og lede mig
 Paa Sandheds Veie rettelig,
 At aldrig jeg fra Troens Grund
 Et Haarbred viger nogen Stund!

Om jeg i Trængsel slummer hen,
 O væk mig suarlig op igjen,
 Din kraftig' Naade staae mig bi,
 Og lede mig paa Sandheds Sti!

Jeg uden Dig ei kjende kan
 Min Gud og søde Frelser-Mand,
 Lad derfor Dine Straaler mig
 I Hjertet falde idelig!

I Kors og Kummer, Træng og Nød,
 I Fare, Fængsel og i Død,
 Du mig en Trøster given est,
 Min Lær Du kjender ogsaa bedst!

Om derfor jeg med Korset paa
 Skal gjennem Verdens Torne gaae
 Til Himmelen og Livsens Land,
 Dog est Du med, min Trøster-Mand!

Du viser og, hvor Kronen mig
 Opbier udi Himmerig,
 Hvor evig Glæde jeg skal faae,
 Og stedse for Guds Ansigt staae!

O Hellig-Aand, o søde Gud,
 Styrk mig, at jeg kan holde ud!
 Dyparm mig med Din Naade: Blød,
 Og gjør mig trøstig i min Død!

N^o 72.

(Mel. Jeg løfter høit op Mine mine.)

Klaer op mit Hjerte, Sjæl og Sind,
 Nu blæser Guds Aands kraftig' Vind,
 Vor Pintsse-Fest vi holde nu,
 Kom Jesum Christum her ihu,
 At Herrens Løfter en og hver
 I hannem Ja og Amen er!

O Hellig-Aand, o sande Gud,
 Som udaf Evighed gaaer ud
 Fra Faderen og fra Guds Søn,
 Du gjorde denne Fest saa skjøn,
 At hele Verden fik derved
 Dphlysning til al Salighed!

I Tungers brændende Gestalt
 Oppaa Apostlene Du faldt!
 Strax Jesus dem paa Tungen laae,
 De kunde tale og forstaae
 Hvert Tungemaal, hvorhen de kom,
 At brede ud hans Herredom.

Almægtig' Lue, fald og ned,
 Og tænd mig an i Kjærlighed!

I Jesu Troe jeg til Dig gaaer,
 Og Dig i Bøn mit Hjerte faaer,
 O lægg mig til Din Guddoms Barm,
 Og gjør mig ved Din Naade varm!

O Guddoms Lue, al mit Sind
 Det sukker efter Dig, kom ind!
 Du seer, hvor jeg i Haabet staaer,
 Og øser mangen modig Taar',
 O kom da ind, at Sjælen maa
 Din Guddoms kraftig' Dvægning faae!

Du veed og bedst, hvor kold jeg er,
 Hvor synde-krænket min Begjær!
 O Guddoms Soel, opklar dog snart,
 At Dine Straaler faaer sin Fart
 Ind i mit dybe Hjerte-Rod,
 At hellige min Aand og Blod!

O Himmel-Lys, lad dog Dit Skin
 Mig følge i hvert Fode-Trin,
 Naar Mørkheds Fyrste og hans Art*)
 Forfølger mig i Verden hart,
 De mig, til deres Hjerte-Bee,
 Af Dig maae ombestraalet see!

O Guddoms Glands, Du tænd mig an,
 At paa min Bei og Vandrings-Plan**)
 Iblandt Guds Børn jeg kjendes kan,

*) Slægt.

**) Bane.

At Du har klaret min Forstand,
 Og at i hvert mit Fode:Fjed
 Dit Naade:Lys gaaer stedsse med!

Om Fristelse mig kommer paa,
 Naar jeg af Verden bort skal gaae,
 Og Satan, den urene Aand,
 Staaer trodsig hos min høire Haand,
 O Hellig:Aand med Trøst da kom,
 Og hjælp mig af Din Helligdom!

Om jeg og mod min sidste Stund
 Fortaler mig, o lad min Mund
 Og Tunge da bestyrkes af
 Den Troe og Naade, Du mig gav,
 Den Tid jeg døbtes i Guds Navn,
 Tænk paa det Forbund, mig til Gavn!

Naar det er da mod Dødens Nat,
 O hjælp min Sjæl, hun faaer Dig fat,
 Imedens hun fra Verdens Land
 Til Himmelen opfare kan,
 Hvor i Guds Haand hun hvile faaer,
 Indtil det evig' Samlings Aar!

Da skal Høitiden ret angaae,
 Naar Sjæl og Krop skal Samling faae,
 Og de skal udi Glæde see
 Din Guddom i Personer tre,
 Og Evighed skal klinge da
 Med et saa sødt Halleluja!

N^o 73.

Stephans Martyrdød*)

(Mel. Som en Hjort med Tørst befangen.)

Søde Jesu, Festens**) Fyrste,
 Spire udaf Jesse Rod,
 Vil man dog saa hastig tørste
 Efter Dit og Dines Blod?
 Vi igaar blandt Engle:Lyd
 Sang Din Fødsel ind med Fryd;
 Skal vi hyle nu og græde,
 Og idag en Liig:Sang quæde?

Efter Du stod op af Døde,
 Stephan første Martyr blev,
 Han frivillig vilde bløde,
 Med sit Blod sin Troe beskrev;
 Han var frisk og usorfærd'
 Til at føre Mandens Sværd,
 Hvo det turde vedersige***)
 Maatte ham med Blusfel vige.

Falske Tungers Slange: Brodde
 Hemmelig paa hannem stak,
 Og ved Løgn ham undertraadte,
 Det blev al hans Gjernings Tak;
 De belsi ham meer og meer,

*) Lectie paa 2den Sulebag.

**) ed. pr. Sule-

***) modfige.

Som saa tidt i Verden seer;
Herrens Lov og Tempels Værelse
Skalke: Skjul maa ofte være.

Om end Engle: Lys og Værelse
Skinner af hans Diesteen,
Vilde de dog Tænder skjære
Til at knuse ham hans Been,
Han har Gud i Syn og Sind,
Hver af dem er synlig blind,
Deres Drekul de stopper
Og Guds Naade: Vei tilpropper.

De paa hannem hart anfælde, *)
**) Og af Staden støde ham,
Han paa Jesum fast mon' kalde;
***) Midlertid er Hver ham gram,
Stener, slaaer ham med stor Meen
Hjernen af hans Pandebæen,
Saulus midlertid sig glæder,
Træder paa Guds Martyrs Klæder.

Der han vil til Døden blegne
Og har Munden fuld af Blod,
Beder han, Gud ei vil regne

*) ed. pr. indfalde.

**) ed. pr. Støde ham af Staden ud.

***) ed. pr. Mens de banke ham hans Hud,
Og slaaer med en blodig Steen
Hjernen af hans Hoved: Been.

Dennem deres Synde-Flod,
 Dermed han i Jesu Troe
 Sov hen til Guds evig' Roe.
 Jesus os den Naade kjende*)
 I slig Troe vort Liv at ende!

N^o 74.

Den christelige Troe.

(Mel. Jeg beder Dig, min Herre og Gud.)

Hvo kan ei glædes hjertelig,
 At Jesus vilde tage
 Saa høit et Præstedom til sig,
 I hans Fornedrings Dage,
 At alt det Gode, som vi veed,
 Der var fra Gud ivente,
 Han det ved sin Retfærdighed
 Og Død os vilde hente?

Han tog et Tabernakel paa
 Og i vort Kjød sig klædte,**)
 I hvilket han og vilde gaae
 Ind i Guds Riges Glæde;
 Naturen roser ei sin Haand,
 At den har dette bygget,
 Men Herrens gode Hellig-Aand,
 Hvis Kraft det overfægged'.

*) Fjænke.

**) ed. pr. (Bort svage Kjød og Klæde.)

Guds Helligdom han ei oplod
 Ved Blod af Kalv' og Bukke,
 Men med sit Hjertes røde Flod
 Han Himlen vild' oplukke,
 Hvor han en evig Værdsheld*) sandt
 Mod alle Verdens Synder,**)
 Saa vi er' nu***) forsikkred' grandt,
 Gud os i hannem ynder.

Dg dersom Fæ: Blod rense kan
 De Kjøds udvortes Plette,
 Dg Dvie: Afskens Sprænge: Vand
 Ureenhed kan afvrette,
 Hvor meget meer skal Jesu Blod
 Afstoe al Ondskabs Smitte,
 Som ved vor Sjæl og Nyre: Rod
 Guds Aand bedst veed at hitte.

Vor Jesus sig i Døden gav,
 Gud med sit Offer stille,***)
 Dg i sint) Døds det dybe Hav
 ††) Fra Syndens Straf os skilte,
 Vor Mæglere hos Gud han blev,
 Vi skal Guds Rige arve,
 Vor Haandskrift han til Korset drev,†††)
 Dg lod den blodig farve.

*) ed. pr. Sone.

**) ed. pr. for alle vore Synder.

***) ed. pr. og.

****) ed. pr. æred'.

†) ed. pr. hans.

††) ed. pr. Vor Skam er skyl't og skjæret (renset).

†††) slog.

N^o 75.

(Mel. Nu velan, vær frist tilmode.)

Hører, Verdens Her, hører!
 Op og hører alle Mand,
 Som Fornuft og Mæle fører!
 Hører alle Jordens Land'!
 Men om Ingen høre vil,
 Vaag, min Sjæl da og hør til,
 Hvad Din Jesus her mon' tale,
 For al Verden at husvæle!

Du, min Jesu, Du est bleven
 Min og Alles Frelser: Mand,
 Og af blotte Naade dreven,
 For vor usle Synde: Stand,
 Til vort Kjød at tage paa,
 Dødens Dom at undergaae
 For al Verdens Folk og Synder,
 Hvoraf al vor Trøst begynder!

Gud, Din Fader, som Dig sendte
 Og vor Frelse tænkte paa,
 Han Dit store Navn og kjendte
 Før i Moders Liv Du laae,
 Jesus er Dit søde Navn,
 Min og Alles Trøst og Gavn;
 Thi Du Hver med Frelse møder,
 Hedninger saavel som Jøder.

For Dit Embede at føre,
 Haver Du Dit Munde: Sverd
 Skarpt og ægget, for at røre
 Og indhugge her og der,
 Gjennem Marv og Ledemod,
 Stolte Hjerters Sind og Blod,
 Ja kan rydde op med Kode
 Den Forhærded' og hans Node!

Stolte Jøder og Tyranner
 Dig slet intet skade kan,
 Du har reist Din Kirkes Banner
 Under Skyggen af Guds Haand,
 Du est i hans Kogger sat,
 Som en Piil ret spids og glat,
 At Du nær og fjern kan træffe
 Dem, som Hunde, mod Dig bjæffe!

Men om end Din store Naade
 Og Din Trudsel ei formaaer
 Alle Mand fra Synd at raade,
 Men saa Mange trodsig gaaer
 Hen ad Dødens Ulfar: Bei
 Og Din Naade agte ei,
 Da maae de til Helved vanke,
 Mens Dit Ord dem ei kan sanke!

Gud han seer dog med sit Øie,
 Dømmer paa Din Omhu bedst,
 Dit Arbeide, Flid og Møie,
 Og hvor herlig at Du est,

At Du Ordets Lys fik tændt,
 Og hos Hedninger blev kjendt,
 Saa man hen til Jordens Ender
 Herrens Salighed nu kjender!

Søde Jesu, kom at røre
 Mig ved Din den gode Aand,
 Nabne mit tunghørig' Dre,
 Tag mit Hjerte i Din Haand,
 Følg mig, før mig hvor jeg gaaer,
 At i Endighed jeg staaer,
 Til Din Villie at gjøre,
 Og Dit Ord med Fryd at høre!

Under Dine Hænders Skygge
 Og udi Din Kirkes Bøe,
 Lad mig altid hos Dig bygge,
 Styrk mig, hold mig i Din Troe,
 Hug hver syndig Tanke ned,
 Som til Synd og Sikkerhed
 Vil med Ondskab mig forlede,
 Hug den af, det vil jeg bede!

Du al Verdens Lyst og Glæde,
 Du al Jordens Salighed,
 Bliv dog hos mig, bliv tilstede
 Og min Sjæl for Dig bered,
 Helst*) i Dødens sidste Stund
 Rør mit Hjerte, Aand og Mund,

*) især.

Styrk min Troe, lad min Glende
Slattes med en salig Ende!

N^o 76.

(Mel. Jeg beder Dig, min Herre Gud.)

D store Gud, Din Kjærlighed
Jeg aldrig nok kan skatte,
Det Rigdoms Dyb jeg intet veed
Med al min Sands at fatte:
Hvordan Du elskte Verden saa,
Din Søn at ville give,
At Hver, som troer paa hannem, maa
I Himlen salig blive!

Du, søde Jesu, tog Dig paa,
Udi Guds Raad, at ville
For Verdens Synd i Borgen gaae,
Din Fader at formilde,
Saa al den Straf og Pligt og Bod,
Gud vilde os tilregne,
Den paa Dit Regenskab Du lod
Til fuld Betaling tegne!

I vor Natur Du klædte Dig,
Og den med Din foreente,
Og for vor Arv i Himmerig
I megen Trældom tjente,
I Fattigdom og megen Nød
I Hunger, Tørst og Møie,

I Fristelser og Satans Stød,
Som tidt Du maatte døie!

Men over al Din Pinsel gaaer,
Din blodig' Sved og Smerte,
I Haanhed, Spot og mange Saar
Om Dit uskyldig' Hjerter,
Din Torne:Krone og Din Dom,
Din Bæe og al den Qvale,
Som Dig paa Korsset spændte om,
Som Ingen ud kan tale!

Guds Bredes Jld paa Sjælen Dig
Med Helved:Angest brændte,
Paa Legemet elendelig
Dig alle Plager skjændte,
Du maatte Guds Retfærdighed
Til Prikke Fyldest gjøre,
At os med*) Gud i Evighed,
Du dermed kunde føre!

Saa har Du ved Din Pine hent'
Os fra al Helved:Baade,
Og for os med Dit Blod fortjent
Barmhertighed og Naade,
Som hen til Alle strækker sig,
Der vil fra Synden vende,
Og udi Troen favne Dig
Til deres sidste Ende!

*) senere udg. til.

Min Sjæl, vær derfor frisk og fro,
 Bliv fuld af Himmel: Glæde,
 Du kan i fuld Tillid og Troe
 Nu for Guds Ansigt træde;
 Thi Jesus ved sit Korsens Blod
 Har Fred med ham oprettet,
 Og i den dyrebare Flod
 Er al Din Synd afvettet!

Lad Død og Djævel pønse paa,
 Hvor de mig om kan bringe,
 Min Jesus skal imod dem staae,
 De skal mig aldrig tvinge;
 Thi Døden haver mist sin Brodd,
 Og Slangens trædske Hoved
 Ved Qvindens Sæd er undertraadt,
 Som Gud selv havde lovet!

Ved Christi Død og ved hans Aand
 Jeg Synden vil affige,
 Og Verdens Belyst ved hans Haand
 Og store Kraft bekrige,
 Og taber jeg end tidt mit Slag,
 Jeg bør dog ei forsage,
 Jeg vinder dog, fordi min Sag
 Selv Jesus vil antage.

Saa skal da Jesu dybe Saar,
 Hans Marter, Død og Pine
 Beskytte mig i hvor jeg gaaer;
 Jeg skal i Graven trine

J stadigt Haab at see forsandt
 Min Gud paa Herrens Throne,
 Og takke Jesum, som der vandt
 Mig Livsens dyre Krone.

N^o 77.

(Mel. Jeg raaber til Dig, o Herre Christ.)

D Jesu, Verdens Frelsermand,
 Du store Livets Første,
 Som Hjorten efter Kilde: Vand,
 Min Sjæl for Dig mon' tørste,
 O Du Gud Faders evig' Søn,
 Som vilde fra Dit Rige
 Dybt nedstige,
 At frelse Adams Kjon,
 Og Satan at bekrige!

Da jeg og alle Mennecker
 Var kast' i Dødens Grube,
 Ved Adams Synd, i al Ufærd
 Og Satans grumme Strube,
 I Tidens Fylde lodst Du Dig
 Udaf en Jomfrue søde,
 For at øde
 Bor Død, og endelig
 Satans Magt at omstøde!

Din Faders Brede's Ild og Brand
 Slet Ingen kunde dæmpe,

Foruden Dig, Du Gud og Mand!
 Vor Sag Du vilde læmpe,
 Og for os indgaae haarde Kaar,
 Dig at i Døden give
 Og aflive,
 Et blodigt Offer for
 Al Verdens Synd at blive!

Saa har Du med Dit dyre Blod
 For mig og Alle sonet,
 Og gjort fuldkommen Synde-Bod,
 Fra evig Død os fkaanet,
 Om ei vi ubodsfærdelig
 I Synden os formaster,
 Og forkaster
 Vor Tro i Himmerig
 Med Bantroe, Skam og Laster!

Mig skal ei Vellyst derfor meer,
 Ei Rigdom mig betage,
 Og ingen Høihed, som jeg seer,
 Mig nogen Tid behage
 Imod min Jesu Kjærlighed,
 Hans Kors, hans Saar og Plage
 Alle Dage
 Gjør mig af Verden kjed,
 Og skal mig derfra drage.

Og om jeg havde Synder fleer
 End Havets Sand i Mængde,
 Og Satan, som min Usfærd seer,

Med Fristelser mig trængte,
 I Troen vil jeg ham imod
 Med Jesu Bærdskuld traade,
 Og den Naade,
 Jeg haver i hans Blod,
 Som har ei Maal og Naade.

Skal jeg og, efter Guds Behag,
 Flux meer end Andre tage
 Af Korset, og hver Levners Dag
 Min Byrde misfom drage,
 Min Sjæl forbedres dog derved,
 Thi Du mig understøtter,
 Korset nytter,
 Thi ved Taalmodighed
 Jeg nær til Himlen fløtter.

Om af min stærke Fiende jeg
 Skal og forfølget være,
 Og tage mangan mægtig Streg
 Paa Legem, ja paa Ære,
 Lad ham kun, mens hans Magt formaacr,
 Forfølge, slaae og slide,
 Jeg vil lide,
 Naar jeg beseer de Saar
 Paa Jesu Ryg og Side.

Naar Svaghed mig og lægger paa
 Min Gotte-Seng, og Smerte
 Mig griber an fra Top til Taac,
 Til Marv, til Been og Hjerte,

Da trøster mig Din Pines Kraft,
 Som jeg i Sjælen finder,
 Og udrinder
 Fra Dit Blods dyre Saft,
 Som mine Saar forbinder!

Og endelig i Dødens Stund,
 Naar Dinene vil briste,
 Skal Ingen i det sidste Blund
 Af Troens Haand Dig vriste,
 Udi Din Død jeg dristelig
 Og i Din Troe vil vove
 At hensove,
 Du ta'er min Sjæl til Dig,
 Som skal Dig evig love!

N^o 78.

(Mel. Jeg veed et evigt Pimmerig.)

O Sjæle: Hyrde, Gud og Mand,
 Hvo kan dog nok udgrunde
 Din Hellighed, som alle Land'
 Maae prise allestunde!

Du havde Himlens Herredom
 I evig Arv og Eie,
 Mod hvilken Verden om og om
 Slet intet kunde veie!

Din Faders Lyst af Evighed
 Du altid var, og vilde

Dog her paa Jorden komme ned,
 Og Satans Børf forspilde!

Din store Lyst Du havde dog
 Til Mennesken' at føre
 Fra Synd og Satans haarde Nag,
 Og dem at salig gjøre!

Du klædte Dig udi vort Kjød,
 En Tjenere at være,
 Og undergav Dig Nød og Død,
 For Mennesket at ære!

Du fandt saa vild en Hjord udi
 En slet fortvivlet Baade,
 Strax hegned' Du en Faare: Sti
 Udaf Din store Raade!

Did hen Du kaldte Hver og En,
 Og vilde dennem lede
 Fra Satan, Synd og Dødens Meen,
 Og fra Din Faders Brede!

Jeg kom og ind, og strax fornam
 Udaf Dit Ord med Glæde,
 Hvor Du, o Guds uskyldig' Lam,
 Bar Døren at indtræde!

Den Hellig-Aand Dørvogter der
 For Fattige og Rige,

Oplukker villig for Enhver,
Som ret derind vil stige.

Nu veed jeg Bei til Himmerig,
Den bør jeg aldrig dølge,
Det er, o søde Jesu! Dig,
Jeg vil Dig ogsaa følge!

Du Beien est til Salighed
Og Himlens Fryde-Rige,
Og ingen anden Sti jeg veed
I Verden af at sige!

Jeg maa bejamre det, jeg gif
Fra Paradises Glæde,
Og siden i forvirret Skif
Ad Mørkheds grumme Stræde.

Paa denne Bei selv Satan laae
Med Dødens giftig' Pile,
Hvor Synd og Sorg og ond Attraae
Mig undte ingen Hvile.

Min Jesus, som mig skuffer ei,
Men vil mig troelig lære,
Mig viser til sin Kirke-Bei,
Og selv min Dør vil være.

Jeg der saa frit gaaer ud og ind,
Og finder Sjæle-Føde,

Der himmelqvæger Sjæl og Sind,
Dg lægger Synden øde.

Dørvogteren mig passer paa
Dg kraftelig mig minder,
Om jeg udaf min Bei tør gaae
Min Salighed til Hinder.

Her kan jeg udi Fryd og Fred
Hans Kirkes Gode nyde,
Dg siden i hans Salighed
Evindelig mig fryde.

Jeg seer i ham en aaben Dør,
En Dør til Himlens Throne,
Jeg seer det, jeg ei vidste før,
En usorvisnet Krone.

En Krone, som mig hen er lagt
Udi Guds eget Gjemme,
Paa den min Sjæl har noie Agt,
Gid jeg den aldrig glemme!

N^o 79.

(Mel. Jeg beder Dig, min Herre Gud.)

D søde Gud, Din Kjærlighed
Den haver ingen Lige,
Min Sjæl, min Mund, min Tunge veed
Den intet ud at sige,

Jeg i en bundløs Afgrund er,
 Naar jeg vil det beskue,
 Hvordan Du kunde faae mig kjær,
 Som intet kunde due!

Men Du har elsket al Verden saa,
 At før den skulde blive
 Fordømt, og gandske undergaae,
 Din Søn Du vilde give,
 Som Døden led i Alles Sted,
 For Alles Synd at bære,
 Jeg derfor er i Tallet med,
 Des skee Dig evig Ære!

Din Kjærlighed almindelig
 Til Alle vilde strække,
 Og Jesu Bærdskuld vilde sig
 Til Alles Frelse række,
 Din Aands Oplysning er for Hver,
 Som selv ei Lyset slukker,
 Dit Ord og ingen Mennesker
 Ud fra Din Kundskab lukker!

Men hvad har dog bevæget Dig,
 O hjerte Gud og Fader!
 Saa inderlig at elske mig
 Og Verden, som aflader
 Dog ei at synde, men hver Dag
 Har Brøst i mange Naade,
 Der kan forværre al vor Sag,
 Og spille os Din Naade?

Det ikke var vor Deilighed
 Og ei vor Byrd og Stamme,
 Den var elendig, som Du veed,
 Vi kunde intet bramme
 Af Rigdom, thi vi arme var
 Ved Synd og Satan blevet,
 Og, af Naturen Bredens Kar,
 Til Død og Skam opskrevet.

Vor Dyd og gode Gjerninger,
 (Om noget Sligt vi aatte,*)
 Det gjaldt aldeles intet her,
 Og Intet de formaatte,
 Vor Villie, vor Kraft var død,
 Og i det Gode svækket,
 At frelse os af evig Nød
 De kun som intet klækked'.**)

Men hjerte Gud, Din Misfandhed,
 Dit bundløs gode Hjerte,
 Saae til os der vi ilde led
 I vor fortviøled' Smerte,
 Din blotte Naade forekom
 Vor Død og evig' Fængsel,
 Du hever fyldestgjort vor Dom,
 Det var Din Lyst og Længsel!

O Glæde over Glæde stor!
 Jeg kan mig selv ei finde

*) havde, eiede.

**) forstog.

Udi den Fryd, som i mig boer,
 Og Sjælen haver inde
 Udaf min Jesu, som der gif
 I Borgen for min Brøde,
 Og holdt det ud til sidste Nif,
 Der han paa Korsset døde.

Det er ei nogen Drøm og Fant,
 At jeg mig derved glæder,
 Thi det er baade vist og sandt,
 At mig hans Uskyld klæder,
 Min Dom, min Død, min Synd saa leed,
 Den lod han sig tilegne,
 Men mig igjen Retfærdighed
 Lod han ved sig tilregne.

Jeg græder mig den samme til
 Med mange salte Taare,
 Og finder hvor Gud kjærlig vil
 See til mig usle Daare,
 Og i sit Nafn agte mig
 For Jesu Skyld retfærdig,
 Som af mig selv evindelig
 Til Dødens Dom var værdig.

Paa hannem har jeg Troen fast,
 Og ved den Troe alene
 Jeg paa min Salighed er fast,
 Ei Satan skal formene
 Paa Gud og paa hans Søn at troe,
 Og der mit Anker fæste,

Hvor Aanden til min Sjæles Røe
Dg sukker til mit Bedste.

Dg om end min Samvittighed
Mig overlydt beviste,
At Gud mig for min Synd var vred,
Saa Troen jeg forliste
En liden Tid, jeg rinder op
Igen ved Jesu Pine,
Dg ved hans Saar og blodig' Krop
Kan Bantroe undertrine.

Slet Intet uden Bantroe kan
Fordømme mig og fælde,
Ehi Jesus, Alles Frelser: Mand,
Sig lader meest angjelde
Dem, som i Troen bliver ved,
Dg ud til Enden holde,
Jeg fægter og for Salighed
Med disse stærke Skjolde.

O fromme Jesu, lad Din Aand
Mig herudi bekræfte
I Dødens Stund, at Troens Haand
Saa fast kan ved Dig hæfte,
At Sjælens sidste Sukke maae
Optrænge til Guds Throne,
En naadig Gud jeg da skal faae
Dg Livsens herlig' Krone!

N^o 80.

(Mel. Jeg beder Dig, min Herre og Gud.)

Op Hjerte, Hu, op Sjæl og Sind!
 Til Faste, Graad*) og Klage!
 Nu fører Tiden atter ind
 Vor Jesu Pinsels Dage,
 Da den Retfærdige han led
 Og endeligen døde
 For vores Uretfærdighed
 Og store Synde:Brøde.

For os han villig vilde sig
 Hen til et Offer give,
 At vi med Gud evindelig
 Forligte kunde blive,
 At Sjæl og Legeme de maae
 Guds hellig' Offer være,
 Naar vi i Jesu Troe vil staae,
 Og dem for Gud frembære.

Paa Korset sandt hans Blod og Kjød,
 Med en utroelig Smerte,
 Den meer end galde-bittre Død,
 Der persede hans Hjerte.

*) Dog ved sin Magt og Guddoms:Haand
 Han denne Skade bødte,

*) Bestemt til at affynges Fastelavns Søndag.

**) ed. pr. Dog ved sin evig' Guddoms Kraft.

*) Og sønderristed' Dødens Baand,
Der han paa Korset blødte.

Til Helvede han og nedfoer
I samme Kraft og Styrke,
Hvor de fordømte Aander boer
I Fængsel, Ild og Tørke;
Ja dem, som udi Noæ Tid
Guds Ord ei lyde vilde,
Men lystede i syndig Id
Sin Salighed at spille.

En Torden: Prædiken han dem
Ud af sin Mund lod høre,
Dg hvordan hver en troløs Lem
Tilstoppede sit Øre,
Der de ved Noa mindtes om
Guds Taal, og kunde blevet
Bed Band forløst fra Verdens Dom,
Som evig nu er skrevet.

Nu Daabens klare Flod og Vand,
Som os Synd: Floden tegner,
Til Salighed os rense kan,
Guds Naade paa os regner,
Saa at den gamle Adams Sæd
Maa drukn' og undergange,

*) ed. pr. Dg tog sig Liv mod Dødens Gæst,
Der han tildøde blødte.

Naar i Guds Ark og Menighed
Vi Salighed erlange.

Bort Kjæds udvortes fule Plet
Ei Daabens Band afbader,
Men det er Sjælens Himmel: Lyet,
Og Pagt med Gud vor Fader
Bed Jesum, som stod op og foer
Hen op til Himlens Ære,
Hvor han i høie Engle: Chor
Almægtig mon' regjere.

O Gud, som Forbund, Fred og Pagt
Med os i Daaben gjorde,
Styrk os mod Satans Bold og Magt,
At vi Guds Lemmer vorde,
Der Adams Lyster udi Band
Neddrukne og forsenke,
Vi paa Din Pagt i Døden kan
Med Troe og Tillid tænke!

N^o 81.

(Mel. Kommer til mig sagde Guds Søn.)

O kjære Sjæl, fald ydmyg ned,
Og kjend Din Uformuenhed
Paa Billie og Kræfter
Udi de Ting, som Gud angaaer,
I dem Du Intet Dig formaaer,
De intet ved Dig hæfter!

Den Tid, Du udi Adam faldt,
 Blev alt det Gode hos Dig qvalt,
 Nu rinder Du af Rode,
 Som den, der Skarn og aflægs er
 I Tanker, Ord og Gjæringer,
 Ja død udi det Gode!

Selv Guds Apostle klage saa,
 At af sig selv de ei formaae
 Guds Embede at drive;
 Men troe Ham dog, som Alting kan,
 At han Bequemhed og Forstand
 Vil dem af Naade give.

Ihi Evangeli: Tjeneste,
 Hvor al Guds Naade er at see
 I Jesu Christ, vor Herre,
 Er overvætted ære: klar,
 Langt meer end Loven fordum var,
 Som os Guds Aand mon' lære.

Vel skinte Moses Ansigt fri,
 Der han kom ned af Sinai
 Med Loven udi Hænder;
 Men Jesus, fra sin Naade: Stoel,
 Omstraaler, som al Verdens Soel,
 Den gandske Jordens Ender.

Før Lovens Bogstav slog ihjel,
 Og hver Mand blev en Dødens Træl,

Som Loven ikke holdte,
 Dog Loven hellig er og puur,
 Men den fordærvede Natur
 Selv Dom og Død forvoldte.

Men see nu op, min kjære Sjæl,
 Du est ei meer nu Lovens Træl,
 Enddog Du est forbunden
 Med Pligt udaf de ti Guds Bud,
 At holde dem og elske Gud,
 Dog er Din Nød forvunden!

Ihi Lovens Dom Du frygter ei,
 Om Du paa Poenitentses Bei
 Din Jesum vil opsøge,
 Hans søde Evangelium
 Skal med saa stor en Naade: Sum
 Din Glæde snart forsøge!

Han vil med sin Retfærdighed
 Bedække al Din Synd saa leed,
 Og Livet Dig tilsiige,
 Om Du i Troen stadig staaer
 Med Tillid paa hans Død og Saar,
 Saa faaer Du Himmerige!

O søde Jesu, Frelser: Mand,
 Jeg uden Dig dog Intet kan
 Til Salighed udrette;
 Styrk selv min Troe og giv mig Mod

At trostes kraftig ved Dit Blod,
Som skal min Synd afvrette!

N^o 82.

(Mel. Herre Jesu Christ, al Verdens Trost.)

Vi vare under Lovens Stand,
Som unge Myndling' ere,
Der vel til deres Gods og Land
En sønlig Ret kan bære,
Dog under Pleiemesters Agt,
Og Fædres Testamentes Pagt,
I visse Aar maae være.

Saa var i gamle Testament
De salige Forfædre,
For Børn de var af Gud bekjendt*)
Saa vilde han dem hædre;
Dog var de knytt' i Lovens Evang,
Indtil Gud vilde selv engang
Sig i vort Kjød fornædre.

Der Tiden saa fuldkommen blev,
Gud da sin Søn nedsendte,
Født af en Qvinde, Jomfru gjævet,
Bort Kjød af hende hente,**)
Han slog os løs af Lovens Nag,

*) erklæret.

**) hentede, tog.

Dg hendes Band og Byrde tog,
Men Frihed til os vendte.

Bed hannem har vi Børne:Ket,
Vi Mænd af Børn kan blive,
Vor Arve: Lod er til os sæt,
Hans Aand skal os indgive
At raabe: Abba, Fader, kom,
Hjælp Dine Børn og Eiendom,
Dig i vor Sjæl at skrive!

Vi nu som Tjener' ikke meer
Dg Fremmede skal regnes,
Som Sønner og som Døttre seer
Vi os af Gud beegnes;
Bort Jule: Barn har det og gjort,
At vi til Himlens Fryde: Ort, *)
Guds Arvinger optegnes.

N^o 83.

(Mel. Den signede Dag er os betæet.)

Hvad skal vi nu med Lovens Nag
Dg hendes haarde Knude?
Den søde Evangeli: Bog
Dens Krampe**) har luft ude!
Dem Gud tilforn skrev Loven for
Dg tvingde med slig haarde Kaar,

*) Sted.

**) Spænde.

Til Loven var de bundet;
 Nu stikker ei vi meer deri,
 Vort Jule-Barn har gjort os fri,
 Vor Frelse har vi fundet!

Lad nogen Mund ikkun bestaae, *)
 At Loven ham kan give
 Retfærdighedens Klæde paa,
 Han skal tilstoppet blive!
 Thi intet Kjød retfærdigt er
 For Gud ved Lovens Gjæringer;
 Men den, som ret skal gjelde,
 Maa uden Lovens Pukken gaae,
 Og skal af Jesu blodig' Aae
 Igjennem Troen vælde.

O Jesu, Du os selv bered
 Med Troe og Haabets Glæde!
 Din Uskyld og Retfærdighed
 Os gandske overlæde!
 At naar vi fordres for Din Dom
 Og Lovens Blæde væltes om,
 Vi da, mens vi har levet,
 Har ved Din Pines Kraft og Fynd,
 Faa't Naade-Streg paa al vor Synd,
 Som med Dit Blod er skrevet!

*) paastaae.

N^o 84.

Philipp. 2.

(Mel. Jeg raaber til Dig, Herre Christ.)

Enhver som Christen kaldes vil
 Dg ret sit Navn vil bære,
 Han see grandgiveligen til,
 At Jesus han kan være
 En Speiel for hans Syn at staae,
 Et Ydmngheds Exempel,
 Dg et Stempel,
 Der sig kan trykke paa,
 Hans Hjerte-Huus og Tempel!

Han holdt det ikke for et Noo
 Gud lig i Magt at være,
 Dg selv ei havde det behov
 At lægge ned sin Ære,
 Dog vilde han sig ydmng tee
 I Tidens Fylde Dage,
 Dg paatage
 En Tjeners Skikkelse,
 Sig selv til megen Plage.

Thi han os Mennesker blev lig
 Dg i vort Kjød sig klædte,
 Betakte*) sig med Adams Flig,
 Os fra alt Ondt at redde.

*) bedakkede.

Han og sin Fader Iydig blev,
 Til Korsfets Død at lide
 Med stor Qvide,
 Dg vor Forløsning skrev
 Med Blodet af sin Side.

Gud gav ham derfor og et Navn,
 Et Navn, som over alle
 Bær' Sjæle: Frelse, Fryd og Gavn,
 Det Hver og skal paakalde,
 For hvilken ogsaa alle Knæe
 Dg Sjæle sig skal bøie,
 Dg ophøie
 Hans Roes, paa Korsfets Træe
 Som Døden vilde døie.

Hver Tunge, som sig røre kan,
 Sit Hjertes Tak skal stemme,
 Dg ære Verdens Frelser: Mand
 Af al sin Sjæl og Nemme;
 Thi han en Herre er saa stor,
 Som til Gud Faders Ære,
 Skal regjere
 Langt over Engle: Chor,
 Dg Seier: Kronen bære.

Rør mig, o Gud, dogmed Din Glød
 Dg Aandens rene Lue,
 At jeg min Jesu Pin' og Død
 Kan alle Dage skue,
 Dg altid trøstes i hans Saar,

Hjælp mig min Lyst at knuge
 Og afluge,
 O Gud, gjør mine Aar
 Til sig en Dimmel: Uge!*)

N^o 85.

1 Joh. 5.

(Mel. ubi min Angst og Rød.)

Hvo som af Gud er fød,
 Og ei i Synd er død,
 Han Verden overvinder
 Ved Troen, og besfinder,
 At Jesus Christ vor Herre
 Guds evig' Søn mon' være.

Han kom med Vand og Blod,
 Som med en Kense: Flod,
 Dog ei med Vand alene,
 Af Synd at toe os rene,
 Men og med Blod tillige
 Af Naadens Strøm og Dige.**)

I Himlen Trende boer,
 Gud Fader og det Ord,
 Den hellig' Aand deslige,
 Der Vidnesbyrd affige

*) Ugen for Paaske.

**) Vandgrav.

Om Christi Guddoms: Ære,
De Tre og Eet mon' være.

Paa Jorden er og Tre,
Som Vidnesbyrd betee
For os i Naadens Rige,
Aand, Vand og Blod tillige,
Som Gud ved Sønnen sende,
Eet gjøre dog de Trende.

Er dog et Menneske
I Vidne an at see,*)
Da er Guds Vidne mere
End Tusindes og flere,
Ja hele Verden ikke
Guds Vidnesbyrd kan vrifke.**)

Guds Vidne dette er:
At Gud vil give Hver,
Hans Søn vil troe og lyde,
Det evig' Liv at nyde;
Men hvo paa ham ei lider,
Til evig Død nedglider.

N^o 86.

(Mel. Jeg raaber til Dig, Herre Christ.)

Naar jeg, o Jesu, tænker paa
Det Klafferie***) og Moie,

*) I Vidnesbyrd at agte.

***) roffe.

***) Klaffer, Bagtalelse.

Som Du af Stemme Tunger maa
 Udi Dit Levnet dsie,
 Da vil mit Hjerte daane Slet,
 For Du, al Himlens Ere,
 Ei maa være
 Fri for en Løgne-Plet
 Af Tunger, som besnære.

Du Maanens Skin langt overgaaer,
 Dig Stjernerne maae vige,
 Al Solens Glands Dig ikke naaer,
 Du kan i Keenhed stige
 Flux meget over Cherubim,
 Du Engles rene Skare
 Kan opklare,
 For Tengers Last og Liim*)
 Du Dig dog ei kan vare!

Vil Du Guds Sandhed bringe frem
 Dg Herrens Ord fremføre,
 Strax finder sig**) en Satans Lem,
 Der ei vil Sandhed høre!
 Han nægter Gud og Dig og al
 Den Naade, Du tilbyder,
 Dg fortryder
 Han ei til Bel-Gesal***)
 Sin Hævn strax paa Dig nyder!

*) Lime, Riis.

**) indfinder sig, forekommer.

***)) Belbehag.

Din Guddom agtes ei et Grand,
 Man Abraham meer skatter,
 Men at Du evig var før han,
 Det ei Fornuften fatter,
 Thi vil man Dig med Steen og Slag
 Af Herrens Tempel støde,
 Ja Dig døde,
 Saa Du i Sandheds Sag
 Dig skjuler uden Brøde!

Jeg, søde Jesu, venter ei
 For Sandhed anden Lykke,
 End Steen og Stød paa Verdens Bei,
 Som den vil undertrykke!
 Enhver, som er af Satans Mand
 Og ei kan Sandhed lide,
 Men gjenstride,*)
 Faaer let en Steen i Haand
 Til Stød paa hendes Side.

Naar derfor jeg er hudeflet'
 Af slemme Pidske: Tunger,
 Naar jeg er bidt og edder: ædt
 Af giftig' Dgle: Unger,
 Naar Dragen slaaer mig med sin Stjært,
 Og alle Helved: Trolde
 Vil forvolde
 Mig mangen Løgne: Snert,
 Dog skal jeg Xren holde.

*) stride imod.

N^o 87.

(Mel. Naar jeg betænker den Tid og Stund.)

Op doone Hjerter, op og seer,
 I Søvnige og Trugge,
 I Verdens Børn, som kun paa Leer
 Og Løbesand mon' bygge!
 Seer Eder om,
 Den store Dom
 Og Dag er nu i Vente,
 Gud vil sin Brud
 Af Verden ud
 Til evig Ære hente!

Men af! om al Naturen sig
 End laver til at vandre,
 Om Soel og Maane mærkelig
 Sig og med Tegn forandre,
 Om Stjerner falde,
 Dog bliver alt
 Vi ved vor gamle Bane,
 Om Jord og Hav
 Os Barsel gav,
 Dog gaae vi Syndens Bane!

Af Angest, Trængsel, Suk og Nød
 Man hører alle vegne,
 Al Lyst og Glæde plat er død,
 Det daglig Graad mon' regne;
 Al Verden staaer
 Som tændte Blaar,

Der blusser snart og falder;
 Dog er' saa Faae,
 Der tænke paa,
 At Gud til Bedring kalder.

Vor Synd og vor Uteerlighed
 Til slig en Høid' er stiget,
 At Himlens Kræfter rystes ved,
 Vi saa har Gud bekriget;
 Dog vil vi ei
 Fra Syndens Bei
 Af Gud os lade true,
 Men hærdes meer,
 Just til vi seer
 Al Verden i en Lue.

Hvad baader da al Verdens Pragt?
 Hvad Rigdom, Gods og Ære?
 Hvad hjælper da al Herre-Magt?
 Hvor vil da Bellyst være?
 Hvor er den Braae,
 Der skjule maa,
 Naar Jesus han vil komme
 I Skyerne,
 At lade see
 Sin Magt og store Domme?

Dog fryder Eder hjertelig,
 I sande Christi Lemmer,
 Som under Verdens Magt og Svig
 Er sat i haarde Klemmer!

Ved Dommens Bud
 Skal Eders Gud
 En fuld Freløsning gjøre,
 Fra altsens Nød
 Og Verdens Stød
 Til Himlens Glæde føre!

O Jesu, vogt mit Hjerte saa,
 At Bellyst mig ei daarer,
 Og Verdens Omhu og Attraae
 Mig med sin Gift ei saarer!
 Hjælp Jesu, naar
 At Dommen staaer,
 Jeg kan bestaae med Glæde,
 Og Dine Saar
 Til Skaansel faaer,
 Da vil jeg evig quæde!

Det christelige Haab.

N^o 88.

(Mel. Af Dybsens Nød raader jeg til Dig.)

Luf Dine op, o Christenhed!
 Thi Jesus vil Dig lære,
 Hvordan Du from og vel beredt
 Kan mod hans Tilkomst være,
 At Lys og Lampe brænde maae,
 Du med Din Brudgom ind kan gaae
 Til evig Fryd og Ære!

Af Skriften har vi Trøst og Haab
 Taalmodelig at lide,
 Omkjøndt blandt Trængsel, Suk og Naab
 Vi Tiden end skal slide;
 Den Tid er dog saa gandske kort,
 Som Fuglen flyver hastig bort,
 Saa skal vor Sorg henskride.

Taalmodigheds og Trøstens Gud,
 Han give at vi kunde
 Med eet Sind holde stadig ud,
 Og længes allestunde,
 At vi vor Jesum kunde see
 I Skyen, da vor Verdens Bæe
 *) Skal evig gaae til Grunde!

Gid og vi kan eendrøgtelig,
 De Gamle med de Unge,
 Den store Gud i Himmerig,
 Med Hjerte, Mund og Tunge,
 For Hedningernes Naade-Kald
 Til Jesu Faare-Sti og Stald,
 Lov, Priis og Ære sunge!

N^o 89.

(Mel. Jeg beder Dig, min Herre og Gud.)

Min Sjæl vær lystig, glad og fro,
 Og lad ei Verdens Nvide

*) ed. pr. Skal evig bœe og blunde.

Forraske Dig, men tænk og troe
 Du kan paa Jesum lide,
 Som haver, efter denne Død,
 Det Bedste udi Gjemme
 Til Dig, at Du i alskens Nød
 Dig ikke skal forgreame!

Lad Hedninger, som intet Haab
 I Jesu Christo have,
 Henjordes, og med Jammers Raab
 All deres Fryd begrave!
 Den Glæde passer jeg ei paa,
 Men maa sin Afsted tage,
 Som intet længer kan bestaae,
 End med mit Levnets Dage.

Men jeg fuldkommen troer og veed,
 Alt Jesus Christ, min Herre,
 Opstod til min Retfærdighed,
 Til evig Fryd og Ære,
 Jeg leve vil i ham og døe,
 Og hvile paa hans Naade,
 Og, om mit Kjød er kun som Høe,
 Dog er hans Død min Baade.

Thi som han traadte under Fod
 Den Død, os vilde fælde,
 Og op igjen fra Døde stod
 Ved Guddoms Magt og Vælde,
 Saa skal vor' døde Been og Krop
 Til evigt Liv og Ære,

Bed Jesu Bærdsheds Kraft staae op,
 Forklarede og skjære.

Dg vi, som leve skal den Dag,
 Da Jesus han vil komme
 Til de Udvalgtes Velbehag,
 Dg Trøst for alle Fromme,
 Med Over:Engels Røst og Skrig,
 Dg Guds Basune røre,
 Sin Hjord hen op til Himmerig
 Med Herre:Pragt at føre.

Derpaa skal de først komme frem,
 Som er' i Christo døde,
 Dg vi, som leve skal med dem,
 Henrykkes til at møde
 Vor Jesum udi Skyen, som
 Af Naade vil os give,
 At vi i Himlens Herredom
 Hos Gud maae stedse blive.

Frisk op min Sjæl, forsag da ei,
 Om Du end skal indtræde,
 Bed en fuld:tornet Sti og Wei,
 Til denne store Glæde,
 Lad Kors og Kummer Verdens Sorg
 Dit Hjerte intet bryde,
 I Himlens store Fryde:Vorg
 Skal Bellyst:Strømme flyde!

Frygt ei for Døden, men bered
 Dig villigen at tage
 Imod hans Bøgers Bitterhed,
 Naar Du den faaer at smage;
 Tænk paa den Kalk, som Jesus drak,
 Fuld af Din Synde-Galde,
 Favn ham i Troen, giv ham Tak,
 Han Dig vil til sig kalde!

Frygt ei for Graven, men gaa ud
 Fra Verdens megen Jammer,
 Om Orme gnave skal Din Hud
 Udi Dit Sovokammer,
 Du skal opreises uden Meen,
 Naar Jesus aabenbares,
 Og Dine Lemmer hver og en,
 Bed hannem skal forklares!

Styrk mig, o Gud, i denne Troe
 Mod Dødens grumme Baade,
 Lad Sjælen stedse finde Ro
 I Jesu Død og Naade!
 Jeg trøster mig i al min Bæe,
 I Skjændsel og Banære,
 At jeg skal Gud i Ære see;
 Hvor godt er der at være!

N^o 90.

(Mel. Maria hun er en Jomfru reen.)

Lad Andre hen i Trældom gaae,
 Med Loven sig bemøde,

Som ei har fanget Smag oppaa
 Den Friheds Himmel-Grøde,
 Som vi ved Jesu dyre Død
 Og Pine nød,
 Hvorfor han maatte bløde.

Lad Agar med sin Børne-Flof
 I villig Trældom være,
 Vi aldrig kan fuldtakke nok,
 Og give Herren Ære,
 Som ved sin Søn bort fra os tog
 Det Lovens Nag,
 Som vi ei*) kunde bære.

Din Kirke og Jerusalem,
 Din sande Flof paa Jorden,
 Som har i Himmelen sit Hjem,
 Hvor den er tegnet vorden,
 Den følger Jesum i sit Ord,
 Og derved groer,
 Befriet fra Lovens Torden.

Imidlertid Guds Kirke maa
 Taalmodeligen lide,
 At hine stolte Fiender staae,
 Og hendes Lemmer slide
 Med Hug og Slag, med Sværd og Dolk,
 Ved onde Folk,
 Som mod Guds Ære stride.

*) ed. pr. ei vi.

Den Tid skal komme naar hun skal
 Med Friheds-Krone gange,
 Og udi Himlens Glæde-Sal
 En evig Fryd erlange,
 Naar at Vantroens Ismael
 Og Lovens Træl
 Skal blive Dødens Fange.

N^o 91.

(Mel. Jeg raaber til Dig, o Herre Christ.)

Min Jesu, Du min Sjæles Trøst,
 Mit Liv, min Soel, min Glæde!
 Vil Du dog i min Sorg og Brøst
 Bort fra mit Aasyn træde?
 Vil Du mig ene lade gaae
 I Verdens Sorg og Nøie,
 At Dit Die
 Jeg ikke skue maa,
 Hvor kan jeg dette døie?

Skal alt mit Levnet usselig
 Gaae hen i Sorg og Klage?
 Skal ingen Soel indfinde sig,
 At klare mine Dage?
 Skal jeg af Alvinds Piil og Skaar
 Dog altid være stungen
 Og betvungen,
 Ret som jeg Usle var
 Af Stok og Stene sprungen?

Skal for min Modgangs Vinter:Bei
 Mai:Maaned aldrig dages?
 Skal og ved Himlens Straaler ei
 Min Græde:Skne bortjages,
 Skal ingen Honning:Dræbe mig
 Udi mit Bøger falde,
 For den Galde,
 Som skjænkes idelig
 For mig og Guds Udvalgte? —

O kjære Sjæl, Dit Korses Pund
 Saa tungt Du ei bør tegne,
 Du har Din Frelfers Død og Mund,
 Derefter kanst Du regne;
 En liden Stund det vare skal,
 Saa haver Din Glende
 En god Ende,
 Og skal i Himlens Sal
 Til evig Fryd sig vende!

Lad da kun Verden glæde sig,
 Og sine Børn opamme,
 I deres korte Himmerig
 Lad dem af Ære bramme,
 Af Høihed, Magt og hvad som meer
 Lyksalighed kan skjænke,
 Jeg vil tænke:
 Naar Jesus til mig seer,
 Kan Resten mig ei krænke!

Lad Verdens Børn i Hjertet lee,
 Naar mine Dine flyde,
 Og, for min Sjæles Sorg og Bæe,
 Mit Bryst og Barm begyde;
 Lad Verden trykke mig idag
 Med al sin Magt og Evne
 Gud skal hævne,
 Thi han vil selv min Sag
 For sig i Rette støvne!

Kom Kors og Kummer, kom da hvad
 Den onde Verden giver!
 Vi glædelig skal skilles ad,
 Thi Jesus han indliver
 Udi min Sjæl saa kraftig Trøst,
 At med hver Dø: Draabe
 Kan jeg raabe:
 Gud høre skal min Røst,
 Det kan jeg troe og haabe!

N^o 92.

(Mel. Om Himmeriges Rige saa ville vi tale.)

D kjære Sjæl, frygt aldrig meer,
 Naar Alting suurt i Verden seer,
 Og Herrens store Domme
 For Syndens Skyld vil falde ind,
 Vær dog frimodig udi Sind,
 Lad hvad der vil kun komme,
 Gud kjender dog de Fromme!

Jeg gruer ei, om end jeg saae
 Al Verden vilde undergaae,
 Og ei om Himlens Brede
 I Luft og Hav og Jorden skjød
 Fordærvelser og giftig Død,
 Min Jesus skal dog lede
 Mig ud, og for mig bede.

Thi jeg ved Herrens gode Mand
 Befeglet er, og i Guds Haand
 Indtegnnet udaf Naade,
 Han aldrig mig forglemme kan,
 Det troer jeg vist og beder han
 Vil ene for mig raade,
 I Velstand og i Vaade.

Og mens jeg er en Vandringsmand
 Paa Jorden, og til Himlens Land
 Med Hu og Hjerte stunder,
 Jeg en udaf Guds Helgen er,
 Som udi Stride-Kirken her
 Paa Jesu Saar og Bunder
 Min Troe og Frelse grunder.

Imidlertid jeg frygte maa,
 Og idelig bevæbnet staae
 Mod Satan, Synd og Laster,
 Indtil min sidste Fiende faaer
 Ved Jesu Død sit Banesaar,
 Og Døden slet omkaster,
 Naar han mig stærk antaster.

Hvad Møie, Trængsel mig har mødt
 Fra første Dag at jeg blev født,
 Den skal jeg nok forglemme,
 Naar jeg i Seier:Kirken skal,
 Blandt Englenes og Helgens Tal,
 Guds evig' Ære fremme
 Med Engle:Maal og Stemme.

Min Kjortel toer min Jesus hvid
 Udi sit Blod i Naadens Tid,
 Han vil mig ogsaa give
 Den lange hvide Kjortel paa,
 Hvormed jeg skal for Thronen staae,
 Der Engle lig at blive,
 Og al min Sorg fordrive.

Da skal jeg faae i Hænde sat
 Den Seiers:Palme, som er sat
 Til stor Triumph og Ære
 For Seieren, som Jesus lod
 Mig vinde ved sin Død og Blod,
 Den skal min Glæde være
 Som Seiers: Tegn at bære.

Da skal jeg for den Salighed,
 Som ved Guds Lam mig er beredt,
 Gud Fader Ære sige,
 Hvortil Guds Engle stemme vil,
 Og lægge deres Amen til,
 Som udi Himmerige
 Al Sands skal overstige.

Min Sjæl alt fuld af Længsel er,
 Og længes mens jeg lever her,
 O Jesu, til den Glæde,
 Hvor alle Helgen tjene Dig
 Udi Dit søde Himmerig!
 O naar vil Du tilstede
 Mig didhen op at træde,

Hvor Modgang, Snydning, Sorrigs Dval
 Til Glæde sig forandre skal,
 Og mig ei meer omspænde,
 Men al min Graad skal tørres af!
 Saa gaaer jeg trestig til min Grav
 Af denne Tids Elende,
 Og faaer en salig Ende.

N^o 93.

Kjæd af Verden, og kjær af Himmelen.

(Egen Melodie.)

Far, Verden, far vel!
 Jeg kjedes nu længer at være Din Træl,
 De Byrder, som Du mig har byltet oppaa,
 Dem hvister*) jeg fra mig og vil dem forsmaa,
 Jeg river mig løs, og jeg kjedes nu ved
 Forføngelighed,
 Forføngelighed.

*) Easter.

Hvad er det dog alt,
 Som Verden opsminker med fager Gestalt?
 Det er jo kun Skygger og skinnende Glar*),
 Det er jo kun Bobler og skrattende Kar,
 Det er jo kun Ise-Skrog**), Skarn og Fortred,
 Forføngelighed,
 Forføngelighed.

Hvad er mine Aar,
 Som smugende***) svinder og snigende gaaer?
 Hvad er min Bekymring, mit tankesuld' Sind,
 Min Sorrig, min Glæde, mit Hovedes Spind?****)
 Hvad er mit Arbeide, min Møie, min Svæd?
 Forføngelighed,
 Forføngelighed!

O Rigdom og Guld,
 Du Jorderigs Afgud i skinnende Muld,
 Du est dog af Verdens bedragelig' Ring,
 Som voxer, aftager og verles omkring,
 Du est dog i høieste Mærke og Meed
 Forføngelighed,
 Forføngelighed!

Al! Væ, hvad er?
 Hvad er Dine Kroner og Krandsø Du bær'?
 Misundelse sidder Dig altid paa Ryg,
 Du hemmelig stødes og sjelden est tryg,

*) Glas.

***) listende.

**) Skrog=Iis, Fjor Iis.

****) Hjerne=Spind.

Du ofte der snubler, hvor Andre de gled,
 Forsængelighed,
 Forsængelighed!

Al! Yndest og Gunst,
 Du hastig opførte og faldende Dunst,
 Du kunstig' Opblæsere, hvegende*) Vind
 Som tusind' har Dien, og dog løber blind!
 Hvad est Du, naar man Dig ved Solen har seet?
 Forsængelighed,
 Forsængelighed!

Al! Venskab og Troe,
 Som alt efter Lykken veedst Fløiet at snoe!
 Du smukke Bedragerere, heldige Skalk,
 Som skuffer saa ofte i Drøvelsens**) Kalk!
 Du est, som og jeg af Forsarenhed veed,
 Forsængelighed,
 Forsængelighed!

Al! Kjædelig Lyst,
 Som Mangen med dødelig Læbe har lyst,
 Dit fængende Lynder, Din flyvende Gnist
 Har Mangen i evige Luer henhvist',***)
 Din Skaal synes Honning, men Drikken er leed
 Forsængelighed,
 Forsængelighed!

*) viftende.

**) Bedrøvelsens.

***) henkastet.

Saa far da, far vel!
 Du skal nu ei længer bedrage min Sjæl,
 Bedragelig' Verden, jeg takker Dig af,
 Og sænker Dig ned i Forglemmelsens Grav,
 Jeg længes at bøde*) min Sorrhig og Nød
 I Abrahams Skjød,
 I Abrahams Skjød.

Der skal mine Aar
 Begyndes i Evigheds deilige Vaar,
 Der skal ikke Dagen ved Solen opgrøe,
 Ei Maanen tilmaale mig Nøde og Nye;
 Men Jesus er Solen, hvis Straaler er strøet
 I Abrahams Skjød,
 I Abrahams Skjød.

Min Rigdom og Guld
 Skal være af idel Bestandighed fuld,
 Den skal ikke Tyven bestjæle mig da,
 Den skal ei Spidsfindighed skakke mig fra;
 Min Rigdom er fri for al Jorderigs Stød
 I Abrahams Skjød,
 I Abrahams Skjød.

Jeg Være skal faae
 Fra Thronen, min Jesus han sidder oppaa,
 Mig Kronen skal gives med Herlighed fnyldt,
 Med Blodet af Lammet alt over fornyldt,

*) faae Bod for.

Den faaer jeg, om Satan end selv det fortrød,
 I Abrahams Skjød,
 I Abrahams Skjød.

Med Yndest jeg skal
 Fremskinne blandt Englenes hellige Tal,
 Misundeligt Die mig ikke skal see,
 Guds Ansigt mig altid i Dine skal lee,
 Der skal jeg bespotte den avindshyg' Død
 I Abrahams Skjød,
 I Abrahams Skjød.

Der har jeg en Ven,
 Min Jesus, som elsker og elskes igjen,
 Mit Die der seer ham saadan som han er,
 Han Kjærligheds Himmel-Blus stedse frembær,
 Ved Aanden staaer Kjærlighed evig i Glød,
 I Abrahams Skjød,
 I Abrahams Skjød.

Min Lyst og min Fryd
 Forfriskes ved Engle-Basuner og Lyd,
 Men Gud er al Lysten for mig og for dem;
 Far op da min Sjæl, og al Verden forglem!
 Men glem ei, at Lysten er evig og sød
 I Abrahams Skjød,
 I Abrahams Skjød!

N^o 94.

Hjerte = Suk.

Af Jesu! mit Hjerte har vanket omkring,
 Og prøvet saa mange forsængelig' Sving;
 Nu har det omflagret hos Leg og hos Lyst,
 Og isekold Glæde med Fyrighed knst;
 Nu har det omvippet ved Herligheds Top,
 Hvor Nogle gif under, mens Andre krøb op;
 Nu har det omhveget i Fyrsternes Sal,
 Hvor Herre = Gunst tages i Lykke = Pot = Val;*)
 Nu har det omnyslet i Prægtigheds Kram,
 Hvor Udyd saa ofte besminker sin Skam;
 Nu har det omvimslet i Vældigheds Boe,
 Hvor Penge har Monnet**) fra Væe og Troe;
 Nu har det i Styrke sin Lykke opsøgt,
 Og ofte sin Umagt***) i Styrke forøgt;
 Men, Jesu, mit Hjerte er fundet for let,
 I hvor det i Verden sin Tillid har sæt;
 Al Lyst og al Væe forsvinder som Damp,
 Al Herre = Gunst er en vandvorenende Svamp;
 Al timelig Vælde og Viisdom og Kraft,
 De feiler og slipper saa ofte af Skast;
 Men, Jesu, fei ud disse Spindelvævs Garn,
 Lad rense mit Hjerte fra Jorderigs Skarn,
 Vær Du mit fornøielig' Saligheds Meed;
 Thi Verden er idel Forsængelighed!

*) beroer paa Lykketraf.

**) Formon, Fortrin.

***) ventelig: Usmagt.

N^o 95.

(Mel. Herren han er min Hjerde god.)

Hvorfor, mit Hjerte, klemmes Du,
 Og kan Din Sorg ei slukke?
 Hvi tynnes saa mit Sind og Hu?
 Hvi skal jeg altid bukke
 Med under Modgangs haarde Nag,
 Og i mit Levnets Jammer: Bog
 Kun læse Sorg og Sukke?

Al Møie synes med mig født,
 Som Skyggen den mig følger,
 Mit Liv er som jeg altid flød
 Paa Modgangs Bølge: Bølger;
 Det hele Verdens Fryde: Land
 Er som en Soel, der*) Skyens Vand
 I store Storme dølger!

I Korsets Skole er jeg sat,
 Fra først jeg Verden kjendte,
 Mit Liv det er som idel Nat,
 Der har ei Soel at vente,
 Vil end en Stjerne blinke op,
 Strax skjuler Skyens mørke Krop
 Det Haab, jeg vidt udspændte!

Vel haver Lykken flagret om,
 Sit Seil for mig udslaget,

*) som, hvilken.

Hun smilte vel som hun var from,
 Men jeg blev alt bedraget;
 Hun stod oppaa den slibrig' Bold,
 Og havde intet bedre Hold
 End Glas, der knak og knaged'.

Jeg for al Verdens Venne: Flok
 Saa ubekjendt er bleven,
 Som jeg af haarden Steen og Stof
 Udsprungen var og dreven*),
 Naar Andre samles og er fro,
 Jeg da blandt deres Fryd og Roe
 Som fremmed Fugl er skreven.

Jeg mættes alt med Eenlighed,
 Og Korsets Skaale drikker,
 Min Gud min Sorrhig ene veed
 Og hvad mit Hjerte stikker.
 Naar Andre drikke Skaalen om,
 Da er min Sjæl fuld tør og tom,
 Guds Fødders Støv jeg slikker.

Foruden Synden i min Barm,
 Som Hjertet hæftig trykker,
 Er Sindets Torne, som med Harm
 Min Glædes Rod oprykker;
 Jeg vende hvor jeg vende vil
 Mit Lykke: Glas, saa seer det til
 At gaae for mig i Stykker.

*) hamret.

Med Armod og med Fattigdom
 Jeg Tiden og maa slide,
 Og ofte smaalig see mig om
 Det Brød, som jeg skal bide;
 Jeg haanes tidt, naar jeg skal gaae
 Hen til min Ven, om Hjælp at faae,
 Og Sult vil heller lide.

Fortrykkelse hos Armod boer
 Og anden slig Ulæmpe,
 En Sorrig i den anden groer
 Hos Armod's pjaltet' Kæmpe;
 Hvor Gjærdet lavest faldet er,
 Befinder jeg, at hver Mand der
 Vil træffe det og dæmpe.

Man ofte hudeffletter mig
 Med Løgne: Snært og Læber,
 Og rundt om Landet snedelig
 Paa Tunge: Sluffen slæber;
 Man sætter mig en Skamsflik paa,
 Og den, maaskee, jeg aldrig saae,
 Mig med sit Mund: Sværd dræber.

Min Ven, (om Noget er min Ven,
 Gud veed det Tal er ringe,)
 Som Kåret blæser hen og hen,
 Saa veed han sig at svinge;
 Han skuffer mig som Flyde: Vand,
 Naar jeg ham ikke føre kan
 Paa Medgangs Lykke: Binge.

Jeg herforuden og er svag
 Af Sngdoms Bæe og Sprække,
 Som mine Lemmer Nat og Dag
 Med megen Pine brække,
 Jeg værker*) og er vaandesuld,
 Og ønsker kun, at Gravens Muld
 Mit Legem maatte dække.

Jeg er som et forfløiet Blad,
 Der**) alle Vinde driver,
 Min Krop den er kun som en Raad,
 Hvis Rode:Saft hensesver;
 Hvert Dieblit Forandring seer,
 Udi min Sjæle:Soligs Leer,
 Som slet udsotet***) bliver.

O Gud, naar jeg for Dig kun maa
 Min Jammers Knude løse,
 Og af mit Hjerte, som en Aae,
 Min Sorrigs Strøm udøse,
 Da faaer mit Hjerte Stille:Stand,
 Om end al Verdens Hjelpe:Band
 Og Trøste:Kilder frøse!

Jeg venter dog Din Salighed
 Og paa Din Frelse haaber,
 Om al Naturen var mig vred,
 Med Lykkens Bende:Kaaber!

*) har Bærl 3: Pine.

**) det, som.

***) hentaret af Sot, 3: Sngdom.

Igjennem Modgangs tykke Skye
 Skal Dagen dog igjennem grøe
 Med Naade: Dugg og Draaber.

Lad Verden derfor blive trang,
 Lad Alle mig forlade!
 Lad Lykken tage hen sin Gang
 Til Andres Høve: Stade*)!
 Jeg seer kun efter Himmerig,
 Hvor Jesus mig evindeligt
 Dprette skal min Skade.

Jeg skal min Jammers Agelæs
 Ved Graven dog afvælte,
 Min Modgangs Jis som Skum og Pjæs
 For Jesu Soel skal smelte,
 Jeg skal med evig Fryd og Røe
 Hos Gud og Jesum stedse boe
 I Himlens sikke Telte.

Min Krop skal faae en Engle-Form,
 Min Sjæl i Gud skal glædes,
 Al Verdens Møie, Stød og Storm
 Skal af mig undertrædes,
 Jeg, efter Jesu Naades Dom,
 Af Herrens Haand skal rundten om
 Med evig Ære klædes.

*) Synge-Brett

N^o 96.

Hjerte = Suk.

Ak! hvi kan jeg aldrig lukke
 Hjertets Dør for Sorg og Sukke,
 Og en rolig Time faae?
 Hvorfor ere mine Dage,
 Meer end Andres, fuld' af Klage?
 Hvorfor skal jeg Arme gaae
 Daglig spændt i Korsets Hilde,
 Og i Dines Taare trille
 Sindets Smerter i mit Skjød?
 Hvorfor skal jeg ene vælte
 Sorgens Steen, som ei vil smelte,
 Om min Graad som Elven flød?
 Hvorfor er min Angest mere,
 End som ellers Ti og Flere
 Skulde døe og daane ved?
 Hvorfor skal min stakked' Aande
 Drages gjennem Bee og Baande
 I min Suk: Trangbrystighed?

Søde Jesu, al min Glæde,
 Al min Trøst i Dines Bæde,
 Alt mit Haab i Verdens Sorg,
 Al min Honning i min Galde,
 Du min Stav, naar jeg vil falde,
 Du min Tilflugt, Skjul og Borg!
 Du vel veedst, jeg suremuler,
 Naar Du Dig bag Bæggen skjuler,

Lader som Du ikke seer,
 Om jeg end maa Meget døie,
 Lange Modgangs Furer pløie
 I Gjenvordigheders Leer;
 Dog kan Du i al min Smerte
 Svæge mit halvdøde Hjerter,
 Naar Du viser mig et Smil
 Af Dit Ansigts blide Straaler,
 Da jeg, meer end gjerne, taaler
 Hver død-skærpets Kors: Piiil,
 Thi jeg seer, at Du mig prøver,
 Og en liden Tid bedrøver,
 At Du mig tilmaale kan,
 For en Skaalfuld Dine:Taare,
 Af Guds Himmel:Væld og Aare
 Tusind' Floder Trøste:Band!

O min Sjæl, saa lad Dig tryse
 Om Din Gud vil paa Dig drysse
 Noget af en Sorrigs Regn!
 Naar Du Hjertets Graad udtømmer,
 Da til Gud i Band Du svømmer,
 Al Din Sorg er Naade:Legn!

N^o 97.

(Egen Melodie.)

Sorrig og Glæde de vandre tilhobe,
 Lykke, Ulykke de gange paa Rad,
 Medgang og Modgang hinanden anraabe,

Soelstein og Skjer de følges og ad;
 Jorderigs Guld
 Er prægtig Muld,
 Himlen er ene af Salighed fuld.

Kroner og Scepter i Demant: Spil lege,
 Jeg er dog ikke den kongelig' Dragt!
 Tusinde Byrder i Kronerne hvege*),
 Tusindfold Omhu i Scepterets Magt;
 Kongernes Boe
 Er skjøn Uroe,
 Himlen alene gjør salig og fro.

Alle Ting har sin foranderlig' Lykke,
 Alle kan finde sin Sorrh i Barm,
 Lidt ere Bryst' under dyrebar Smykke
 Fulde af Sorrh og hemmelig Harm;
 Alle har Sit,
 Stort eller Lidt,
 Himlen alene for Sorgen er qvit.

Bælde og Wiisdom og timelig Ære,
 Styrke og Ungdom i blomstrende Aar,
 Høit over Andre kan Hovedet bære,
 Falder dog af og i Tiden forgaaer;
 Alle Ting maae
 Enden opnaae
 Himmels Salighed ene skal staae.

*) veie, vugge sig.

Deiligste Roser har stindeste*) Tørne,
 Skønneste Blomster sin tærende Gift,
 Under en Rosen-Kind Hjertet kan forne**),
 For dog at Skjæbnen saa sølsom er skift';
 I Vaade-Band
 Flyder vort Land,
 Himlen har ene Lyksaligheds Stand.

Vel da, saa vil jeg mig ikke bemøie,
 Om ikke Verden gaaer efter min Agt,
 Ingen Bekymring skal kunne mig bøie,
 Intet skal gjøre mit Hjerte forsagt;
 Sorrig skal døe,
 Lystigheds Frøe
 Blomstres paa Himle-Lyksaligheds Døe.

Angest skal avle en varende Glæde,
 Dvide skal vinde sin Tot udaf Teen,
 Armod skal prydes i rigeste Klæde,
 Svaghed skal reises paa sundeste Been,
 Alvind skal staae
 Fængslet i Braae,
 Himlen kan ene alt dette formaae.

Lad da min Lodd og min Lykke kun falde
 Hvordan min Gud og min Herre han vil,
 Lad ikkun Alvind udøse sin Galde,

*) stiveste.

**) frynde som Træe, hentares.

Lad kun og Verden fulddrive sit Spil!
 Tidernes Bom
 Bliver dog tom,
 Himlen skal høre Altingest*) herom.

N^o 98.

S o n n e t.

Hvor ofte sukker jeg, fordi den haarde Lykke,
 Som dog af Herrens Haand uddeles til Enhver,
 I Alles Lodde ei med lige Skrammer skjær,
 Men Alle dog i Flæng, og Hver især mon' trykke,
 Om end de Kroner vel paa deres Hoved bær',
 Og om blandt Betler: Tal de slet indregned' er;
 Dog skal Hver tage mod sit skjæbneskaaren Stykke,
 Og saa sin Lykke: Pjalt af bedste Evne smykke.
 Hvi skal jeg da, o Gud! mig i min Deel ei stikke?
 Imens jeg veed, at ei en Torn min Fod kan stikke,
 Hvor ei Din Haand er hos; mens Tiden og er kort,
 Som Alting har paa Ryg, og blæser dennem bort:
 Saa blæser jeg, og gjør mig Taal, og blæs' igjen
 Ud alle Ting, som dog af Tiden blæses hen!

N^o 99.

(Egen Melodie.)

Enhver, som troer og bliver døbt,
 Han skal vist salig blive,
 Thi han ved Jesu Blod er kjøbt

*) Alting.

Som vil sig ham indlive,
 Og, blandt Guds Børns det hellig' Tal,
 Til Himmeriges Væres Val
 Med Rosen-Blod indskrive.

Vi sukke alle hjertelig
 Og udi Troen sig
 Med Hjertens Bøn, Enhver for sig:
 O Jesu, lad os stige
 Ved Daabens Kraft i Dyder frem,
 Og før os saa ved Troen hjem
 Til Værens evig' Rige!

N^o 100.

(Mel. Sjunge vi af Hjertens Grund.)

Helligste Trefoldighed!
 Dig al Være være teed,
 For Du løste Satans Nag,
 Og skrev ind i Livsens Bog
 Denne } som i Pagten kom,
 Disse }
 Og fik Daab og Christendom,
 Dennes }
 Deres } Død Du kaste om!

Gjør nu {denne } ved Din Aand
 {disse }
 Og Din mægtig' Himmel-Haand
 Til Din Væres rene Kar,

Dg i Troens Pagt bevaer!

At $\left. \begin{array}{l} \text{han} \\ \text{hun} \\ \text{de} \end{array} \right\}$ med os alle maae

Udi Troen stadig staae,
Dg en salig Ende faae!

N^o 101.

2 Cor. 12.

(Mel. Et trofast Hjerte, o Herre min.)

“Et Menneſke jeg kjender grandt”

(Sanct Povelſ Ord ſaa falder,)

“To Gange ſhv Mar der omrandt

“Udaf hans Liv og Alder,

“Fra den Tid han

“Blev rygt paaſtand

“Med Sjæl og Liv i Himlens Land,

“Som Paradiis man kalder.

“Om han udi ſit Legem’ var,

“Det kan jeg aldrig vide,

“Det Kjød, det ſkrøbelige Kar,

“Jeg mindes ei de Tide;

“Men det jeg veed

“Med god Beſked:

“Han i Guds Riges Herlighed

“Blev undrykt*) uden Dvide.

*) henrykket.

"Der hørte han de Himmel: Ord,
 "I Guddoms Wiisdom satte,
 "Som Ingen her paa Verdens Jord
 "Med Hjerte kan befatte;*)
 "Thi Maal**) og Mund
 "Ket ingenlund'
 "Udtolke kan i nogen Stund
 "De dybe Wiisdoms Skatte.

"Jeg derfor mig vel rose kan
 "Af Guds særdeles Ære,
 "Men af mig selv og min Forstand
 "Jeg ingen Priis vil bære;
 "Men den Fortred,
 "Mig hænger ved,
 "Min Svaghed og Afmægtighed,
 "Min egen Koes maa være.

"Og at mit Hjerte ikke sig
 "For meget skal ophøie,
 "Da har min Gud og givet mig
 "En Torn udi mit Døie,
 "En Pæl og Stød
 "Udi mit Kjød,
 "En Satans Engel vil min Død,
 "Med den jeg Dødt maa døie.

"Og at jeg maatte blive qvit
 "Fra denne Kjødets Snare,

*) omsfatte.

**) Tungemaal.

"Min Gud jeg haver bedet tidt
 "At frie mig fra den Fare,
 "Men jeg fik Svar:
 "Du est mit Kar,
 "Min Naad' er nok, Du den bevaer,
 "Hun skal Din Afsmagt klare!*)

O Herre, gid Din Naade sig
 Maa stedse til os bœie,
 Vi med Din Billie hjertelig
 Os altid lade nøie,
 Indtil vi maae
 For Thronen staae,
 Fuldkommenhed og Ære faae,
 I Lyset af Dit Døie!

N^o 102.

(Mel. Mit Haab og Trøst og al min Tillid.)

Vor Christendom en Bane er,
 Og Haabet er vor Svøbe,
 Hvorved vi stunder med Begjær
 Klenodet at opløbe; **)

Gid at vi saa
 Med Iver gaae
 Til Maalet at optræde,
 Vi kunne faae
 Net fat oppaa
 Det evig' Lives Glæde!

*) raade Bod paa.

**) naae.

Vil Verdens Vøru i Kampen gaae
 For Seier:Krandts at stride,
 Der visner dog som Græs og Straae,
 Hvad bør ei vi da lide,
 Som Naade:Løn,
 En Krone skjon,
 Fra Jesu Haand skal tage,
 Der evig skal
 I Himlens Sal,
 Guds Ære:Blomster drage!

Bort da Uvished! lad mig ei
 I Veiret mere figte,*)
 Men lad mig paa mit Levnets Bei
 Til Himlens Maal hensigte,
 Tving kun mit Kjød
 Med Kors og Nød,
 O store Viingaards Hyrde,
 Indtil Du mig
 Saa naadelig
 Afløser fra min Byrde!

Den christelige Kjærlighed.

N^o 103.

(Mel. Jeg løfter høit op Dine mine.)

Den Naade, Gud har os beteet,
 Af faderlig Barmhertighed,

*) fægte.

At kalde os til Himmerig,
 Og evigt Liv og Lyst hos sig,
 Den bør vi høit at skjonne paa,
 Og ei paa Ondskabs Veie gaae.

Men, som det Christne sømme kan,
 Der er i de Gjenfødtes Stand,
 Betænke vel vort Synde-Fald,
 Og ansee Herrens Naade-Kald,
 Ja vandre for hans Ansigt saa,
 Vi Himlens Glæde nyde maae.

Af Hjerter, Sjæl og gandske Sind
 Vi endelig bør lægge Bind
 Paa Nidmyghed, og trykke ned
 Den Satans Synd, Hoymodighed,
 Som i Guds Dine hadet er,
 Og evig Skjændsel til os bær'.

Bor Næste bør vi ei forsmaaе,
 Ei heller der fortryde paa,
 Fordi hans Lykke, Sted og Stand
 Bor meget overstige kan,
 Men med et nidmygt Hjerter see,
 Vi ham al Gunst og Hjælp betee.

Enhver af os sin Mangel har,
 Og er ei englereen og klar,
 At han sig ofte jo forsee
 I dette syndig' Legems Leer,

Bedst derfor er, vi fare sagt,
Dg paa os selv har nøie Agt.

Sagtmodighed og Hjerte-Taal
Bør være vores Die-Maal,
Saa hastig Harm ei tænder Ild,
Naar vor Jevn-Christen farer vild,
At skæmme ham; men med Fordrag
Ansee i Kjærlighed hans Sag.

Af Kjærlighedens rene Væld
Sprinder alle Dydens Held;
Thi Kjærlighed, den ydmyg er
Sagtmodig, taalig mod Enhver,
Dg elsker altid Enighed
Paa Troens Grund i Mandens Fred.

Dg vi, som Navn af Christo bær,
Eet Legeme med hannem er,
Vi alle ved Guds gode Mand
Bør holde fast ved Fredens Baand,
Dg alle har eet Livsens Haab,
Een Herre og een Troe, een Daab.

Een Gud vor Faders Titel bær,
Som over Alle mægtig er,
Dg ved sin Søn har os gjenløst,
Ia Kjærlighed ved Manden øst
I vore Hjerter rundelig,
At danne os til Himmerig.

Saa bør da derfor Kjærlighed
 I vore Hjerter blive ved,
 Fordi vi alle Sødskind' er,
 O! gid vi sammenknytted her,
 Saa vi kan Xrens Krone faae,
 Naar Dommens store Dag skal staae!

N^o 104.

(Mel. Guds Søn er kommen af Himmelen ned.)

Den Naade, som Gud haver gjort,
 Os at retfærdiggjøre,
 Den bør vi agte høit og stort,
 Og saa i Gjerning føre,
 At Troens Frugter kjendes maae,
 Og vi kan frem i Dyder gaae,
 Hvortil Guds Aand os røre!

Gid ædrue vi være kan,
 Naar vore Knæe vi bukke,
 Og til vor Gud og Frelser-Mand
 I vore Bønner sukke,
 Saa han os da beqvemme gjør,
 Og Himlens rige Naades Dør
 Vil selv for os oplukke!

Vor Næstes Feil vi skjule maae
 Med Kjærlighedens Raabe,
 Og trostesløs ei lade gaae
 Dem, som vor Hjælp anraabe
 Om Huus og om nødtørftig Brød,

Som Frelseren os selver bød,
Hvis Naade-Løn vi haabe.

Gid udi Gjerninger og Ord
Vi stedse lade kjende,
At os Guds Aand i Hjertet boer,
At vi som Lys maae brænde,
Og at i Dyd vi skinne maae,
Saa skal Gud Ære af os faae,
Nu og foruden Ende!

N^o 105.

(Mel. Guds Søn er Kommen af Himmelen ned.)

Det intet krænke skal mit Sind,
Om Verden vil mig hade,
Jeg lukker Jesum til mig ind,
Saa kan mig Intet skade,
Lad min Modstandere kun gaae
Saa høit i Veir, som han kan naae!
Det kan ham intet baade.

Lad al hans Avind samle sig
Med megen Gift og Galde,
Men mener han at dræbe mig,
Da skal han selv omfalde!
Ehi evigt Liv og salig Troe
Udi en Drabsmand ei kan boe,
Han kan ei Gud paakalde.

Thi den som Verdens Guds og Magt
 Har udi Hold og Hænde,
 Og vil sin Næste kun Foragt,
 Fortred og Spot tilvende,
 Om han gaaer i Guds Helligdom,
 Og stiller sig udvortes from,
 Gud vil ham dog ei kjende.

Guds Kjærlighed i hannem ei
 Sin rene Sted kan finde,
 Han gaaer den brede Helved:Bei,
 Med hine Synde:Blinde,
 Sit haarde Hjerte lukker han
 Med Hofart, Nid og Uforstand,
 Og faaer ei Godt i Sinde.

O Jesu, Du al Naades Bæld,
 Og Kjærlighedens Kilde,
 Som døde for min Synde:Gjeld,
 Og Dig ei skaane vilde!
 Gid jeg min Næste elske saa,
 Det rettelig maa kjende paa,
 Jeg aldrig vil ham ilde!

Lad mine Ord og Læber sig
 Med Honning ei begynde,
 At Falskhed skulde trædskelig
 Min Tale overprynde,
 Men giv, at jeg i Sandhed kan
 Ret elske baade Gud og Mand,
 Og evig Glæde nyde!

N^o 106.

(Mel. Af Adams Fald er plat forðarvet.)

Fra Himmelen hid til os ned
 Skal alt vort Gode komme,
 Vi selv slet Intet kan og veed
 At gjøre os til Fromme,
 Paa Herren maae
 Vi Haabet slaae,
 Og fast paa hannem bygge,
 Hos ham ei er
 Omstiftelser,
 Og ei Forandrings Skygge.

Han med sit Ord og Hellig-Aand
 Til Livet os gjensødte,
 At vi, som Planter af hans Haand,
 Skal, som en Første-Grøde,
 Med Troens Frugt
 Beprynde smukt
 Vort Levnet allevegne,
 Saa skal hans Kraft
 Os give Saft,
 Og Naader paa os tegne.

Gid derfor vi med Fryghed
 Og Hjertens Andagt høre
 Guds Ord, som vi tilfulde veed
 Os salige kan gjøre!
 Gid ogsaa med
 Betænkksomhed

Om Herrens Ord vi tale,
 Og ikke om
 Guds Helligdom
 Med løse Læber prale!

Og om Guds Ord vor Synd og Skyld
 Med Straffen hæftig rører,
 Og trykker paa den giftig' Byld,
 Som os vor Død tilfører;
 Ei strax Ulad
 Med Hævn og Had
 Og ufornuftig Brede
 Vi gjøre maae;
 Men kysse paa
 Guds Mund og ham tilbede!

Gud, ved Din Aand os saa bered,
 At daglig vi aftvætter
 Vor Ondskabs Overflødighed,
 Og Syndens fule Pletter,
 At Hver kan see,
 Vi os betee
 Ny Creatur at være,
 Der for Din Stoel
 Og Ansigts Soel
 Vil sees i Himlens Ære!

N^o 107.

(Mel. Fader vor ubi Himmerig.)

Hvor deilig skal Guds Kirke staae
 Og i hans Aashn Ynde faae,

Naar alle Hjerter knytted' er'
 Udi eet Sind og een Begjær,
 At elske Ham og blive ved
 At vandre frem i Kjærlighed.

Hvad er vort Bæsen, om vi ei
 Gaae Kjærligheds den rene Dei,
 Og broderlig hinanden vil
 Al velmeent Troskab byde til,
 Med slikt et Hjerter og Attraae,
 Som Gud stod hos og saae derpaa.

Bort Brede, Skjends-Ded, daarlig Harm!
 I bør ei huses i den Barm,
 Hvor Gud, til Fred og salig Røe,
 Vil sin Betsignelse skal boe!
 Bort derfor Alt, hvad skade kan
 Og hindre Enigheds Forstand!

Gid Tunge, Læber, Sind og Mund,
 De kunde ret af Hjertens Grund
 Forsage Trædsfhed, List og Svig,
 Og gjøre sig et Himmerig
 Udaf den søde Venkabs Fred
 Med hver Mand, i Guds Kjærlighed!

Guds Dje seer dog al vor Daad,
 Bor Tanke, Paafund, Hjerters Raad,
 De Onde gaae ham ei forbi,
 Paa deres Ondskabs skjulte Sti,

Han ogsaa paa de Fromme seer,
 Al Hjælp og Naade dem beteer.

Min Sjæl, agt derfor lidet om,
 Den Trudsel, Had og Brede, som
 Dig Verdens Børn kan lægge paa,
 Den skal saa snar en Bending faae,
 Gaf Du kun frem paa Fredens Bei,
 Og agt al Verdens Lummel ei!

O søde Gud, o gid jeg maa
 Mit Hjerte ved Dig dannet faae,
 At Du kan helliges i mig,
 Til jeg Dig seer i Himmerig,
 Hvor Hellig, Hellig, Hellig, da
 Jeg synger med Halleluja!

N^o 108.

(Mel. ubi Din store Brede.)

J Christne, hvo J ere!
 Al, lader dette være
 Til Eders Sjæle sagt:
 At J ei Eder prise,
 Og holder alt for vise,
 Ta'er Ndmynghed iagt!

Ei Ondt med Ondt betaler,
 Men Eders Brede svaler
 J Medynks milde Band,

Med Fromhed Hver beegner,
 Som det vel staaer og egner
 Hver Christen, Qvind' og Mand!

Med Alle skal I søge
 Freds Forbund at forøge
 Saa vidt som mueligt;
 I selv ei Eder hævne,
 Gud haver Magt og Evne,
 Han selv vil gjøre Sligt!

Men om I skulde møde
 En Uven, som for Føde
 Og Brød Ansøgning gjør,
 *) Eders Brød for ham sætter,
 At han sig derpaa mætter,
 Saa gjør I, som I bør!

Bil han om Drikke bede,
 Da skal I hannem lede
 Til Eders Lædske-Kar,
 Da Kul og Jld I sanker
 Udi hans Hjern' og Tanker,
 Som til hans Hjerte far!

Ik! lader Ondt ei finde
 Den Magt, at overvinde
 Og Eder kaste om;

*) ed. pr. La'er Eders Mad da falde
 Ned til hans Bug og Galde,

Men Dndt med Godt belønner,
 Dg paa Guds Naade skønner,
 Saa slyer I Verdens Dom!

N^o 109.

(Mel. Jeg veed et evigt Himmerig.)

Min Sjæl, om Du vil nogen Tid
 Din Gud i Sandhed prise,
 Da bør Du, af al Magt og Flid,
 Din Lydighed bevise.

Forgjæves Du til Kirke gaaer,
 Paa Herrens Ord at høre,
 Om hjem igjen Du glemsom gaaer,
 Vil ei derefter gjøre.

Det hjælper ei Du kjender Gud,
 Dg veedst af ham at sige,
 Naar fra hans Ord og rene Bud
 Du vil med Dndskab vige.

Om i hans Ord Du speiler Dig,
 Dg skuer Syndens Plette,
 D skam Dig, om Du løselig
 Din Skjændsel vil forgjette!

Om Du til Evangelium,
 Guds Friheds Lov, indfiger,
 Da est Du meget blind og dum,
 Om Du derfra bortviger.

Bliv ved Guds Bud, og lad Din Troe
 I kjærlig Gjerning kjende,
 Saa skal Du i Guds Fred og Ro
 Opnaae Din Troes Ende!

Bær Sorg for Synden, frygt Din Gud,
 Din Tunge hold i Tømme,
 At Du Dit hele Levnet ud
 Hans Navn maa ret berømme!

Hold Dig til Alles Nød og Trang
 Med Hjælp og Trøst at lindre,
 Lad Verden aldrig nogen Gang
 Fra Kjærlighed Dig hindre!

O søde Jesu, lad Din Aand
 Min Gjerning helliggjøre,
 Og ved Din egen Almagts Haand
 Min Usmagt Hjælp tilføre:

Saa skal min Gjerning priselig
 Ved Dig alene blive,
 Og Du af Naade Himmerig
 Mig skænke skal og give!

N^o 110.

(Mel. Herre Jesu Christ, al Verdens Trøst.)

O kjære Sjæl, luk op Din Mund,
 Din Tunge bør sig røre
 Med Tak udaf Dit Hjertes Grund,

At Gud og Jesus høre,
 Hvor Du ved Guds Aand takke vil
 For Ordet, han Dig sendte til,
 O see hvad Du kan gjøre!

Hvor kan jeg noksom skjønne paa,
 Og værdelig begrunde,
 At Verden, som i Synden laae,
 Gud vilde dog forunde
 Sit saliggjørend' hellig' Ord,
 Ja Daaben og sit Nadvers Bord,
 Hvorved den hjælpes kunde.

Og at vi kan hans Naade see,
 Han Lærere os sender,
 Hans Ord og Sacramenterne,
 Som har i Mund og Hænder,
 Og med Formaning til Enhver,
 Forstandere i Herren er';
 Gid vi den Naade kjender!

Det Embede saa værdigt er,
 Gid vi det aldrig savne,
 Men dem, som deri tjener her,
 Med Kjærlighed omfavne,
 Og leve samtlig udi Fred,
 Med god og frelst Samvittighed,
 Det vil os meget gavne.

Men, o min Sjæl! det er ei nok,
 At vi Guds rige Naader

Annammet har i tusind' Skof',
 Det os dog intet baader,
 Om vore Lærer' og hver Mand
 Vi elsker ei, og med Forstand
 Til Enighed dem raader.

Slet Ingen udi Verden her
 Fuldkommen er at finde,
 Der findes Feil hos En og Hver,
 Det være Mand og Qvinde;
 Thi bør vi den, som fikker sig
 Ei vel, men er uordentlig,
 Med Kjærlighed paaminde.

Den, som i Sind nedslagen er,
 Guds Trøst vi bør tilsiige,
 Og hjælpe op med stor Begjær
 Den Faldn' og Skrøbelige,
 Og Dndt med Dndt ei lønne saa,
 At vi fra Kjærligheden gaae,
 Og miste saa Guds Rige.

Gid Jesu Glæde i os boe,
 Og Bønnens Aand os røre,
 At vi vor Gud med Glæd' og Røe
 Taksigelse kan gjøre,
 Og aldrig staae Guds Aand imod,
 Men troe hans Ord af Hjerte-Rød,
 Det elske, ære, høre!

Giv os, o Gud, Din Hellig-Aand,
 Hvorved vi ret kan prøve
 Hver Lærdom, og med sund Forstand
 Os i den sande øve,
 Og fjerne al Ondskabs Skam og Skin,
 At ei, i usund Lærdoms Trin,
 Guds Aand vi skal bedrøve!

Men Fredens Gud i Kjærlighed
 Os saa tilfammen binde,
 At i hans Kraft vi blive ved
 Et helligt Navn at vinde,
 Saa Sjæl og Aand og Legem maae
 Paa Christi Dag fuldkomne staae,
 Guds Salighed at finde!

N^o III.

(Mel. Naar jeg betænker den Tid og Stund.)

Vor Gud er idel Kjærlighed,
 I hannem vil jeg blive,
 Jeg og i hannem bliver ved,
 I mig vil han og give
 Fuld Troe og Trøst,
 Basunens Røst
 Den gjør mig ei forstrøffet
 Paa Dommetag,
 Fordi min Sag
 Er alt med Naade dækket.

Jeg vil Gud elske inderlig,
 Og vil for Jutet frygte,
 Og ei med Sorrig pine mig
 Om mig al Verden trykte.
 Op Sjæl, og bed,
 At Kjærlighed
 Til Gud i Dig kan brænde,
 Og at Du saa
 Din Næste maa
 Al Gunst og Godt tilvende!

Thi hvo som siger, at han ret
 Kan elske Gud af Hjerter,
 Og har sin Broder dog forgjet'
 I Armod, Nød og Smerte,
 Han lyver slem,
 Og har forglemt,
 At Gud han elskes ikke,
 Hvor Arme maae
 Utrosted' gaae
 Sin' Dines Graad at drikke.

O Gud, Din Kjærlighed optænd,
 Og lad Din Aand det gjøre,
 Og kraftig Naade til mig send,
 Jeg saa mit Liv kan føre,
 At før jeg maa
 Til Graven gaae,
 Jeg dør da til mit Bedste
 I Hjertens Fred

Dg Kjærlighed
Til Dig og til min Næste!

N^o 112.

(Mel. Seg vil Din Priis udsjunge.)

Nu bør ei Synden mere,
Med Magt og Herredom,
Udi mit Kjød regjere,
Men daglig fastes om;
Thi jeg i Daaben er
Af Gud til Naade taget,
Har i den Pagt forsaget
Slet Satans Gjærninger.

Vil jeg af Daaben bramme
Dg af min Jesu Død,
O, hvor maa jeg mig skamme,
Om jeg, som er gjensødt,
Ei kaster Bolt og Baand
Paa Synden, naar den sødes,
At den maa daglig dødes
Bed Herrens kraftig' Mand.

Hvad Trøst kan det mig give,
At Jesus han opstod,
Om jeg vil stedse blive,
Foruden Bøn og Bod,
Forhærdet i min Synd,
Dg altid mig indælte

J Belyst, og mig valte
 Af et i andet Dynd?

Nei, nei, jeg bør at lade
 J Liv og Gjerning see,
 At jeg vil Synden hade,
 Og mig saaledes tee,
 At daglig jeg opstaaer,
 Og med al Hjertens Glæde
 Vil Synden undertræde
 Ved Ham, som Alt formaaer.

O hjælp at jeg forskæfter
 Den gamle Adam saa,
 At han ei bliver Mester,
 O hjælp mig, at jeg maa
 J Live være død
 Fra Synd, fra Skam og Laster,
 Som mig i Døden kaster,
 Hjælp, Jesu, af den Nød!

Thi naar jeg ret har smaget
 Din Døds og Pines Fynd,
 Paa Dør er Satan jaget
 Med al Regjerings Synd;
 Jeg lever Synden ei,
 Men tragter kun at trine,
 Ved Jesu Død og Pine,
 Paa Livets rette Bei!

N^o 113.

(Mel. Seg vil Din Priis udsjunge.)

Saa skal dog Satans Rige
 Aldeles kastes om,
 Gud vil det selv bekrige
 Ved Jesu Magt og Dom:
 Han skal evindelig
 Med al sin Magt beskæmmes,
 Ja ved Guds Finger tæmmes,
 Og haanlig pakke sig.

Om han end Mund og Mæle
 Med sine Helved:Baand
 Bestrikke kan og qvæle,
 Dog kan vor Jesu Haand
 Hans Knuder løse snart,
 Alt og den Dummes*) Tunge
 Skal tale og udsjunge
 Guds Lov med Himmel:Art.

Sin Fæstning maa han rømme,
 Og skamsfuld vige bort,
 Gud holder ham i Tømme,
 Og gjør ham Stien kort,
 Hans Helved:Baaben maae
 Ei Sjælen Skade gjøre,
 Gud kan ham dem afføre,
 Han agter dem som Straae.

*) Stummes.

O Jesu, o Du kjender,
 Hvor ofte Satan dog
 Min Fæstning hart berender,
 At bringe mig i Nag,
 Hvert Lem og Ledemod
 Han trødskelig bestrider,
 Sig ind ved Synden glider
 I mine Been og Blod.

Nu vil han Tungen binde,
 Den Gud ei prise skal,
 Nu vil han Diet blinde,
 At jeg i Mørkheds Dal
 Ei Naadens Lys skal see,
 Nu døver han mit Dre,
 Jeg ei Guds Ord skal høre,
 At lindre Sjælens Bee.

Jeg dagligdags vil gjøre
 Et Hjertens Fode: Fald,
 Og ligge Gud i Dre
 Med Bønne: Suk og Kald,
 At han med Jesu Blod
 Mig daglig vil bestænke,
 Og Satans Magt forkrænke,
 Og ruske den fra Rod.

Gud lad ei Bøllhyst feie
 Gudsfrøgt udaf mit Sind,
 At Satan ei skal eie
 Og tage Hjertet ind!

Gud, lad Dit søde Kiis
 Mig heller daglig snærte,
 Dig plante i mit Hjerte,
 Til evig Lov og Priis!

Du bør og ene have
 Mit Hjertes hele Boe,
 Kom Jesu, tag den Gave
 Og styrk mig i min Troe!
 O Gud mig selv bered,
 Og aabne saa mit Dre,
 At jeg Dit Ord kan høre,
 Min Sjæl til Salighed!

N^o 114.

(Mel. Jesu søde Zhukommelse).

O Jesu, gaaer Du da Din Bei,
 Mit Kjød og Blod forstaaer det ei,
 Du gaaer dog kun til Faderen,
 O drag mig, jeg vil og derhen!

Igjennem Dødens mørke Dal,
 Igjennem Pine, Spot og Qual,
 Du, Jesu, gif frimodelig,
 O gid jeg kunde følge Dig!

Hvor jeg og i Dit Fodspoer gaaer,
 Der seer jeg Kummer, Blod og Saar,
 Den hele Bei den banet er
 Med Kors og Torne her og der.

Al Verdens Synd i Veien stod,
 For dem Du skulde gjøre Bod,
 Ja Satans og Guds Brede Baal,
 Og Syndens galde-giftig' Skaal.

Dog turde Du, o Jesu, gaae!
 Hvorfor vil jeg da stille staae,
 Og grue, naar jeg Døden seer,
 Net som mig noget Fremmed seer?

Nei, nei, o Jesu, jeg har godt
 Udaf Din Bortgang, Død og Spot,
 Du sendte mig, der Du gif hen,
 En Talsmand i Dit Sted igjen.

Naar Bantroes Synd mig tager ind,
 Og min Kerviished gjør mig blind,
 Da viser han mig at jeg faaer
 Retfærdighed i Jesu Saar.

Han trøster mig, at Satans Magt
 Ved Jesu Død er ødelagt,
 Vel maa han bide i min Hæl,
 Men Trods han skade kan min Sjæl!

O Sjæl, vær derfor fro og glad,
 Naar fra Din Krop Du skilles ad,
 Lad Synd og Satan med sin Svig
 Ei for et Haar forstrække Dig!

Din Jesus Dig har dyre-kjøbt,
 Og tætt i sine Wunder svøbt,
 Der skal ei Satan faae Dig ud;
 Thi Du est Jesu kjære Brud!

Gaf derfor med Frimodighed,
 Naar Stunden er, og vær beredt
 At sige Verden gode Nat,
 Og tage Livsens Krone fat!

N^o 115.

(Egen Melodie.)

Herre Gud, mit Hjertes Glæde,
 Du min Sjæles Lyst og Nøe,
 Du mit Hoveds Smykke-Klæde,
 Du Pligt-Anker for min Troe,
 Du min Eiendom og Skat,
 Som i mig er nederfat,
 Og jeg har i Hjertet fat!

Naar jeg Dit det Forsyngs Die
 I mit svage Sind beseer,
 Og jeg derhos agter nøie
 Mit saa ringe Skabnings Leer,
 Al, hvad mine Tanker sig
 Da bemøie hjertelig
 Alt, o store Gud, om Dig!

Jeg har lært min Gud at kjende
 Fra mit første Barne-Svøb,

Der jeg i Gang:Vognen reudte,
 Snubled' ofte i mit Løb,
 Jeg udi min Børneskik
 Aldrig nogen Skade fik,
 Eller til Ulykke gif.

Nogle fødes lykkelige,
 Og kan ved Forældres Haand
 Høit paa Verdens Trapper stige,
 Føler aldrig Modgangs Baand,
 Dennem føier alle Ting,
 Lykkens vanskelige Sving
 Gaae de lettelig omkring.

Derimod skal Andre friste,
 Hvad det er i Ungdoms Aar
 Bedste Støtte:Stav at miste:
 De paa sorten Lige:Baar
 See Forældre bæres hen,
 Og har saa ei nogen Ven, —
 Uden Gud, som er igjen.

Nogle føier alle Binde,
 Fører dem, hvorhen de vil,
 De kan efter Ønske finde
 Altting sig at neie til,
 De har Lykkens Krone paa,
 De i Roser stedsse gaae,
 Hvad de vil, det kan de faae.

Derimod skal Andre sukke
 Over Lykkens Langsomhed,
 Under Aaget daglig bukke,
 Og ei naae sit Maal og Meed;
 Tornen er i deres Veie,
 Lykken agter dennem ei,
 Deres Dnske faaer alt: Nei!

Modgangs store Bølge:Vjerger
 Dem omvælte manglede,
 De kan ingen Skye afværge,
 Som med Nøie drypper ned,
 Deres Blomster vil ei frem,
 Deres Dnske vil ei hjem,
 Lykken vil ei krone dem.

Men, naar jeg, o Gud! betragter
 Dit forsynlig' Dns Meed,
 Min Bekymring sig da sagter,
 Og min Sjæl er strax bered
 Dig at takke med Attraae,
 For Du passer Alting saa,
 At vi hvad os tjener faae!

Du mig meget bedre kjender,
 End jeg selv fra første Rod,
 Du har havt mit Leer i Hænder,
 Prøver hver min Draabe Blod,
 Du omspeiler alt mit Sind,
 Hver min Aande:Dræt og Vind,
 Og seer mig i Hjertet ind!

Havde Du af Lykken fyldet
 Mig med Verdens Lyste: Staal,
 Og mit Levnet slet forgyldet,
 Fort mig til mit eget Maal,
 Var jeg bleven ønske: mæt,
 Og paa Lykkens Finding sæt,
 Da, maaskee, Du blev forgjet!

Men om jeg har Verden prøvet,
 Drukket tidt en Galde: Drif,
 Har jeg været tidt bedrøvet,
 Fundet mangt et Hjerte: Stif;
 Gud har mig dog givet Bod,
 Og har lært mit svage Blod
 Træde Verden under Fod.

Om sig Alting ikke stikker
 Efter min Forvidenhed*),
 Om en Sorg i Barmen stikker,
 Som jeg selv alene veed,
 Om ei Solen daglig vil
 Mig al Lykke skinne til,
 Jeg har dog ei tabt mit Spil.

Om en Skye vil Modgang regne,
 Bløde al min Glædes Barm,
 Og om Dødens Piil vil tegne
 Hælsot paa hver Frændes Arm,

*) efter mit Hoved.

Om min Lykke skrider plad
 Hen i en forvirret Nat,
 Dog har Gud mig ei forladt.

Derfor jeg til Takke tager
 Med min Gud, i hvad han vil,
 Ingen Skaal mig ilde smager,
 Som hans Haand mig skjænker til,
 Komme hvad der komme kan,
 Sorrig eller Glæde: Stand!
 Gud er Lykkens Mester: Mand.

Dermed jeg fornsiet bliver
 Med min Gud, i hvad han gjør,
 Han min Tars mig ogsaa giver,
 Længer jeg ei spørge tør.
 Dermed jeg i alle Stød,
 Dermed jeg i Lyst og Nød
 Er fornsiet til min Død!

N^o 116.

Hjerte = Suk.

Søde Sjæl, hvi vil Du komme,
 Og saa tidt til Nette staae,
 Under Hjernens sumpig' Domme,
 I Dit mørke Hjertes Braae?
 Al! saa længe som Du møder
 Med mit svage Kjød og Blod,
 Og dem ei tilbage støder

Er jeg fuld af Bedermød*)!
 Det kan mig i Sindet prikke,
 Jeg ei kom i Perle-Svøb,
 Den Tid jeg var spæd, og ikke
 Buggen just paa Lykken løb,
 Det kan mig i Hjertet anke,
 At min Ungdom ei er fuld,
 Efter Mening, Mod og Tanke,
 Af det skønne Verdens Guld.
 Er min Manddom ei ophronet
 Høit paa Verdens Vælde-Stoel,
 Og min Alderdom ei kronet
 Med al Velstands Aften-Soel,
 Hemmelig jeg da bejamrer
 Lykkens blinde Sjæse-Kast,
 Kjødets selv og ofte klamrer
 Om og Himlen selv er fast.
 Har en Anden bedre Lykke,
 End som jeg, da er jeg harm,
 At ei nogen Modgangs Krykke
 Sættes hannem under Arm.
 Andres Rigdom, Gods og Ære,
 Høihed, Vælde, Held og Magt,
 Kan mig i mit Die skjære,
 For det ei hos mig er lagt.
 Er jeg syg og senge-bunden,
 Avindsyg jeg vel tør see,
 For en Anden ei er sunden
 Udi lige Værk og Bee.

*) Mismod.

Er mig Sorgen inden Dørre,
 Døden gjør mit Huus Gevalt,
 Smerten bliver mig des' større,
 For han ei paa Andre saldt.
 Hjerte Sjael, saa maa mit Die
 Bade ud med mangen Taar,
 Og i Sindets Lage døie
 Mange dybe Hjerte: Saar!
 Men, o Jesu! naar Du viser
 Sjælen fra min Hjerne: Damp,
 Da Guds Forsyn gjennemgliser*),
 Tørrer Hjertets Lyste: Svamp,
 Saa jeg Herrens Die kjender
 Og hans Haand i alle Ting,
 Bære sig hvordan de render
 Hen i Verdens falske Ring.
 Derfor vil jeg mig ei støde
 Paa en Andens Lykke: Bei,
 Men, for alt det mig skal møde,
 Aldrig sige trodsig: Nei!
 Græd mit Die! men lad flyde
 All Din Graad i Jesu Skjød!
 Saa skal Dig Guds Die gyde
 Salighed i Liv og Død!

*) gennemskinner.

N^o 117.

Rom. 8, 28.

(Mel. Jeg løfter høit op Dine mine.
eller:

Fader vor udi Himmerig.)

Blandt alle Ting i Verden her,
Hvortil jeg Hu og Hjerte bær',
Er Intet som Guds sande Frygt
Udi min Hjerte: Rod indtrykt;
Jeg finder hendes Frugt saa sød
At styrke mig i Liv og Død.

Vel maa jeg klage hjertelig,
At Kjød og Blod har draget mig
Hen over Siden mangen Gang,
Hvor Bellyst-Engle for mig sang,
Indtil i Syndens Søvn jeg faldt,
Gud veed, hvor nær mit Liv det gjaldt!

Foruden Frygt jeg da gif frem,
Dog frygted' tidt min skjulte Lem,
Mit Hjerte, som ei Noget saae,
Det slog mig i den lønlig' Braae;
Tidt smiled' jeg med fager Mund,
Dog svød jeg i mit Hjertes Grund.

Jeg veed ei, hvor jeg gif omkring
I Dødens Grøfters vildsom' Ring,
Min Fod jeg satte dristig der,

Hvor Bei til Dødens Herberg er,
 Jeg stod ret ved Afgrundens Port,
 Og sukked' efter Naadens Ort.*)

Min Gud og søde Frelsermand,
 Han saae mig i den usle Stand,
 Han fandt mig ved min Hjerte-Rod
 Og varmed' mit livløse Blod,
 Som var i Synden dødt og koldt,
 Og dog ved Syndens Bane holdt.

Han kyste mig med Himmel-Mund,
 Jeg fandt det i mit Hjertes Grund,
 Han blæste paa mig med sin Aand,
 Han tog mig ved min høire Haand,
 Han i mit Dre hvisted' mig,
 Han favned' mig saa hjertelig.

Han kasted' ind Guds Frygtes Sæd,
 Udi mit Hjertes lønlig' Sted.
 Saasnart jeg fandt det Himmel-Frø,
 Fandt jeg ret som af Livets Søe
 En qvægsom Trøst og Bore-Kraft,
 Som før jeg aldrig havde havt.

Hvor jeg omkring i Verden gif,
 Da syntes mig hvert Dieblif
 Jeg blev i Himlen løftet ind,
 Saa havde Gud fyldt op mit Sind;

*) Sted.

Guds Billede jeg stedsæ saae,
 I alt det, som jeg rørte paa.

Min Tanke fløi i Himlens Sal,
 Foragted' denne Jorde: Dal,
 Min' Ord var Jesu Lov og Priis,
 Og lygte kun af Paradiis,
 Min Gjærning var at gjøre God,
 Og undertrykke Kjød og Blod.

Mig mødte dog saa mange Stød,
 Saa tunge Kors, saa farlig Nød,
 Mig snærted' daglig Avinds Riis,
 Man stødte mig paa Verdens Jis,
 Og efterstræbte, at man mig
 Kuldkaste kunde suedelig.

Jeg var min Uvens daglig' Sang,
 Og fandt hans Tunges Knibe: Tang,
 Min Ven han gav mig vel et Smil,
 Men hvæssed' dog paa Falskheds Piil,
 Min Naboe holdt sig fra min Dør,
 Hans Huldskab var som Siv og Rør.

Jeg daglig vandred' udi Torn,
 Den Stolte stødte mig med Horn,
 Den Kinge brugt' en skiden Mund
 Og bjessed' som en Bonde: Hund,
 Hvad Hoymod kunde ei med Magt,
 Det vilde Armod med Foragt.

Men, Gud, Du hjalp mig ved Din Haand,
 Og styrked' med Din gode Aand,
 Jeg blev udi Din sande Frygt
 Af alle disse usoruykt!
 Af, hold mig fast deri at staae,
 Saa skal de Skyer overgaae!

Mig tjener alle Ting til Gavn,
 Naar jeg kun frygter Herrens Navn,
 Det Onde virker mig til Godt,
 Til evig Ære Verdens Spot,
 Af Verdens Galde kan jeg faae
 En Himmel:Flod og Sukker:Aae.

Den Steen, man kaster mig i Vei,
 Gaaer jeg forbi og agter ei,
 Hvert Skalke:Snid*) og Snære Garn
 Gjør Gud til Spindeløev og Skarn,
 Jo meer min Uven gjør mig Harm,
 Jo meer jeg kryber Gud i Varm.

Den falske Tunges Slange:Snært,
 Som daglig slikker Dragens Stjært,
 Saa giftig kan ei sammensnoe
 Sin Edder: Svøbe, at den jo
 Hudstrynge skal sin Herres Ryg,
 Naar jeg udi min Gud er tryg.

*) Kneb.

Hvad Armod, Svaghed, daglig Brøst,
 Som Gud mig sender, er min Trost,
 Han veed hvad bedst mig tjene kan,
 Brød eller Nød, Viin eller Vand,
 Jeg faaer hvad han mig gavnligt seer,
 Hvad vil jeg da i Verden meer?

Om jeg end ei mit Ønske naaer
 I samme Time, Dag og Aar,
 Som Hjertet daarlig siger til,
 Og efter Kjødets Tanke vil,
 Guds Himmel: Seierværk ei staaer,
 Udi hans Tid min Tarv jeg faaer.

Saa frygt Din Gud af Hjertens Grund,
 O kjære Sjæl! lad Haand og Mund
 Og Hjerter følges altid ad,
 Vær til Guds Gjerning altid glad,
 Frygt Gud, og viid, at Alting maa
 Til Salighed Dig passe paa!

N^o 118.

S o n n e t.

Saa skal dog alle Ting sig efter demnem føie,
 Som frygte Herrens Navn; al Verdens Cirkelring
 Og Lykkens Middel-Punkt, i hvor det gaaer omkring,
 Skal, efter Herrens Raad, til deres Haand sig bøie;
 Men Verden Bærksted er for Himlens Lykke-Ting,
 Som gjør vel mangen Bugt og mange selsom' Sving,

Der synes værfelig*) for Kjødets stærblind' Die,
 Og dog en ædel Sjæl saa herlig kan fornøie,
 At den i alle Ting Guds Himmel-Haand kan kjende;
 Til hvilket Hjørne sig end Lykkens Vind vil vende,
 Saa seer den dog sin Gud, hver Streg i sit Compas,
 Og aldrig anker paa det skjøre Lykke-Glas,
 Om Skjæbnen aldrig var saa ankelig og hoas,
 Gud gjør dog alle Ting, og gjør dem vel tilpas.

N^o 119.

(Mel. Som en Hjort med Tørst befangen.)

Give Gud i Himmerige,
 At vi Alle, hvo vi er,
 Aldrig lade os besvige
 Udaf kjødelig Begjær,
 Som mod Sjælen Dyrer gjør,
 Paa det Hedninger ei tør
 Om vort Levnet ilde snakke,
 Men selv lære Gud at takke.

For den himmelske Regjenter
 Og hans høie Himmel-Bud,
 Bør vi Konger og Betjenter,
 Som af dennem sendes ud,
 Lydig' være; thi de bær'
 For de Onde Hævnens Sværd,
 Og derhos kan Dyd belønne
 Hos Enhver, som det kan skjønne.

*) fortrædelig.

Dermed kan vi Verdens Gjæffe
 Munden rigtig stoppe til,
 Naar vi ei med Friheds Dække
 Bores Dndskab skjule vil,
 Men af Hjertet elske dem,
 Som i Herrens Bei gaaer frem,
 Frygter Gud og Kongen ærer,
 Som Guds rene Bud os lærer.

Tjenere skal lydig' være
 Under deres Herres Haand,
 Ei alene dem, som ere
 Af en from og mild:rig Aand,
 Men og de, som barske er,
 Bitterhed i Munden bær',
 Dennem skal de ogsaa føie,
 Thi deri har Gud og Die.

Om for Syndens Skyld vi lider,
 Deraf roses ingen Mand,
 Men naar Folk uskyldig bider
 Os med deres Klaffer-Tand,
 Det stor Naade er hos Gud,
 O, min Sjæl, hold da kun ud,
 Lid og bie med alle Fromme,
 Slid Din Tid, Gud skal vel komme!

N^o 120.

Communion.

(Mel. Jesu søde Thukommelse.)

D Jesu! søde Jesu, Dig
 Skee Hjertens Tak evindelig,
 Som med Dit eget Kjød og Blod
 Saa kjærlig mig bespise lod!

*) Brød ud, min Sjæl, med Tak og sig:
 D hvor er jeg nu bleven rig!
 Min Jesus i mit Hjerte boer;
 Tak, tak, hvad er min Glæde stor!

N^o 121.

(Egen Melodie.)

Himmelsøde Gud og Fader,
 Som af Intet mig har skabt,
 Og fra Dødens Skam og Skader
 Frelste mig, som var fortabt,
 At Du af Dit Himmel: Skjød
 Gav Din Søn i Dødens Nød,
 For det jeg saa ilde brød!

For det Morgen:Maaltids Galde,
 Eva fik ved Slangens List,
 Og sig Adam lod besalde

*) ed. pr. Med Tak, min Sjæl o. s. v.

Af den syndig' Uble: Qvist,
 Har Din Søn, Dit evig' Ord,
 Redt en Nadver paa sit Bord
 Mod den giftig' Slanges Mord.

Han sin Dug for mig udbreder
 Paa sit hellig' Alter: Sted,
 Og udi sit Tempel leder
 I sit kjærlig Fode: Fjed,
 Hvor han af sit Kjød og Blod,
 Livets Brød og Sukker: Flod,
 Fylder mig i Hjerte: Rod.

Af, hvor gjerne vil jeg træde
 Til Dit Bord og Lammets Fad,
 Men Du veed, jeg pleier æde
 Mæst af Verdens Lyste: Mad!
 Bryllups: Klæder har jeg ei,
 Hjertet vil paa Syndens Bei,
 Frygt gjør Sjælen ræd og seig!

Klæd mig derfor af min Billie,
 Klæd mig af min Lyste: Ham,
 Klæd mig af al Ondskabs Grille,
 Klæd mig af al Last og Skam,
 Klæd mig af al Hoovods Pragt,
 Had, Hævngjerrighed, Foragt,
 Klæd mig af al Satans Dragt!

Klæd mig i Din Aand og Glæde,
 Klæd mig i min Jesu Troe,

Klæd mig i hans blodig' Klæde,
 Klæd mig i hans Trøst og Røe,
 Klæd mig i hans Kjortel-Flig,
 Sæt den med hans Torne-Pig,
 Gjør min Klædning Jesu lig!

Tag fra mig den Eble-Kjerne,
 Som er saaet i min Natur,
 Tag fra mig min ublu Stjerne
 Og min syndig' Tankes Muur,
 Tag fra mig min Synd saa suild,
 Tag fra mig min Egen-Will',*)
 Tag fra mig al Ondskabs Ild!

Giv mig Sjælens rette Smykke,
 Hjertet fuldt af Jesu Raad,
 Giv mig Himmel-Kraft og Lykke
 Til at dæmpe Kjødets Daad,
 Giv Du mig en ydmyg Aand,
 Kjærlighed i hver min Haand,
 Kyndighed knyt' i Reenheds Baand!

Saa vil jeg, o Jesu, komme
 Til Dit Bords den dyre Mad,
 Saa vil jeg, med alle Fromme,
 Væde, drikke, være glad,
 Saa vil jeg med Glæde gaae,
 Og et Himmel-Maaltid faae,
 Med mit Bryllups-Klæde paa!

*) Egentjærlighed.

N^o 122.

(Mel. Et trofast Hjerter, Herre min.)

Til Herrens Bord, i Jesu Navn,
 Jeg agter mig at gange,
 Til Hjerte-Trost og Sjæle-Gavn,
 Til Salighed at fange;
 Men, ak, jeg veed,
 Hvor suul og leed
 Jeg er i Synd og Usselhed,
 Hvorfor min Sjæl er bange!

Dog vil jeg paa min Jesu Bord
 Med Suk og Længsel tænke,
 Og for min Sjæl af Naadens Ord
 En Lyste-Strøm iskjænke;
 Ak! Ah! da ind
 I Sjæl og Sind
 Guds Aand og Glæde, og forbind
 Min Sjæl i Troens Bænke!

Ryk op udaf mit Hjerte-Rod
 Al Ukruds kaade Grene,
 Plant i mig Troens Frugt og Bod
 Kast bort mit Hjertes Stene!
 Ryk fra mig op,
 Af Sjæl og Krop,
 Al Synd og Skam, med Rod og Top,
 Gjør mine Tanker rene!

Saa vil jeg til Guds Alter gaae
 Min Jesu Gæst at være,
 Hvor jeg hans Kjød og Blod skal faae,
 Fra Bordet skal jeg bære
 Min Sjæles Koe,
 En salig Troe,
 Guds Aand, som skal udi mig boe,
 Til evig Trøst og Ære.

N^o 123.

Hjerte=Suf.

Hjerte Jesu, hvad for Prøve
 Skal jeg paa mit Hjerte faae?
 Hvormed skal jeg mig bedrøve,
 Alt Du Lyft til mig kan faae?
 Ild og Vand er alt for strænge,
 Deres Prøve taal' jeg ei,
 De for hart paa Sjælen trænge
 Og forkorte Livets Dei!
 Men, o Jesu, Du har Luer
 Udaf Mandens Ild og Glød,
 Stil dem an i Hjertets Buer,
 Og brænd ud min Lyft saa sød!
 Des op af mit Hjertes Junge*)
 Graad i Dines Bode:Spand,
 Prøv saa Hjerte, Mund og Tunge
 Daglig med flig Ild og Vand!

*) en Deel af et Brøndværk.

N^o 124.

(Mel. Jesu søde Ihuskommelse.)

D Jesu, paa Din Alter-Fod,
Med Hjertens Troe, med Bøn og Bod,
Jeg knæler for Guds søde Lam,
Som bær' al Verdens Synd og Skam!

Mit Hjerte jeg til Dig frembær',
Hvor Synden Skaar og Skrammer skjær';
Men, Jesu, Din den saared' Krop
Skal fylde dem med Salver op!

Jeg er idag min Jesu Gjest,
D Sjæl, betænk den høie Fjest!
Han byder Dig til Bords med sig,
Ja med sig selv bespiser Dig!

Her rækker han mig under Brød
Sit Legem', som led Korssets Død,
Dg under Viin sit Kosens Blod,
Den dyre Naades Purpur-Flod.

Ed, drik, og vær af Hjertet glad
Bed denne meer end Engle-Mad,
Dg for den Skaal siig Jesu Tak,
Som aldrig nogen Engel drak!

Jeg troer og veed hvad jeg her faaer,
Enddog min Sands det overgaaer,

Jeg faaer min Jesum gandske flet,
 Og af ham selv jeg bliver mæet.

Seer, i Guds Engle, seer herved
 Og ærer den Hemmelighed,
 At Jesus hos Guds høire Haand
 Er her i Testamentets Vaand!

Der er han udi Glæden sød,
 Her er han i velsignet Brød,
 Der er han i sin Vres Kraft,
 Her i Viindruens signed' Saft.

Hvordan det skeer, det veed jeg ei,
 Han har ei villet viist den Bei,
 Min Sands saa høit sig ei bør snoe,
 Det er mig nok, hans Død at troe.

Saa fryd Dig da, min Sjæl og Aand,
 At dog Guds Tjeners ringe Haand
 Maa række Dig det salig' Pant,
 Hvori sig Gud til Dig forbandt!

Det Børd det er min Sjæles Kraft,
 Der faaer jeg Livets Himmel-Saft,
 Det er mit Hjertes Styrkes Rod,
 Det er min Trøst, min Troe, mit Mod.

Det Børd er bredt ved Sandheds Mund,
 Til Salighedens faste Grund,

Det er mit Haab, som spørger mig,
Mit Liv og Lyst evindeligt.

O Jesu, lad mig aldrig gaae
Fra dette Bord, hvor Du est paa,
Jeg kaster jo al Verden hen,
Og længes altid did igjen!

Indtil Du mig i Himmerig
Forflytte vil hen op til Dig,
Hvor mig skal evig Ære see,
Og jeg har nok i Dig at see!

N^o 125.

(Egen Melodie.)

Tak, Jesu, Sjælens Hyrde god,
Evindeligt!

Tak for Din Død, min Sjæle-Bod,
Hvorved Du frelste mig!

Tak for Dit Legem og Dit Blod,
Min Sjæle-Mad,

Den Paradise-Frugt og Flod
Mod Slangens Bid og Had!

Jeg smagte nu hvor sød Du est
For Mund og Sind,
Mit Hjerte veed det allerbedst,
Der blevst Du prentet ind!

J, Verdens Lyster, viger hen!

Thi aldrig meer,

Dg aldrig er jeg Eders Ven,

Jeg Eder nu beleer!

O Jesu, lad Dit Legems Brød

Dg Blode-Skaal,

Mig vederqvæge til min Død,

Saa har jeg naaet mit Maal!

N^o 126.

Hjerte = Suk.

Min Sjal, hvo er dog den, som Dig saa kjærlig
føder,

Dg med sit aabne Bryst og rene Hjerte møder?

Hvad er det dog for Mad, som nu Dit Kjød og
Blod

Med Kraft bespiser saa? Hvad er det for en Flod,

Som Hjertet overalt med Liv og Lyst omrinder,

Hvorved sig Kjærlighed i alle Aarer finder?

Det er jo visselig, korsfæste Jesu, Dig,

Som med Dig selv har holdt et Maaltid her med
mig!

O, Rigdoms store Dyd! hvi vilde Du ei regne

Dit Manna mere ned? hvad er det høit at tegne,

At Du, Guds evig' Søn, selv vilde være Brød,

Som udaf Evighed led aldrig Hungers Nød!

Hvi vilde Du saa høit den ringe Jordens Drue

Befigne, at man der livagtig kunde suge

Dit rene Hjerte-Blod? Min Sjæl den staaer i Brand,
Dg leder smaalig, dog ei dette finde kan.

I Guldet kunde Du Dit Billed' ladet trykke,
Dg hængt det paa mit Bryst som deilig Gylden-
Smykke,

Med kunstig Demant-Spil; Du kund' i Perler hængt
Dit liflig Contrafesi med Rosen-Blod omsprængt!
Men ak! det kunde mig saa gandske lidet nytte,
At jeg Din Lignelse udvortes kunde fløtte
Fra Lem til anden, i det allerbedste Guld,
Jeg blev indvortes dog af Synd og Dndskab fuld!
Hvad gavned' det min Sjæl, om end jeg fik at æde
Nyfaldet Himmel-Man, og om jeg kunde væde
Min synde-tørred' Sjæl med klippe-sprungne Vand,
Om jeg ei Jesu Brød og Blode-Kilde fandt?
Du derfor vilde mig, o søde Jesu, give
Dit eget Kjød og Blod, som for mig skulde blive
En hellig Spise, til at rydde Sjæl og Krop
Fra Verdens Lyste-Mad og Synde-Bædsker op!
Saa deler Du Din Kraft til mine svage Lemmer,
Dg Slangens Hoved hos mit Hjerte sønderklemmer,
Dit sande Kjød og Blod, mit rene Maaltid er,
Hvor Du Dig gandske selv i Kjærlighed frembær!
Dg var det ei Dig selv, da kunde jeg vel æde
Et slagtet Paaske-Lam, og mig i Skygger glæde;
Men Du tog Skyggen bort og sagde selv: Det er
Mit Legeme, mit Blod; der er ei Skygger her!
Lad Andre nøies med Din Tilfagns bare Skygge,
Dg deres Salighed og Troe derpaa opbygge!
Mens det er Glæden, som mig ind i Hjertet gaaer,
At jeg min Jesum selv i Sacramentet faaer!

N^o 127.

Rom. 12.

(Mel. Om Himmeriges Rige ville vi tale.)

Ved al vor Guds Barmhertighed,
 Ved Jesu Død og blodig' Sved,
 Jeg Eder nu vil raade,
 I Christne Brødre' og Søstre med,
 At I, med Hjertens Hellighed,
 Seer an Guds store Naade,
 Til Eders Sjæle: Naade!

Gid Eders Legemer I maae,
 Med Ænst og hellig Andagt, saa
 Til Eders Gud frembære,
 At I, med Troe og sund Forstand,
 Guds Tjeneste forrette kan,
 Og færdig' altid være
 Til Jesu Lov og Ære!

D siger Verdens Ænst: Farvel,
 Fornyer Eders Sind og Sjæl,
 Paa det I kunne prøve,
 Hvor godt det er at frygte Gud,
 Og lyde ret hans Ord og Bud,
 Og sig i Dyd at øve,
 Og Aanden ei bedrøve!

Jeg ved Guds Naade raader Hver:
 Han haver ei sig selv for kjær,

Men sine Kræfter maaler
 I Hjertens hellig Ydmynghed
 Ved Troens Naade; thi han veed,
 At Herrens Dine-Straalær
 Slet ingen Hovmod taaler!

Blandt vore Lemmers Ledemod
 Er en den anden ei for god,
 Vort Hoved Foden tjener;
 Vi ogsaa er' i Christi Krop,
 Som Ledemod fra Taae til Top
 Indknyttede med Sener,
 Saa Jesus os forener.

Saa dog*) vi ei i Gaver er
 Hinanden Lige, bør dog Hver
 Den Andens Lem at være
 I Jesu Legems Kjærlighed,
 Saa vi hverandre derfor veed
 At elske, tjene, ære,
 Hvortil os Gud regjere!

N^o 128.

Rom. 12.

(Mel. Seg raaber fast o Herre.)

Ud af Guds Naade haver
 Hvert Menneſke især

*) Endſkjøndt.

Bekommet Aandens Gaver,
 Som Gud bedst kjender Hver.
 Hvem derfor han vil kaste
 Prophetisk Aand oppaa,
 I Troens Gang skal haste,
 Og mod den intet spaae.

Hver skal sit Embed' agte
 Udi sit Kald og Stand,
 En Præstemand skal tragte
 At lære som Guds Mand;
 Hvo som Formaning driver
 Han vare paa hver Stund;
 Hvo Herrens Almis' giver
 Han giv' af Hjertens Grund!

Er Nogen en Regjenter,
 Da tænke han ved sig:
 Guds Væres store Kenter
 Vil fordres udaf mig;
 Thi bør jeg Omhu bære
 Ved Nat, saavelsom Dag,
 At fordre*) Herrens Være
 Og Rettens rene Sag!

Med Lyst Enhver bevise
 Barmhjertighed og Gunst,
 Ei Kjærlighed bør spise**)
 Med Falskheds Damp og Dunst;

*) befordre.

**) affpise.

Enhver det Onde hade,
 Og stedse gjøre Godt,
 Af Hjertet Hver forlade
 Sin Broders Feil og Spot!

Hinanden skal I ære,
 Guds Ord Sligt Eder bød,
 Til Godt ei lade være,
 Hver brænd' af Mandens Blød;
 I Tiden Eder skikker,
 Med Lyst i Eders Haab,
 Og Korsets Skaale drikker
 Med taalig Troe og Raab!

Med Bønnen skal I stride,
 Behjerte*) deres Nød,
 Som her i Verden lide
 Forfølgelser og Stød;
 Den Arme herbergerer,
 Belsfigner Avindsmand,
 Og hannem indleverer
 Til Gud, som hævene kan!

Hvor Glæden er tilstede,
 Skal Eders Fryd og sees,
 Men hvor at Andre græde
 Skal Eders Medynk tees,
 Det er saa godt at have
 Eet Sind i Nød og Lyst,

*) tage sig til Hjerte.

Dg altid at begrave
 Al Verdens Vee i Trøst!

Til høie Ting og Tanker
 Ei vender Eders Sind,
 Hvor Hjertet Hovmod sanker
 Der vil ei Jesus ind;
 I derfor Eder søie
 Hen til den nedrig*) Flok,
 Gud Eder skal ophøie,
 Dg give Være nok!

N^o 129.

(Mel. Beklag' af at min Sinde.)

Den rette Dnders Moder
 Er trofast Kjærlighed,
 Som sig paa Gud indpoder
 Dg ingen Falskhed veed,
 Hun er den Gjæld,
 Vi Christne skyldig' blive
 Hinanden her i Live
 Af Hjertets rene Bæld.

Hvo Kjærlighed vil fæste
 Oppaa sin fromme Gud,
 Han elsker og sin Næste,
 Dg fylder Lovens Bud;
 Fra Hor og Mord,

*) lav, ringe.

Fra Tyverie, Bagtale,
Fra ond Begjærings Qvale
Han frelses ved Guds Ord.

Han seer en Himmel: Kjæde
Og hellig Sammenhæng,
Guds og sin Næstes Glæde
I Kjærlighedens Stræng.
Ei Ondt han veed
Sin Næste at tilføie,
Hans Hjerte, Mund og Dje
Er' fuld' af Kjærlighed.

O Jesu, fyld mit Hjerte
Med Himlens Kjærlighed,
Lad Falskhed mig ei sværte
Og for Dig gjøre leed!
Din Hjælp og Haand,
Din Pine, Kors og Bunder
Skal trykke Ondskab under
Udi min Sjæl og Aand!

N^o 130.

(Mel. O Gud efter Dig mig forlænger.)

I Christne, I som træde
Hver Dag med Hjertens Glæde
Til Jesu Kjærlighed,
Ifører dog de Dnnder,

Som sande Christne pryder,
 Og Gud kan takkes*) ved!

J ville dog besinde,
 At Ingen er at finde
 J Verden uden Brøst!
 Dog vilde Gud os kalde,
 Som Hellig' og Udvalgte,
 Til al sin Glædes Høst.

Barmhjertighed J øve,
 Og gjøre Venkabs Prøve,
 J Ydmyghed og Troe!
 J Taal og Stilhed søge
 Al Kjærlighed at øge,**)
 Til Sjælens Kast og Roe!

Kan En med Rette klage,***)
 Dog skal J ham fordrage,
 Og see-til Jesum hen!
 For Eders Skyld han døde,
 Forlod dog al den Brøde,
 Saa gjører Andr' igjen!

Med Kjærlighed J klæder
 Ord, Gjærninger og Sæder,
 Saa skal Guds gode Aand
 Fast Eder sammenbinde

*) behages.

***) forøge.

***) anklages.

Med Kjærlighedens Tvinde,
Fuldkommenhedens Baand!

Guds Fred og Fryd regnere,
Og daglig sig formere
I Eders Hjerte-Sted,
Alt, som I kalled' ere
Eet Legeme at være,
I priser Gud dermed!

Guds Ord sin Boelig have
Hos Eder, og begave
Med Wiisdom og Forstand,
Alt I med Hjert' og Tunge
Lov-Psalmer hannem sjunge,
Som Himlen røre kan!

Alt det, som I vil gjøre,
Og agter at udføre
Til Eders Sjæle-Gavn,
Det skal I alt begynde,
Med Hjertens Bøn og Brynde,
I Jesu Christi Navn!

N^o 131.

1 Thess. 4.

(Mel. Mit Hjerte hoi grammer Du Dig.)

Jeg Eder nu formane vil,
D kjære Brødre, hører til

Hvordan I vandre maae,
 At Eders Fødder kunne faa
 I Herrens Frygt og Naade staae!

D tænker altid paa de Bud,
 Som vi gav Eder udi Gud
 Og i vor Jesu Navn,
 Indlægger dem i Bryst og Favn,
 Til Eders Sjæles store Gavn!

Guds Villie og Bud det er
 Til alle Christne, en og hver,
 At flye for Horerie,
 Fra Skam sit Kar bevare fri,
 Og Foden fra Uhydskheds Sti.

Lad Hedninge, som intet veed
 Af Gud og af hans Hellighed,
 I Bøllyst søle*) fort;
 Men I med Gud har Kundskab**) gjort,
 Gaaer derfor langt fra Dødens Port!

I Handel og i Kjøb og Sal***)
 Sin Broder Ingen skuffe skal,
 Thi Guds Retfærdighed
 Ei af Bedrag og Falskhed veed,
 Han hævner det og bliver vred.

*) Udg. af 1690: fare.

**) Bekjendtskab.

***) Salg.

Til Hellighed har Gud os skabt,
 Hvo derfor gjør sig selv fortabt,
 Og i Ureenhed gaaer,
 Sin Dom han vist til Døden faaer,
 Og har ei Gavn af Jesu Saar.

N^o 132.

(Mel. Fader vor ubi Himmerige.)

J Christne, J som kaldes vil
 Guds Børn, o seer alvorlig til
 At J Gud Faders Villie gjør,
 Og lever som det Eder bør,
 Ja, hvor J er' og hvor J boer,
 Da gaaer i Jesu Fode: Spor!

Betænker dog hans Kjærlighed,
 Og hvad for Eders Skyld han led,
 Han elskte Eder til sin Grav,
 Og villig sig i Døden gav,
 Sin Fader til saa sød en Lugt,
 Og Eder til en salig Frugt!

Aflægger Horerie og Skam,
 Ja Gjerrighed og Verdens Bram,
 La'er stem letfærdig Snak ei gaae
 Af Eders Mund; men tænker paa,
 At Eders Mund opfyldes kan
 Med Hjertens Tak og god Forstand!

Det kan I og af Skriften see,
 At ingen slem Skjorlevnere,
 Ei Gjerrig eller Afguds Art*)
 Maa i Guds Rige have Part,
 Hvo som i Gud vil have Lodd
 Skal slye for Syndens giftig' Brodd!

Vil Nogen Eder føre paa**)
 Med sledske Ord, at I skal gaae
 Paa Syndens brede, banded' Bei,
 Da værer hans Staldbroder ei;
 Thi derfor gaaer Guds Bredes Ild
 Tidt over dem, som fare vild!

I gif i Mørket længe før,
 Men nu er Livsens store Dør
 For Eder udi Gud lukt op,
 Forlader derfor Mørkheds Trop,
 Og udi Lyset vandrer saa,
 Som Lysets Børn det somme maa!

La'er altid Aandens Frugter see,
 Som sig i Godhed vil betee,
 Ja udi al Retfærdighed
 Og Sandhed sig at yde***) veed,
 Saa skal I Herrens Krone faae,
 Og ind i Lysets Bolig gaae!

*) afgudisk Slægt.

**) forføre.

***) meddele, skænke.

Psalmer og aandelige Sange af
blandet Indhold.

Vers, bestemte til at affynges naar Præsten gaaer
i Prædikestolen.

(Alle efter den Melodie: I Jesu Navn bør al vor Gjerning skee.)

N^o 133.

1ste Søndag i Advent.

Gaf Zions Brud,
Din Konge kommer nu!
Præd Dig, gaf ud,
Det er Din naadig' Gud,
Som Dig bær' i Sind og Hu!
Om end hans Magt er foragt',
For den Pragt,
Som Verden nu anseer,
Der dog er Dynd og Leer,
Gaf Du hannem dog imod,
Kys ham i Dit Kjød og Blod,
Væi Dig til hans Guddoms Fod!

Kid, Jesu, ind,
Mit Hjerter aabent staaer!
Ja Sjæl og Sind
Skal derpaa lægge Bind,
At Du Tak og Ære saaer!
Klæder og Gods, Liv og Alt,
Om det gjaldt,
Jeg for Din Fod vil strøe,
Ja for Dig gjerne døe!

Jeg vil, som det sømmer sig,
 I det Høie svinge Dig
 Mit Hosanna hjertelig!

N^o 134.

2den Søndag i Advent.

D store Ting
 Og Tegn, som skulle see
 Paa Jordens Ring
 Og Himmelen omkring,
 Før det sidste Verdens Bee!
 Banghed og Bævelse skal,
 Uden Tal,
 Mistrøste Folke: Sind;
 Ild, Jorden, Vand og Vind
 Skal da stride hæftelig,
 Himlens Kræfter røre sig,
 Hjælp, o Jesu, hjælp da mig!

Da skal man see,
 Hvor Jesus komme skal
 I Skyerne,
 Med Herlighed sig see
 Blandt mangfoldig' Engles Tal.
 Løst derfor op Sjæl og Hu,
 Bær ei nu
 Saa blind som altid før,
 Bank snart paa Naadens Dør!
 Baag og bed med største Ild,
 Bent med ædru Haab og Lid
 Paa Guds Dommedages Tid!

N^o 135.

3die Søndag i Advent.

Guds Engle: Mand,
 Johannes, est Du sat
 I Fange: Stand;
 Disciplene dog kan
 Gaae til Jesum, Guddoms Skat,
 Som kommen er; thi de seer
 Hvad der skeer:
 At Blinde Synet faae,
 Han byder Halte gaae,
 Kenser de Spedalskes Saar,
 Gjør at Døde strax opstaaer,
 Og Guds Ord sin Fremgang faaer.

Ak! at jeg saa
 Johannem følge kan,
 I Sandhed staae,
 Og ei som Rør og Straae
 Blæse fra min Guds Forstand!
 Lad Herre: Gunst, Vre: Bind
 I mit Sind
 Ei klæde mig saa blødt
 At Jesus ud er stødt!
 Følg Du Jesum uden Svig,
 O min Sjæl, ei fra ham vig,
 Før Du bliver engle: lig!

N^o 136.

4de Søndag i Advent.

Aagt, Sjæl, og Ind*)
 Johannis Vidne paa,
 Hvor Jesu Fryd,
 Mod Jødernes Udnyd,
 Paa hans Mund og Hjerte laae!
 Hør, hvor han rundt siger Nei,
 At han ei
 Den Christus, Guds Søn, er,
 Elix Navn ei bær,
 Han ei heller er Prophet,
 Men en Røst, i Ørken seet,
 Som har Jesu Vei beredt.

O hellig Mand!
 Vi ønske Lykke til
 Dit Døbe-Vand,
 Ved Jesu Ord og Aand,
 Som os igjensøde vil!
 Kjender**) Du frit, at Du er
 Ikke værd
 Hans Skoe at løse op,
 Hvad da jeg syndig' Krop?
 Jeg vil dog i Troen gaae,
 Kysse baade Støv og Straae,
 Paa den Jord, hvor Jesus laae.

*) hør.

**) bekiender.

N^o 137.

1ste Jule-Dag.

O Glæde stor!
 Vor Jesus er nu født!
 Og Gud han boer
 Udi vor usle Jord
 Og vort skrøbelige Kjød!
 Al! at mit Hjerte det maa
 Vær' en Braae,
 Hvor Barnet, Jesus, sig
 Kan hvile sødelig!
 Hold, min Sjæl, en Hyrde-Vagt,
 Søg, hvor Barnet hen er lagt,
 Giv paa Engle-Sangen Agt!

Lov, Ære, Priis
 Skal Gud i Himlen faae,
 For Jesse Kiis**)

Sprang ud forundringsviis,
 Og fik Guddoms Fylde paa!
 Jorden er fuld af hans Fred,
 Al Fortred
 Er fra min Sjæl bortvoendt,
 Nu er Guds Brede endt!
 Gud skal velbehage mig*),
 Naar jeg kun, o Jesu, Dig
 Føder hver Dag aandelig!

*) finde Velbehag i mig.

**) Es. 11, 1.

N^o 138.

2den Jule-Dag.

Vaag op og see,
 See til Jerusaleem,
 Hvad Straf og Bøe
 Dig skal med Liden see,
 Af det Barn i Bethlehem!
 See, hvor hans Bud er foragt,
 Og den Pagt,
 Han Dig i Naade vil
 Saa gjerne byde til!
 Du udsøf Propheters Blod,
 For Dit Hjerte er begroet
 Med et skamløst Dvermod!

O Gud og Mand!
 Svøb mig ndi Din Barm,
 Giv mig Forstand,
 Jeg hos Dig blive kan,
 Under Skyggen af Din Arm!
 Bred Vingen Din til mig ud,
 Lad Din Brud,
 Hvis Kjød Du paa Dig tog,
 Ei døe i Syndens Nag!
 Lad Din Naades Kluk og Kald
 Til Din Faaresti og Stald
 Reise mig af Adams Fald!

N^o 139.

3die Jule-Dag.

Hvor tryk en Bei
 Est Du, o Jesu sød!
 Siig ikke Nei,
 Min Sjæl, unddrag*) Dig ei,
 Om det gjaldt Dit Liv og Død!
 Gaf Du kun fort, hvor han vil,
 Og see til,
 Du bliver taus og tys,
 Og giver Korset Kys!
 Naar kun Jesus Formand er
 Og Din Byrde med Dig bær,
 Vel er da Din Reise-Færd.

O Jesu, bliv
 Min Vandrings Kette-Snor!
 Din Naade giv,
 At jeg i dette Liv
 Myster ei Dit Fode-Spor!
 Tag, Jesu, mig ved Din Haand,
 Lad Din Aand
 Oplyse mine Trin
 Med Naadens Sole-Skin,
 Jeg i Dine Fjed kan gaae,
 At jeg under Korset maa
 Evtigt Liv og Ære faae!

*) ed. pr. og skup Dig ei.

N^o 140.

Søndagen imellem Juul og Nytaar.

Hør Under stor
 Udi vor Festes*) Søn!
 Hans Kygte groer,
 Og Simeon han troer,
 Møder med sin Hjertens Bøn:
 Fald og Fordærvelse skal
 Uden Tal
 De Onde ved ham faae!
 Men Fromme skulle naae
 Al Dpreisning ved hans Arm,
 Sværdet gjør dog Saar og Harm
 I hans hjerte Moders Barm!

Al, at jeg saa
 I Faste, Bøn og Bod
 Med Anna maa
 I Herrens Tempel gaac,
 See ham i mit Kjød og Blod!
 Giv mig at kysse Din Mund
 Denne Stund
 I Tanke, Troe og Sind,
 Kom mig i Hjertet ind!
 At jeg fremmes alt i Dig,
 Naade, Wiisdom idelig
 Bore ved Din Aand i mig!

*) ed. pr. Udi vor Jule-Søn.

N^o 141.

Nytaars-Dag.

Velkommen hid,
 I søde Jesu Navn,
 Du Nytaars Tid,
 Oprind os god og blid,
 Til vor Sjæls og Legems Gavn!
 Lad Fredens Soel i det Aar,
 Nu omgaaer,
 Omskinne Jordens Bold
 Med Fred saa mangefold!
 Gid i Herrens Frygt vi maae
 Jordens rige Frugter faae,
 Og af Synden daglig staae!

Kom Sjæl, af kom,
 At Du i Jesu maa
 See den Guds Dom,
 Hvordan de skæer ham om,
 Og hvad Navn han monne faae!
 Af! hold Dig nær til den Flod
 I hans Blod,
 Som læger al Din Bræk,
 Og toer Din Synde-Sæk,
 At Du bliver skær og hvid,
 Fra Din Synd og Skam befriet,
 Til den evig' Nytaars Tid!

N^o 142.

Søndagen imellem Nytaar og Hellig-Tre-
Konger = Dag.

Kom Jesu nu,
Herodes han er død,
Som laae paa Tru*),
Blodgjerrig og ublu,
Kom nu hjem, han er forød!
Stat, Joseph, op, lav Dig til,
Gud han vil
Du skal med Barnet gaae,
Hans Moder ligesaa,
Hen til Israel, Din Et,
Est Du der ei vel nok sæt,
Gaf da hen til Nazareth!

O Jesu, som
Udi Landsflygtighed
Paa Jorden kom,
Foragt og Fattigdom
Her i Verden for mig led!
Sødeste Gud, kom ihu,
At jeg nu
I Verden fremmed er,
Og har ei hjemme her,
Tænk paa mig, og hjælp mig frem,
Med Din Naade mig ei glem,
Før mig til mit rette Hjem!

*) paa Tru o: i en truende Stilling.

N^o 143.

Hellig = Tre = Konger = Dag.

Gaaer nu, gaaer frem
 I vise Herrer, gaaer!
 Jerusalem
 Er ei Guds Fødsels Hjem,
 Der I hannem inter*) faaer!
 Gaaer fra Herodes, og hen
 Strax igjen
 Til Bethlehem la'er staae,
 Der peger Stjernen paa!
 Der er Jesus, Livsens Træe,
 Falder der paa Eders Knæe,
 Dffrer Eders Skatte: Fæe!**)

Viis ogsaa mig
 Bed Ordets Stjerne Bei
 At finde Dig,
 Og trøstes hjertelig,
 Søde Gud, o slip mig ei,
 Før jeg Dig finder, og maa
 Med Attraae
 Dpoffre gandske mig
 I Bønne: Røg og Skrig!
 Du for Guld skal Hjertet faae,
 Graaden skal for Myrrhe gaae,
 Jesu, Du det ei forsmaaer!

* ikke.

**) Liggendefæe.

N^o 144.

1ste Søndag efter Hellig-Tre-Konger-Dag.

Hvor gaaer Du hen,
 O søde Himmel-Søn?
 O Sjæle-Ben,
 Du hittes vel igjen
 For Din Moders Sorg og Bøn!
 Du stunder did, hvor Du kan
 Med Forstand
 Og Himmel-Viisdom see,
 At Gud kan Tre see!
 Lærdes Viisdom er kun Skarn,
 Deres Bidd kun brudet Garn,
 For Dig, lille Tolv-Mars-Barn!

O Jesu, som
 Forstod Forældres Ret,
 Og med dem kom,
 Saa lydlig og saa from,
 Til det ringe Nazareth!
 Lær mig at lyde min Gud
 Og hans Bud,
 Forældre ogsaa med
 I ynding Kjærlighed;
 Jeg i Alder vore maa,
 Frem i Herrens Viisdom gaae,
 Og Din evig' Naade faae!

N^o 145.

2den Søndag efter Hellig-Tre-Konger-Dag.

D Ægte-Stand,
 Du høi-lykkelig est,
 Naar Gud og Mand,
 Din Jesus, bydes kan
 Til Din kjærlig' Bryllups-Fest!
 Thi dersom midt i Din Fryd
 En Ulyd
 Af Korset falder ind,
 Som trykker Sjæl og Sind,
 Fattes Viin og Glæde-Stand,
 Og Dit Kar er fuldt af Vand,
 Jesus Dig dog hjælpe kan!

D Jesu, som
 Gjør Viin af Sorgens Aae,
 Vær dog saa from,
 Og til hvert Bryllup kom,
 Hvor Du bønlig kaldes paa!
 Lad dog Din Hjælp og Din Trøst
 Vær' udsøst
 For alle Ægte-Paar
 I deres tomme Kar!
 Lad Din Naades rige Flod
 Give deres Sørrig Bod,
 Signe dem og vær dem god!

N^o 146.

3die Søndag efter Hellig-Tre-Konger-Dag.

Fald kun, fald ned,
 O Du spedalske Mand!
 Thi Jesus veed
 Din Sygdoms Uselhed,
 Han og ene hjælpe kan.
 Før Kosten ud, lad Dit Raab
 Og Dit Haab
 I Troen banke paa,
 Du skal vis Redning faae!
 Thi Din Jesu Haand og Kraft
 Haver Lægedom og Saft
 For den Sot, Du haver havt.

Immanuel,
 O Jesu, rens Du saa
 Mig Synde-Træl,
 At min spedalske Sjæl
 Klar og luttret blive maa!
 See mine Nyrer og alt
 Min Gestalt,
 Fra Top og til min Taale,
 Af Synds Spedalskhed saa
 Gandske slet forgiftet er;
 Men, o Jesu, naadig vær,
 Gjør mig reen og engle-skjær!

N^o 147

En anden Psalme paa samme Dag.

Bærkbrudne Svend,
 Hvor lykksom*) var Din Stand,
 Din Gøtteseng
 Blev Dig en Sundheds Eng
 Ved Din Herr' og Høvedsmand!
 See, hvor han ydning hengaær
 Og bestaaer
 Med Troens stærke Skjold,
 Og gjør paa Himlen Bøld!
 Jesu Ord han stoler paa,
 Som kan alle Ting formaae,
 Det er al hans Sjæls Attraae.

Han fik at see
 Sin Troes Roes og Kraft,
 Som Gud lod see
 Udi Din Bærk og Bee,
 Som Du piinlig havde havt!
 Styrk og, o Jesu, min Troe,
 Giv mig Røe
 Naar Svaghed trykker mig,
 Jeg saa kan søge Dig,
 At jeg og en Time maa
 Til min Trøst og Lindring faae,
 Liv og evig Ære naae!

*) lykkesom, lykkelig.

N^o 148.

4de Søndag efter Hellig-Tre-Konger-Dag.

Er Skibet nu
 Og Folk i Fare stæd*)?
 Hvi sover Du,
 O Jesu? kom ihu
 Du est inden Borde med!
 Vaag dog og hjælp, vi forgaae,
 Om Du saa
 Vil slumme Hjælpen hen,
 O, vaag dog op igjen!
 Agt min Sjæl, hvor han opstod,
 Truede den Storme-Flod,
 Og paa Sorgen gjorde Bod!

Jeg seer vel at
 Guds Kirke flyde skal,
 Og, som forladt,
 Tidt frygte, at hun plat
 Drukne maa af Bølgers Tal!
 Dog frydes jeg og er fro
 Ved den Troe,
 At Jesus selv er traadt
 Udi sin Kirke-Baad,
 Lad kun Vand og Binde faae
 Magt at bryde hart derpaa,
 Den skal aldrig dog forgaae!

*) stædt.

N^o 149.

5te Søndag efter Hellig=Tre=Konger=Dag.

See, hvor han gaaer,
 Den Himmel=Vølings=Mand,
 Og Sæden saaer
 I alle Sjæle=Vraaer,
 Og i alle Hjerte=Land;
 Men see, hvor Satan han saa
 Passer paa,
 At han sit Ukrud maa
 Deri beblandet faae!
 Trygheds Sønn paa Verdens De
 Gi'r ham Leilighed at strøe
 Sit forbanded' Klinte=Frø.

Giv, Jesu, mig
 Din Naad og Naade til,
 At Satan sig
 Ei sniger listelig
 I mit Hjerte, som han vil!
 Lad mig blandt Ukrud og Skarn
 Som Dit Barn
 Opvoxe Dag fra Dag,
 Dig til al Velbehag!
 Gid jeg som Guds Hvede maa
 Frugt og salig Fremgang faae,
 Til Guds Høst ret an skal gaae!

N^o 150.

6te Søndag efter Hellig=Tre=Ronger=Dag.

Dp Sjel, følg med,
 Paa Bjerget Jesus er!
 D far affted
 I hans Disciples Fjed,
 Hold nu Hu og Hjerte nær,
 See, hvor hans Skikkelse sig
 Himmerig
 Ifører, og hvordan
 Hans Syn ta'er Solen an!
 Hvor hans Klæder Lyset faaer,
 Moses og Elias gaaer,
 Og i Tale hos ham staaer!

D hør nu paa
 Den Himmel=Røst saa skjøn,
 Som Gud lod gaae,
 Og kaldte Jesum*) saa
 Sin den elskelige Søn!
 D Jesu, naar skal det see,
 Jeg maa see
 Dig paa Din Vres Stoel,
 Du Himlens Glæde=Soel?
 Du, Guds store Velbehag,
 Und mig snart at see den Dag,
 Og mig til den Glæde tag!

*) ed. pr. hannem.

N^o 151.

Marix Renselses = eller Kyndelmesse = Dag.

Hvor gaaer det dog,
 O rene Jomfru, til?
 Du vandrer, og
 Just efter Lovens Bog
 Og Befaling*) renses vil!
 Din Søns**) Undfangelse er
 Reen og skær,
 Hans***) Fødsel ligesaa
 Har Guddoms Reenhed paa;
 Ja****) Din Jesus vilde saa
 Lovens Regler undergaae,
 At vi Frihed skulle faae!

Jeg er ureen
 Fra Top og indtil Taae,
 Ja Syndens Reen
 Mig boer i Marv og Been
 Og min skjulte Hjerte:Vraae.
 Ondskab har skjult mig med Dynd,
 Og i Synd
 Min Moder mig undfik,
 Selv var jeg ond i Skif;
 Men, o Jesu, tag vor Skam
 Og urene Synde-Ham,
 Toe dem i Din Blode-Dam!

*) ed. pr. og derefter. **) ed. pr. see Din.
) ed. pr. Din. *) ed. pr. men.

N^o 152.

En anden Psalme paa samme Dag.

Saa haver Du,
 O gamle Simeon,
 I Sjæl og Hu
 Mod Dødens Trods og Tru
 Faa'et det ønskelige Mon,*)
 At Du Guds Søn har i Arm
 Og i Barm,
 Og kan med Dine see
 Den store Frelser, e
 Derfor slutter Du da saa:
 Herre, lad mig nu hengaae,
 Og i Fred min Affked faae!

Naar jeg og skal
 Min Bolig lægge af,
 Og Sygdoms Tal
 I denne Græde: Dal
 Vil berede mig min Grav;
 Kom, Jesu, da med Din Aand,
 Ræk mig Haand,
 At jeg Dig fatte kan
 I Troe og god Forstand,
 Dig saa hart kan hænge ved,
 Til Du lader mig i Fred
 Fare til Din Salighed!

*) Deel, Binding.

N^o 153.

Paa Takfigelses-Festen den 11te Februar.

Matth. 7.

Viis er den Mand,
 Som ei sit Huus har sat
 Paa Løbe-Sand,
 Og falske Flyde-Band;
 Men har Klippens Grundvold sat!
 Thi naar en Storm falder ind,
 Og en Vind
 Med Vandløb bruser paa,
 Saa skal det dog bestaae;
 Thi dets Grundvold er saa fast,
 At det ei i Hui og Hast
 Bliver stødt og underkast'.

Saa stod vi paa
 Vor Gud og Klippe sat,
 Den Tid vi saae
 Hvor Fienden om os laae,
 Trued' med en blodig Nat.
 Men see hvor Bladet blev vendt,
 Sverdet endt
 I Fiendens Hjerte-Rod,
 Og farvet i hans Blod!
 Gud see Vre tusindfold,
 Som var selv vor Værn og Vold
 Og sin Konges Soel og Skjold!

N^o 154.

Søndag Septuagesima.*)

O Wiingaards : Mand,
 Du fromme hjerte Gud,
 Som alle Land
 Og Hver udi sin Stand
 Kalder til Dit Ord og Bud,
 Giv mig at lyde Dit Kald,
 At Befald**)

Du kan udi mig faae,
 Naar jeg vil gjerne gaae
 Til Din Wiingaards Nøisomhed!
 Signe Du min Flid og Sved,
 I Din Frygt mig stedse led!

Naar da engang
 Du bytter Lønner ud,
 Tænk paa min Trang,
 (Min Gjerning er for svang,***)
 Med Din Naade, søde Gud!
 Thi naar jeg seer hvad jeg gjør,
 Og jeg spør'
 Om hvad jeg har fortjent,
 Det Intet er bevendt!
 Jesu, tænk derfor paa,
 Jeg selv Intet kan formaae,
 Lad mig Løn af Naade faae!

*) ed. pr. 1ste Søndag efter Kyndelmesse.

**) Behag.

***) mager, ringe.

N^o 155.

Søndag Sexagesima. *)

Nu kommer Vaar
 Og salig Velstand snart,
 Vor Jesus gaaer,
 Og Ordets Sæd udsaaer
 Med en hellig Himmel: Art.
 Dog visner Noget og dør,
 Som han strøer
 I Folkes Hjerte: Jord,
 Det alt ei lige groer;
 Syndens Bei og Ondskabs Steen,
 Lysters Torne gjøre Meen,
 Saa Guds Bert er slap og seen.

Gud dyrke saa
 Mit Hjertes skarpe Jord,
 Jeg med Attraae
 Og Andagt fatte maa
 Himlens Sæd og Livsens Ord!
 Hold, Jesu, hold Satans Kloe
 Fra min Troe,
 Ryk Bellyst, gjerrigt Mod,
 Op fra mit Hjerte: Rod!
 Plant Du Dig saa, Jesu, ind
 I mit Hjerte, Sjæl og Sind,
 Og min Frugt til Korset bind!

*) ed. pr. 2den Søndag efter Kyndelmesse.

N^o 156.

Fastelavns Søndag.

Til Jordans Flod
 Vor Sjæl vil ile hen,
 Hvor Jesus stod,
 Sig villig døbe lod
 Af Sanct Hans, Guds Engle: Ven;
 Han sig undseer, om han maa,
 Thi han saae
 Hvor hellig Jesus er,
 Og ingen Smitte bær.
 Saa vil dog vor Frelser: Mand
 Selv indvie Daabens Vand,
 Til vor Sjæles Frelse: Stand.

Du, Jesu, gif
 Op af Din Døbe: Aae,
 Og Manden fik
 Paa Dig i Due: Skif!
 Ja, Gud Fader raabte saa:
 Du est min Søn, Elskelig,
 Og i Dig
 Jeg haver Velbehag!
 Klar derfor er vor Sag,
 Vor Retfærdighed er god,
 Thi den har sit Held og Flod
 Fra vor Daab og Jesu Blod.

N^o 157.

1ste Søndag i Faste.

O Livsens Brød!
 Hvi hungerer Du dog saa,
 Og lider Nød
 Af Fristelser og Stød
 Som at Satan finder paa?
 Kan ei Guds Tempel og Bøe
 Bær' i Koe,
 Du jo skal fristes der,
 Hvor er da Frihed her?
 Verdens Herlighed og Pragt
 Kommer aldrig i Din Agt,
 Staaer og ei i Satans Magt.

O Jesu, om
 Jeg Mangel lide maa
 Og Fattigdom,
 Ja, om jeg høit opkom,
 Kunde Guds og Rigdom faae,
 O Jesu, lad Du dog mig
 See paa Dig,
 Spiis mig dog med Dit Ord,
 Gyd Naade paa mit Bord,
 Lær mig træde paa som Muld
 Verdens Høihed, Guds og Guld,
 Gjør mig af Din Naade fuld!

N^o 158.

2den Søndag i Faste.

Kom hid og see
 Hvordan en Kvinde gaaer
 Udi sin Bæ,
 Til Verdens Frelser, e,
 For sin Daatters Djævl: Saar!
 Agt og hvordan Davids Søn
 Hendes Bøn
 Tre Gange Afslag gjør;
 Dog slipper hun ei før
 Han sin Naade love maa,
 Saa hun trøstet bort kan gaae
 Med sin Troes Krone paa!

O Jesu, giv
 Mig Troens faste Skjold,
 Min Bistand bliv,
 Om jeg i dette Liv
 Kastes hen i Satans Bold!
 Slip mig ei, søde Gud,
 Hjælp mig ud,
 Jeg slipper aldrig Dig,
 Forskyd og ikke mig!
 Jeg, o Jesu, holder fast,
 Og paa al Din Vines Last*)
 Har min Troes Anker fast!

*) Bæst.

N^o 159.

3die Søndag i Faste.

Den dumme*) Aand
 Og Djævel maa dog bort,
 Ja alle Vaand
 Ved Jesu Ord og Aand
 Brister over snart og kort.
 Han aldrig er i hans Værk
 End saa stærk,
 Han for Guds Finger maa
 Jo skjæbne og forgaae;
 **) Thi den stærk bevæbnet' Gast
 Skal ved Jesum i en Hast
 Blive af sin Fæstning kast'.

O Jesu, som
 Til Verden kommen er,
 At kaste om
 Al Satans Herredom,
 Med Din Hjælp vær altid nær!
 At Satan ei med sin Magt,
 Og sin Agt,
 Skal nogen Bolig faae
 Udi mit Hjertes Braae.
 Lad mit Hjerte lukkes saa,
 At hans Pile overgaae,
 Lad mig i Guds Harnisk staae!

*) stumme.

**) ed. pr. Lad den Helved-Grib og Gam
 Stærke sig i Dndskabs Ham,
 Jesus blotter dog hans Skam.

N^o 160.

Midfaste = Søndag.

Gaa hvor vel
 Du veed min Tarv og Trang
 Til Liv og Sjæl,
 Du min Immanuel!
 Hold min Fod udi Din Gang!
 Thi naar jeg søger til Dig
 Hjertelig,
 Da faaer jeg Koe og Mag,
 Om jeg er syg og svag;
 Fattes mig og dagligt Brød,
 Det har dog slet ingen Nød,
 Der er nok i Jesu Skjød.

Vær frisk og glad,
 Min trang: bekymred' Aand!
 Af liden Mad
 Fem tusind' Mand i Rad
 Spises ved min Jesu Haand.
 Tænk at Din Deel ei er glemt
 Og forgjemt,
 Du faaer til Nøisomhed
 Hvad Gud Dig gavnligt veed,
 Kanst Du Herre: Bord ei naae,
 Tak, at Du i Græs og Straae
 Kan Guds Kurv og Levning faae!

N^o 161.

Søndagen efter Midfaste.

O Jesu, hvad
 Du meget lide maa,
 Af Jøders Had
 Og deres Tungers Ladd,
 Som Du taalig hører paa!
 Ingen med Sandhed og Frynd
 Noget Synd
 Kan overtyde Dig;
 Dog lyves dristelig:
 At Du far' med Djævlens Spil!
 Naar Du Sandhed sige vil,
 Faaer Du Steen og Trudsel til!

Saa veed jeg vel
 At Sandhed faren er:
 En Udyds Træl
 Og en forhærdet Sjæl
 Dødsens Alvind til den bær!
 Lær mig, o Gud, at jeg ei
 Af Din Bei
 Fra Dyd og Sandhed gaaer,
 Min Sjæl til Nag og Saar!
 Lad kun saa hver Helveds Trolld
 Dve Løgn og Overvold,
 Du est dog mit Hinterhold*)!

*) Baghold, Rngstød.

N^o 162.

Mariæ Bebudelses-Dag.

Hør Nytt og Godt,
 Ved Herrens Engle-Bud,
 Fra Himlens Slot
 Og Herren Zebaoth,
 Over Jesse Rod og Skud!
 Hør, hvor Guds Søn han skal faae
 Kjød oppaa,
 Og skal undfanges snart,
 Dog mod Naturens Art;
 Thi, ved Herrens Kraft og Aand,
 Skal det sær' Forenings Baand
 Gjøres ved Guds egen Haand.

O Jesu, kom,
 Bered mit Hjerte saa,
 Og vær saa from
 Tag i mit Hjerte Rum,
 Hvor Du og undfanges maa!
 Rør og regjer Kjød og Blod,
 At den Rod,
 Som jeg af Adam fik,
 Faaer nu en anden Skik!
 Thi nu har Du plantet Dig
 I mit Kjød, og sikkerlig
 Gjør mig vis paa Himmerig!

N^o 163.

Palme = Søndag.

Trods Kors og Død,
 Trods Satans Helved: Hær,
 Trods alskens Nød
 Og alle Djævels Stød,
 Jesus vil dog komme nær,
 Og ride til Salem*) ind,
 Hvor hans Sind
 Til Zions Frelse staaer,
 Og ene kun attraaer,
 At han ved sit Korsfes Blod
 Og hans Sides røde Flod
 Al vor Sag kan gjøre god!

Gaf, Zion, med,
 Gaf med i Sjæl og Sind
 Til Korsfets Sted,
 Og lys hans Fode: Fjed,
 Palme: Grene til ham bind!
 Syng Hosanna og stig
 Hjertelig:
 Dig Lykke, Lykke skee,
 O søde Frelser!
 Lov skee Dig, vor Kong' og Gud,
 Som saa vældig hjælper ud
 Din saa dyre Hjerte: Brud!

*) Jerusaleem.

N^o 164.1ste Paaske-
dag.

O salig' Tid,
 Nu stod min Jesus op!
 O søg med Flid,
 Min Sjæl, og skynd Dig did,
 Til at salve ham hans Krop!
 Tag Taarer med for Din Synd,
 Og begynd
 At vælte Stenen af
 Din dybe Hjerte-Grav,
 At Din Jesus deri maa
 Hvilested og Leie faae,
 Og Du selv af Synd opstaae!

Gaf, Sjæl, o gaf
 Til Jesum at besee,
 Den Dm, ham stak,
 Og den Forgift han drak,
 Fuld med Helved-Piin' og Bee!
 See, hvor han dræbte Din Død,
 Og nedbrød
 Al Satans Herredom,
 Og vælted' Helved om!
 Sjung, min Sjæl, og siig forsandt,
 Satan, Synd og Død forsvandt,
 Løven udaf Juda*) vandt!

*) Joh. Kap. 5, 5.

N^o 165.

2den Paaske-Dag.

Følg, Jesu, med,
 Jeg er Din Vandringsmand,
 Til Gravens Sted
 Gaaer hvert mit Fode-Fjed
 Udi Syndens slibrig' Land!
 Af, hold Dig nær til min Dei,
 Slip dog ei
 Mig arme Pilegrim
 I Dødens Leer og Liim!
 Barm mit Hjerte med Din Glød,
 Gjør min Tale for Dig *) sød
 Af Din bitter Pin' og Død!

Lær mig ogsaa,
 Hvordan at Du opstod
 Af Gravens Braae,
 Og kunde træde paa
 Slangens Hals og Dødens Brodd**)!
 Lænd i mit Hjerte Din Glød,
 ***) Og gjør død
 Al Syndens giftig' Frø,
 Og lær mig daglig døe!
 Bliv ogsaa mig mild og blid,
 Thi min Afstedts Aften-Tid
 Rakker meer og mere hid!

*) ed. pr. sukker-

**) ed. pr. Rod.

***) ed. pr. Og gjør Død

Paa Syndens Spire-Frø.

N^o 166.

3die Paaske = Dag.

Hil, Jesu, Dig,
 Est Du her midt iblandt!
 Hvad skader mig
 Da, om mit Hjerte sig
 Indtil Døden saar't befandt?
 Alk Jesu, lys kun Din Fred,
 Og bliv ved
 At skinne paa os ned
 Med Fred og Kjærlighed!
 Gid at Dine Hænders Saar,
 Dine Fødders Nagle: Skaar
 Aldrig af mit Hjerte gaaer!

Eia, hvor glad
 Min Sjæl befinder sig,
 At Du faaer Mad
 Af Diens Honning: Fad,
 Korsets Gald' er glemt for Dig!
 Saa skal min Galde forgaae,
 Jeg skal faae
 En evig Honning: Smag,
 For Verdens Sorg og Klag';
 Naar det store Jesu Navn,
 Og min Seier: Herres Favn
 Fører mig til rolig Havn.

N^o 167.

1ste Søndag efter Paaske.

Ak, Thomas, hvor
 Gif Du i Verden hen,
 Der Jesus staaer,
 Og blandt de Andre gaaer,
 Eyser Fred og Fryd igjen!
 Vil Du ei troe deres Mund,
 Og den Grund,
 De har at bygge paa,
 At selv de Herren saae:
 Uden Du Din Finger maa
 I hans Saar og Side saae,
 Og Din Bantroe styrke saa?

O Naade, meer
 End Nogen tænke kan!
 Dit Ønske skeer,
 Du finder og beseer
 Saaren' udi Gud og Mand!
 Ak, Jesu, gid jeg maa troe
 Og mig roe*)
 Ved det, jeg haver hørt
 I Guds Ord om Dig rørt**)!
 O saa far' jeg fort og fort,
 Op til Himlens Glæde: Ord***)
 Gjennem Dine Bunders Port!

*) opmuntre.

**) berørt, meldt.

***) Eted.

N^o 168.

2den Søndag efter Paaske.

Saa from og god
 Min Hyrde Jesus er,
 At han sit Blod
 For mig paa Korset lod,
 Til at frelse mig og Hver.
 Han kjender mig blandt sin Flok,
 Det er nok,
 Jeg kjender ham igjen
 Som Sjælens bedste Ven,
 Der mig vel forsørge skal,
 Og igjennem Dødens Dal
 Føre mig til Himlens Sal.

Hvor Du gaaer frem,
 Jeg følger ind og ud,
 Din Køst har Klem,
 O Jesu, gjør mig nem,
 Du min Konge og min Gud!
 Sank, Jesu, sank Dine Faar,
 Som der gaaer
 Udsprede her og der,
 O sank dem, en og hver
 Til Din rette Faare: Sti,
 Giv dem Dine Bryst' at die,
 Gjør dem og fra Ulven fri!

N^o 169.

3die Søndag efter Paaske.

En liden Stund
 Vil Jesus kun bortgaae,
 Et Die:Blund,
 Saa siger Sandheds Mund,
 Skal vi Sorgen overstaae.
 Som Qvinden i Fødsels Nød
 Fast er død,
 Og dog til Live faaer*)
 Blandt Dødens bittre Saar,
 Naar hun kan sit Foster see
 Paa sit ømme Bryst at lee,
 Har hun glemt al Værk og Bee.

Om jeg da skal,
 Blandt Graad og Suk og Strid
 I Hobe:Tal
 I denne Græde:Dal,
 Hyle hen en liden Tid,
 Jesus han kommer og seer
 Hvad mig skeer,
 Hans Die mig er nok
 Blandt tusind' Smerters Flok.
 Lad kun Verden glæde sig,
 Jeg i Sorgen trøster mig,
 Gud at see evindeligt!

*) Kommer.

N^o 170.

4de Søndag efter Paaske.

Gaaer Du igjen,
 O Jesu, gaaer Du nu
 Til Faderen,
 Og Ingen spør' hvorhen?
 Al, hvor dum er Sind og Hu!
 Jeg seer kun hen ved min Troe
 Til den Koe,
 Som jeg saa høit attraaer,
 Og visseligen faaer,
 Naar for al min Bræk og Brøst
 Jeg, ved Jesu Løsters Kost,
 I den Hellig Aand faaer Trøst.

Drag mig da med,
 O Jesu, ved Din Aand,
 Gak ei afsted,
 Jeg finder jo Dit Fjed,
 Og Ledsfagning ved Din Haand!
 Lad mig i Talsmandens Koe
 Bære fro,
 Fri mig fra Bantroes Synd
 Og hendes Hænge-Dynd,
 Giv mig Din Retfærdighed
 For Din Død og blodig' Sved,
 Tryk i Helved' Satan ned!

N^o 171.

5te Søndag efter Paaske.

Tak Sorg og Klag',
 Fryd Dig hver Christi Lem!
 Vor Nød og Sag,
 Til Faderens Behag,
 Vil selv Jesus føre frem;
 Og hvad vi os til vor Gavn
 I hans Navn
 Gud Fader bede vil,
 Det vil han staae os til;
 Har vi glemt at bede før,
 Gid vi nu paa Naadens Dør
 Bed Guds Aand et Anfald gjør!

O Fader sød!
 Jeg bær' mit Hjerte frem,
 Alt fuld af Nød;
 For Din Sønns haarde Død,
 Løs det udaf Sorrigs Klem!
 Abne, o Jesu, min Mund
 Hver den Stund,
 Jeg Gud paafalde vil,
 Og læg Din Forbøn til!
 Tak, at Du ved Bønnen saa
 Vil mig Hoved-Nøgle faae*)
 Til Guds Hjerte ind at gaae!

*) give.

N^o 172.

Christi Himmelfarts-Dag.

O Sjæl, som troer
 At Jesus han opstod,
 O tænk dog, hvor
 Han op til Himmels foer,
 Og sit Minde efterlod!
 Og hans Disciple befalt'
 Overalt
 Guds Ord at prædike,
 Og Sacramenterne
 At betjene rundt omkring:
 Udi hele Verdens Ring
 Ved paafulgte Tegn og Ting.

Flyv nu, min Sjæl,
 Til Himlens høie Top,
 Kast Dines Skjæl,
 Og see Du sandser vel
 Hvor Din Jesus nu foer op!
 Flyt med Din Aand fra Dit Leer,
 At Du seer
 Hvordan han satte sig
 Saa høit i Himmerig
 Hos Gud Faders høire Haand!
 Did attraaer min Sjæl og Aand,
 Løs mig op fra Dødens Baand!

N^o 173.

6te Søndag efter Paaske.

Kom, Falsmand, kom,
 O søde Hellig: Aand,
 Min Sjæl er tom,
 Og kan ei trøstes, om
 Du ei løser Sorgens Baand!
 Thi Du selv veed, hvad for Nød
 Og hvad Stød
 Den onde Verden vil
 Mig stedse føie til;
 Ved da for mig, at jeg maa
 Udi Troens Rustning staae,
 Og Din kraftig' Bistand faae!

Om jeg da skal
 I Verden tumles om,
 Og uden Fal
 I denne Jammerdal
 Friste Verdens onde Dom,
 Dog skal mig glæde hvert Saar,
 Som jeg faaer;
 Thi Aanden trøster mig
 Med Jesu Himmerig,
 Og at jeg ved Jesu Blod
 For min Sorrig skal faae Bod
 Udi Glædes rige Flod.

N^o 174.

Trefoldigheds Søndag.

Jeg glæder mig,
 O Jesu, ved min Daab,
 Og takker Dig
 Af Hjertet inderlig
 For det store Livets Haab,
 Og for den Saligheds Grund
 Og Forbund,
 Du haver med mig gjort
 I Naadens første Port,
 Den jeg stedse med mig bær'
 Som mod Satan et Gevær,
 At jeg Guds Med-Arving er.

N^o 175.

3die Søndag efter Trefoldighed.

Jeg, Jesu, maa
 Begræde, at jeg tidt
 Har ei past paa
 Fra Hjorden vild at gaae,
 Men mig fra Din Følge slidt!
 Men, Jesu, Du har jo hent'
 Og omvendt
 Mig fra den vilde Sti,
 Og gik mig ei forbi;
 Du har frelst Dit tabte Faar,
 Bær nu med mig hvor jeg gaaer
 Indtil Evighedens Aar!

Morgen: og Aften: Sange.

N^o 176.

1ste Morgen: Suf.

Nu staaer jeg op i Herrens Navn,
 Min Frelsers, Jesu, kjærlig' Favn
 Med Naade mig omarme!
 O Hellig: Aand, i Hjertet mød,
 Og med Din kraftig' Naades Blød
 Mig til alt Godt opvarme!

Lad Ordet læres reent og ret,
 Lad alle Satans Smuge: Sær*)
 Som Avn' og Skye bortdrive!
 Giv Kongen Lykke, Raad og Mod,
 Lad hver en Achitophels Blod
 Forbandet evig blive!

Giv disse Riger Fryd og Fred,
 Lad Ret og Skjel alt blive ved,
 Og daglig Blomster bære!
 Lad mig, o Gud, i denne Dag,
 I Tanker, Ord og al min Sag,
 Dig hjerte: knyttet være!

Tag mig og Mine vel iagt,
 Tving Kjødets baade List og Magt,

*) listige Anslag.

Som er mig fast omborde!
 Saa frygter jeg ei noget Stød,
 Og ei hvor snart i Liv og Død
 Det end vil Aften vorde.

N^o 177.

1ste Morgen = Sang.

Kind nu op i Jesu Navn,
 Du livsalig' Morgen-Røde,
 Jeg vil i Basunen støde
 Hos min Seng og Hvile-Stavn!
 Al min Jnderdeel sig røre
 Med al Tak for Natte-Lye,
 Og min Frelfers Lov opsøre
 Til den høie Himmel-Skye!

Nattens mørke Taage gif,
 Jeg har Dagen alt i Skyne,
 Og min' hvilte Dien-Bryne
 Solen nu i Sigte fik;
 Nattens Skrækkelse er borte,
 Død og Djævel for mig svandt,
 Som mit Levnet vilde korte,
 Jeg dem alle overvandt.

Ik, min Sjæl, fremstil Dig nu,
 Gjør, at alle Blode-Draaber
 Barmes op, og at Du raaber
 Af Dit fulde Hjert' og Hu:

Halleluja! evig Ære
 Bære Dig, treenig' Gud,
 Som paa Hænder vilde bære
 Mig fra Mørkets Herfskab ud!

Give Gud, jeg kunde saa
 Dagen i Din Frygt begynde,
 At jeg ikke skulde synde,
 Og paa Snuble:Stenen gaae!
 Al, at Jesus vild' oprinde
 Døer mig, som Soel og Skjold,
 At jeg kunde overvinde
 Kjød og Blod og Satans Bold!

Mine Veie jeg ei kan,
 Som jeg gjerne vilde, kjende,
 Du, o Gud, kan ene vende
 Min Fornuft og min Forstand,
 At jeg udi Sporet bliver,
 Som Dit Ord mig viser paa,
 Og, hvorhen Din Aand mig driver,
 Jeg med Glæde did kan gaae!

Gid jeg Satans Lyste:Drif
 Hade maa, som Gift og Galde!
 Lad dog aldrig mig befalde
 Hans løgnagtig' Engle:Skif!
 Lad mig aldrig tænk' at plukke
 Figen blandt hans Tidse:Frø,
 At han mig saa skulde lokke
 For et Æble til at døe!

Skal og Satans Lemmer sig
 Denne Dag mod mig bevæbne,
 Lad da denne haarde Skjæbne
 Vendes, o min Gud, ved Dig!
 Fri mig ud fra Tungers Svøbe,
 Og fra Morde: Mandens Haand,
 At min Fod dog kan undløbe
 Deres skjulte Snære: Baand!

Al den Gjerning, Drift og Daad,
 Som min Haand idag skal gjøre,
 Gid jeg hende aldrig røre
 Uden Din Aands Kraft og Raad!
 Thi forgjæves skal jeg svede,
 Og arbejde uden Frugt,
 Om Din Aand er ei tilrede
 Og Din Hjælp er udeluft.

Mine korte Dag' og Aar,
 Lykke, Belfærd, Guds og Ære,
 Hvordan de skal lodnet*) være,
 Det udi Din Villie staaer;
 Giv mig kun hvad Dig behager,
 Bland Du selv mit Levnets Skaal,
 Ei som det min Gane smager,
 Men saasom det er Dit Taal!

Lad Din Lyse: Stage staae,
 Og Din Ære sig udbrede;

*) bestiktede.

Gud, Du selv til Lyset lede
 Dem, som end i Mørke gaae!
 Dine Hyrder Du bemande,*)
 Som skal vogte Dine Faar,
 At de frit mod Ulven stande,
 Som Din Hjord fast eftertraaer!**)

Gid vor Konges Arve-Stoel
 Maatte evig, evig være;
 Seier, Salighed og Ære
 Blive ham som Middags Soel!
 Gjør den gandske Kongestamme
 Høi-velsignet i Dit Navn;
 Giv hans Raad Forstand at ramme
 Ære Din og Rigets Gavn!

Vore Landemærker staae
 Mured' om med Fred og Leide,
 Hunger, hastig Død og Feide
 Brynde ei med Bold derpaa,
 Land og Vand velsignet blive,
 Fedmet***) af Guds Bogne-Spor,
 Al nødtørftig Grøde give,
 Mens vi leve skal paa Jord!

Herre! glem og ikke mig,
 Din Velsignelse at sende,
 Og alt Godt til mig at vende,

*) gjøre mandige.

***) eftertragter, efterstræber. ***) udg. af 1684: Fedme.

Som min Troe den er til Dig;
 Lad Dit Ansigt med mig vandre,
 Fæst Du selv min svage Fod,
 Lad ei Synden mig forandre,
 Og omvælte i mit Blod!

Vær mig ved hvert Klokke: Slet,
 Denne Dag forbedret blive,
 Saa mit Hjerte her i Live
 Bliver ei til Verden sæt;
 Men at jeg mig kan erindre,
 Hvor min Tid den nipper af,
 Og hver Time bliver mindre,
 Til jeg segner i min Grav!

O min Gud, Du hjælp mig da,
 Naar mit Levnets Maal har Ende,
 Og mit Hjul ei meer vil rende,
 Men mit Nag skal spændes fra!
 Lad da uden Tid og Dage
 Mig Dit Vres Ansigt see!
 Synd og Sorrow, Bæe og Klage
 Raadne med min Jorde: Blee!

N^o 178.

2det Morgen = Suf.

Dagen nu fra Himlen rinder,
 Natten mig ei mere blinder,
 Lad, o Gud, min Skaber: Mand,

Jesu Naades Sole:Die
 Gunst og Glæde mig tilføie
 I det taaged' Syndens Land!
 Skin udi Dit Huus og Kirke,
 Og vor Salighed udvirke
 Ved Din Aand, vor Troster-Mand!

Glæd Du Kongen og forlene,
 At hans Arve-Hufes Grene
 Vidt i Verden blomstre maae;
 Styrk hans Fiender over Ende,
 Lad hver Skalk og Judas rende
 Til sin Strikke snart at faae!

Hjælp mig selv, min Gud, at finde
 Veie i Verdens torned' Drk,
 Lad ei Mørkheds Engel binde
 Mig i Lysters Lænke-Mørk'!

Giv mig Brødet uden Klage
 Og foruden Skam og Spot,
 Slut i Naade mine Dage,
 Saa er Alting vel og godt!

N^o 179.

2den Morgen-Sang.

Sjæl og Hjerte, Sind og Sandser
 Waager op og værer fro,
 Og for Herrens Ark omdaunderser
 Med en fyrig Aand og Troe!

Takker Gud for denne Nat,
 I har Morgen:Stunden sat,
 Dagen blidelig oprinder,
 Og I Eder vel befinder.

Jeg mig lagde ned til Hvile,
 Men min Gud holdt paa mig Vagt;
 Satans synde:giftig' Pile
 Havde mig om Livet bragt*),
 Om, o Gud, Din Engle:Hær
 Havd' ei været mig saa nær,
 Jeg i Mørket havde blevet,
 Og til Døden vist opskrevet!

Derfor jeg Din Lov og Ære
 Vil udbrede med min Mund,
 Min Taksigelse frembære
 Udi denne Morgen:Stund!
 Rør mig med Din Aand og Gld,
 Thi min egen Brynd' er vild!
 Lad Din Glød min Læbe røre,
 Og Din Lov med Lyst udføre!

Jeg vil Luften gennemskjære
 Med min Tunges Raab og Røst,
 Hjertet til Dit Alter bære,
 Des det fuldt af Troe og Trøst!
 Tag, o Jesu, tænd det op
 I min jorde:tunge Krop;

*) dræbt mig.

Lad det Offer Dig behage,
Og af Jorden intet smage!

Du est Gud før Jorden skabtes,
Førend Bjerg og Tue blev,
Førend jeg i Adam tabtes
Var jeg paa Dit Tanke-Brev;
I Din Søn Du elsked' mig,
At jeg skulde visseelig
Hans Med-Arving evig vorde,
Pagt og Baand Du med mig gjorde!

Det skal være mig et Minde
Hver den Dag jeg seer at grue;
Jeg skal det om Hjertet vinde,
Jeg skal det om Armen sje:
Jesu, Jesu Kjærlighed
Er det ene, der jeg veed,
Hvorved jeg min Sjæl kan trøste,
End om Hjertet vilde brøste*).

Er jeg end til alle Prikker
Ei saa lige engle-skjær,
Om jeg Synden end inddrækker
I mit svage Kjød (des vær'),
Giv mig, Gud, dog Styrk' og Kraft
Imod Syndens giftig' Saft,
At jeg den i 'Eget døder,
Før den Basilisker føder.**)

*) briske.

***) Ef. 59, 5.

Lad mig alle mine Dage
 Kuste mig mod Satan ud,
 At han mig ei skal bedrage
 Med sin vellyst-smykked' Brud,
 Bed, o Jesu, bed for mig,
 Naar han kommer hemmelig,
 Og vil mig som Hvede sigte,
 At min Troe ei da skal svigte!

Giv mig Lykke at adspørge
 I Din Frygt mit Levnets Brød;
 Lad mig ei som Hedning sørge,
 Om jeg end skal lide Nød;
 Signe Hustrue, Huus og Hjem,
 Mine Børn hjælp frem og frem,
 Lad os alle ved Din Skygge
 Borde rolige og trygge!

Boe hos os, o Gud, i Naade
 Med Dit saliggjørend' Ord,
 Med Din Aand de Hyrder raade,
 Som skal tjene for Dit Bord!
 Gjør vor Konge stærk og stor,
 Sæt hans Land i Fred og Flor,
 Lad hans Raad af Wiisdoms Kilde
 Dse tidig Raad og Snilde!

Gjør vor' Land' som Zions Bjerger
 Fulde af Din Fedm' og Frugt,
 Al Ulykke Du afværge,
 Driv vor Fiende selv paa Flugt,

Lad ei Vaader-Jld og Vand
 Blive Herrer i vort Land,
 Lad ei Hunger, Pest og Plage
 Korte vore Levnets Dage!

Er Ulykken og i Veie*)
 For mig selv i denne Dag,
 Du, o Gud, kan det omdreie,
 Du kan hjælpe i den Sag;
 Saa min Fod sig støder ei
 Paa min rette Fare-Vei,
 At sig Satan ei skal glæde,
 Om jeg trøstesløs maa græde!

Lad min Tid i Fred bortrende
 Til jeg lakker ad mit Maal,
 Giv mig, Gud, en salig Ende,
 Gjør mig glad ved Dødens Skaal!
 Lad mig midt i Døden staae
 Med min Frelfers Harnisk paa,
 Fuld af Troe og Aandens Glæde
 I den anden Verden træde!

N^o 180.

3die Morgen-Suf.

Nat, Søvn og Slum og Seng far vel,
 Det dages flux i Øster,

*) paa Vei.

Til Bøn, til Bøn, min kjære Sjæl,
Suk til den Gud, Dig trøster!

O Lysets Fader, Livets Soel,
Med Søn og Mand tillige,
See fra Din høie Himmel:Stoel
Ned til vort Jorde-Rige!

Lad Lyset i Din Kirke boe,
Lad Ordets Lys og Støtte
Led sage os i Christi Troe,
Til vi til Himmel fløtte!

Oplys Du Kongens Hjert' og Sind,
Hans Sværd som Eynild blive,
Gjør hver hans Fiende synlig blind,
En stadig Fred os give!

Lys og, o Jesu, for min Fod,
At jeg skal ikke falde,
Men at jeg varer Kjød og Blod
For Syndens Sukker-Galde!

Lad Dine Engle mig ved Haand
Igjennem Verden lede,
Og udi Engdoms haarde Baand
Et Plaster til mig rede!

Gid jeg saaledes leve maa
I hver en Tid og Lykke,

Jeg kan mod Livets Aften faae
 Det evig' Lyfes Smykke!

N^o 181.

3die Morgen = Sang.

Lyksalig' Dag, som nu saa blid oprinder,
 At jeg endnu med Solens Dpgang finder
 Guds Naade i min ringe Buss at boe,
 Saa Nattens Mørk' og Satans Fange: Fælde
 Sik ingen Magt, min Sjæl at overvælde
 Med sin Uroe!

Lov skee Dig, Gud i høie Himmerige,
 Jeg vil med Tak op af mit Leie stige,
 Ja til Dig løfte Hjerte, Mund og Haand;
 Min Sjæl skal yde sine tusind Sukke,
 Mit Ansigt skal mod Jorden ydmygst bukke
 Sig ved Din Aand!

Det er jo ei min Bærdskyld nogen Naade,
 At dog det mindste Grand udaf Din Naade
 Mig skulde blive gjort til Deel og Lodd;
 Men for min Synd og meget stor' Usuilde*),
 Du af Din naadig' Haand mig burde trille
 Saa som en Klod**)!

Dog haver Du mig i Din Arm optaget,
 Og Faders Hjerte altid til mig draget,

*) Daarlighed.

**) Kugle.

Endog i denne næstforgangne Nat;
 Du har ei qvistet mig med Syndens Snerte,
 Mens jeg som Segl oppaa Dit hulde Hjerte
 Har været sat!

Op, op min Sjæl, og skynd Dig at aflægge
 Al Mørkheds Ham forinden*) disse Bægge,
 Gaf ud mod Solen som et Lysets Barn,
 Og lad Dit Hjert' i Vand for Synden smelte,
 Skam Dig, at Du herefter Dig skal vælte
 I Synd og Skarn!

Mit Vandret:Øi jeg dermed paa mig tager,
 Gud give mig sin Naade at jeg mager
 Paa alt det, som kan Gud til Ære ssee,
 At hvor jeg mig skal hen i Verden vende,
 Jeg Guds Ansigtets Lys hos mig kan kjende
 Og klarlig see!

Mit Embed' og mit Kald, mig er befalet,
 Gid det ei bliver udaf mig forhalet
 Og efterladt ved Lyst og Ledighed;
 Men at jeg kan Guds Ære stedse søge,
 Min Næstes og mit eget Gavn forsøge
 Med Flid og Sved!

Gjør Du, o Gud, min Bolig fuld af Lykke,
 Lad ingen Modgang mig og Mine trykke,
 Afvend i Naade Vaade:Jld og Vand;

*) indenfor.

Lad hastig Død mit Levnet ei affkjære,
 Gid mine Been man ei med Skam skal bære
 Til Mørkheds Land!

Giv mig Din Aand og Naade, at jeg viger
 Fra Synd og Skam, og til min Gud opstiger
 I gandske Hjerte, Tanke, Hu og Sind;
 Lad mig ad Verdens Lokke-Fugle spytte,
 Jeg mig for Lysten i mit Kjød kan hytte,
 Som slet er blind!

Din Ær' og Ord hos os befestet blive,
 Giv dem Din Aand, som Fredens Ord skal drive,
 Gjør Du vor Konge mægtig, stor og stærk,
 Giv Seier, Lykke, Raad udi hans Rige,
 At Esterkommerne derom kan sige:
 Det var Guds Bærk!

Lad Jorden blive fuld af Frugt og Grøde,
 Giv af de dybe Vand' nødtørstig Føde,
 Velsigne Du hvert Huus og Figen-Træ;
 Lad Hver foruden Synd sit Huus opbygge,
 Og sidde under Herrens Vinger trygge
 I Lye og Læe!

Herpaa, min Gud, jeg for mig selv vil bede,
 Du vilde mig paa Sandheds Veie lede,
 Og følge mig ved Haanden tryggelig,
 At Sikkerhed mig ikke skal forraske,
 Men at jeg i min Jord og Falde-Åske
 Maa speile mig!

At naar mit Glas er gandske da udrundet,
 Og ingen Hjælp i Verden bliver fundet,
 Gud øse da min Sjæl alt fuld af Trøst,
 Min Jesu maa mig ligg' i Hjert' og Tunge,
 Indtil jeg skal mit Hellig, Hellig svinge
 Med Engle:Røst!

N^o 182.

4de Morgen = Suk.

Op min Sjæl, thi Soel er oppe,
 Straalerne paa Huset leer!
 Tænk, at Du paa Zions Toppe
 Herrens Naade:Straalet seer,
 Som Dit Hjerte skal opløse,
 Klare Dig Fornuftens Mørk',
 Alle sorte Trolde kysse
 Til den søle Helved:Ørf!

Søde Jesu, hold min Tanke
 Til Dit rene Bud og Ord!
 Lad idag min Sjæl opsanke
 Naade:Smuler ved Dit Bord!
 Trøst mig, styrk mig, tag mig vare
 Ved Din egen gode Aand,
 Verdens Lyster, Satans Snare
 Blive fra min Hu og Haand!

Lad Dit Aasyns blide Straale
 Skinne paa Din Kirke ned,

Du for Kongen fulde imaal
 Lykke, Liv og Salighed!
 Signe Landet, lad mig svale
 Synd og Sorg i Jesu Blod,
 Og naar Livets Soel vil dale, —
 Gjør da Dødens Time god!

N^o 183.

4de Morgen = Sang.

Velkommen Morgen:Stund, med Guld og Gavn
 i Mund!

Lov skee Dig, gode Gud, jeg vaagned' glad og sund!
 Nu skal min' Dien: Bryn ei mere Hvile faae,
 Før min Fod
 Med Hjert' og Mod
 I Herrens Huus skal staae.

Tafles blev vort Lys og Brænde:Lampe slukt,
 Men Jesus, Verdens Lys, i Sjælen skinned' smukt,
 Min trætte Krop i Fred og Leide hvilte sig,
 Og min Seng
 Var ei saa eng,
 Gud boede jo hos mig.

O Gud, Dit Die var min klare Natte:Soel,
 Om end min Hvile:Halm laae paa Din Fode:Stoel,
 Dog saae Du ned oppaa mig usle Creatur;
 Mod al Nød

Og Satans Stød
 Barst Du min Bold og Muur!

Jeg derfor nu vil op til Herrens Alter gaae,
 Og mine Taarer ned udi hans Ager saae,
 Min Tunge med al Tak skal løsnes udaf Fryd,
 Klinge op
 Til Himmels Top,
 I Aandens Lyst og Lyd.

Den Dag, som var igaar, har nu ei mere Brug,
 Men denne nyder jeg i Tidens Flugt og Fug
 Af Herrens Naade, som er til mit Levnet lagt,
 At min Tid
 Med Frugt og Flid
 Kan tages end i Agt.

Hjælp, Gud, jeg kunde saa i Frygt og Agtsomhed
 See, hvordan Tiden bort fra mine Fædre gled,
 At ingen Verdens Lyst mig 'saa i Sindet groer,
 Jeg jo kan
 Med god Forstand
 See, hvor den sig hensnoer!

Jeg har og vel forsøgt, hvor føde: falsk og glat
 At Verdens Bane er, o Gud, tag derfor fat
 Og hold min høire Haand, at jeg til Skam:Fald ei
 Skrenter hen,
 Saa min Uven
 Beleer mig paa min Vei!

Gid hvert Minut min Sjæl i Gud kan være glad,
 Og færdig fra sin Krop med Lyst at skilles ad;
 Lad min Samvittighed ei blive stene-trøft,
 Gid for Synd
 Og Søle: Dynd
 Jeg bær' en skyldig Frygt!

Udi mit Kald, o Gud, lægg med mig Haand i Haand,
 At jeg af Spindel:Væv skal ikke snoe mig Baand;
 Lad Din Betsignelse mig komme til at groe,
 Gjerrighed
 Og Armes Sved
 Langt være fra min Boe!

Din Ære og Dit Ord gjør her i Norden fast,
 At vi fra Lysen ei i Mørket blive kast',
 Giv ved Din Hjælp og Haand vor Konge glædes
 maa,

At hans Land
 I lykksom*) Stand
 Maa lange Grændser faae!

Giv Brød og Bjeriug til Hver i sit lovlig' Kald,
 Bevar hver Christen fra uchristelige Fald,
 Besøg den Syges Seng, spis**) hver en hungrig' Sjæl,
 Gjør dem fri
 Fra vilden Sti,
 Som ere Satans Træl!

*) Lykkesom, lykkelig.

**) bespis.

Nu gaaer mit Seier-Værk,*) saa længe Gud han vil,
 Jeg mod min Aften mig og gjerne laver til,
 Skjær, Gud, min Knude løs naar det behager Dig!
 Mig er vel,
 Fordi min Sjæl
 Er meest i Himmerig.

N^o 184.

5te Morgen = Suf.

Farvel Du hvilesøde Nat,
 Op, klare Soel, gjør Dagen glat,
 Lad, hjerte Gud, frembryde
 Din Naade = Soel; Dit Lys og Lyst
 Idag mit Hjerte, Sjæl og Bryst
 Og alt mit Liv bepryde!

Skil i Dit Huus og Helligdom,
 Fryd Kongens Huus, kast dennem om,
 Der Fred og Sandhed hade!
 Udøes Din Lands saa rige Trost
 I alle Christnes Saar og Brøst,
 Og gjør dem himmel-glade!

Driv mig og før mig til alt Godt,
 Fri mig fra Synd, fra Skam og Spot
 Og fra min Fiendes Brede!

*) uhr.

Lad alle Mine i Din Haand
 Optegned' leve, lad Din Aand
 Paa rette Bei dem lede

Skrid saa, Du Dag, som aldrig meer
 Mit Die her i Tiden seer,
 Fald hen i Nattens Skygge!
 Jeg skrider frem til Himmerig,
 Min Gud at see evindelig,
 Derpaa min Troe skal bygge.

N^o 185.

5te Morgen = Sang.

Op, op i søde Jesu Navn,
 Og lad Din' Dienbryn ei slumme meer,
 Min Sjæl, Du est endnu i Havn,
 Og Solen stikker paa Dit Huus og Leer;
 Hver Morgenstund fornyer Gud sin Pagt,
 Hans Soel forgylder Nattens Sørge = Dragt!

Jeg var ei værd, at Solen mig
 Med mindste Straale skulde skinne paa,
 Om jeg var saa forglemmelig,
 At Herren mig af Hjertet skulde gaae,
 Og jeg hans Dines tusind' Bagter ei
 Berømte høit oppaa mit Levnets Bei.

Op, op min Sjæl, med Lov og Tak,
 Og vær med Himmel = Psalmer flux beredt,

Med Ydmynghed til Thronen gik,
 Og kast Dig for Din Herres Ansigt ned,
 Dit Hellig, Hellig sjung med Engle:Chor;
 Thi Du hver Dag i Herrens Naade groer!

Udi min Herres Skjød og Arm
 Har jeg nu sovet rolig denne Nat,
 Guds Aand var mig i Bryst og Barm,
 Og jeg blandt Engle:Vagter var nedsat;
 Thi maatte Helved:Aander skammelig
 Langt fra mit Hvile:Sted undsætte sig.*)

Jeg derfor mig nu stiller frem,
 Dog ei paa nogen min Retfærdighed,
 Men med de hellig' Wunder fem
 Og al den Pine, Jesus for mig led;
 Jeg laver til hans Saar et Græde:Bad,
 Thi jeg har dem nydt al min Frelse ad.**)

Om Hjælp og Raad jeg beder Dig,
 O gode Gud, endnu i denne Dag,
 At al min Gjerning lykkelig
 Forrettes kan, min Gud til Velbehag,
 Min Næstes og min egen Gavn derved
 Forsøges maa i Lykke, Fryd og Fred!

Mit skrøbelige Kjød og Blod
 Til sine tusind' Fald tilbøiet er;
 Thi Synden er mig nyre:groet,

*) flygte.

**) nyde ad = have at takke.

Dg hendes Gift jeg udi Varmen bær';
 Men dæmp, o Gud, Naturens onde Glød,
 At jeg i Synden ikke bliver død!

Men om jeg snubler, og min Fod
 Han glider hen paa Verdens Hale: Jis,*)
 Udset Du da med Jesu Blod
 Min blodig' Synd, og gjør dog ikke Riis
 Saa store, som jeg vel fortjene kan;
 Men bsi mit Hjert' igjen som Strømme Vand!

Om og idag indfalde kan
 En uløfsalig Tim' og Dieblif,
 Om jeg faaer Skad' af Ild og Vand,
 Om Sot og Sygdom blander Dødens Drif:
 Af, lad mig dog ei tabe Hjert' og Mod,
 Men tænk', at Alting har fra Gud sin Flod!

Din Menighed og Faare: Sti,
 Hvori hos os Dit Ord og Ære staaer,
 Fra Sjæle: Ulve hende fri
 Dg fra de hyffel:klædte Satans Faar;
 Driv fra os ud den parder: pletted' Flok,
 Som spinder hemmelig paa Satans Hof!

Giv Du, vor Arve: Konges Nar
 De maatte vare for Dig frem og frem;
 Lad Kongens Huus ei lide Skaar
 Af nogen Corrig eller Modgangs Klem;

*) glat Jis.

Giv hannem vise Raad i al sin Sag,
Dg hør hans Bøn paa Nødens haarde Dag!

Gjør Landene som grønne Dal'
Af Frugt og Fedme overflødig rig',
Dg gød ned af Din Himmel: Sal
Din Fred saa som en Flod, og stil al Krig,
Afværge Dyrtd, Pest og Ildbrand,
Dg Havets alt for mægtig' Floders Vand!

Jeg gaaer nu til Dit Huus igjen,
Dg gjør for mig og Min' en yndmg Bøn:
Gud, vær vor Fader og vor Ven,
Dg giv os ikke vor fortjente Løn,
Lad Hustrue, Børn og Alt, mig rører paa,
Din Naade, Lykke, Hjælp og Bistand faae!

Giv at jeg mig erindre kan,
At ingen Blive: Sted her er for mig,
Men Verden er mit Vandrings: Land,
Dg mine Reise: Timer skynde sig!
Gud veed hvor snart jeg hilser Gravens Hul,
Dg mit leerbngte Huus gaaer ned i Smul.

Kom, Jesu, kom kun naar Du seer,
At det kan være paa min Sjæles Lærv;
Bræk kun mit svage Kar og Leer,
Jeg skal da nyde først min Himmel: Ærv;
Pust Jorden lidt bort fra min Himmel: Deel,
Paa Dommens Dag skal den dog blive heel!

N^o 186.

6te Morgen = Suk.

Frem til Gud med Morgen = Gave,
 Frem min Sjæl, og flux tillave
 Bønne = Offer, fast Dig ned,
 Med Din' Suk Din Gud at ære,
 For Din Skjold han vilde være
 Udi Nattens Grusomhed!

O min Jesu, lad det dages
 For min Sjæl! lad Mørket jages
 Gandske bort fra Sjæl og Sind,
 At jeg ei min Fod skal sætte
 Hvor jeg kan min Gud forgjette,
 Og i Synden blive blind!

Lad Din Menighed sig glæde,
 At Guds Stoel og stadig' Sæde
 Er i hendes Tempel sæt;
 Giv at Lykkens Soel oprinder
 Over Kongen, at han finder
 Veien til Din Frygt og Ret!

Lad og mine Timer flyde
 I Din Frygt, og lad mig lyde
 Dine Bud = Ord, lad mig gaae
 Rund forbi al Synd og Vaade,
 Livets Aften i Din Naade
 Salig Slutning engang faae!

N^o 187.

6te Morgen = Sang.

Nu rinder Solen op
 Af Øster:Side,
 Forgylder Klippens Top
 Og Bjergets Side,
 Vær glad, min Sjæl, og lad Din Stemme klinge,
 Stig op fra Jordens Bøe,
 Og med Din Tak og Troe
 Til Himlen svinge!

Utallig saa som Sand,
 Og uden Naade,
 Som Havsens dybe Vand
 Er Herrens Naade,
 Som han mit Hoved daglig overghyder;
 Hver Morgen i min Skaal
 En Naade uden Maal
 Til mig nedshyder.

En Orm er jeg og svag,
 Ja født til Møie,
 Dog har min Gud Behag,
 At han sit Døie
 Til Baretægt vil paa mig Arme sætte,
 At jeg hver Morgen skal
 Udi hans Naades Bal
 Min Troe oprette.

Han har i denne Nat
 Med Engle:Skare
 Mit Huus og Hjem omsat,
 At ingen Fare
 Har rammet mig og Min' i nogen Maade;
 Men jeg er frelst og fri
 Fra Dødens mørke Sti
 Og Sjæle:Vaade.

Jeg har min Førlighed,
 Og mine Lemmer
 Af ingen Smerte veed,
 Som dennem klemmer,
 Og Herrens Aand i mig sit Vidne giver,
 At jeg Guds kjære Søn,
 Formedelst Christi Bøn,
 Fremdeles bliver.

Min Sjæl, vær frisk og glad,
 Lad Sorgen fare,
 Dit Legems Blomster:Blad
 Skal Gud bevare!
 Han skal idag mig give Kraft og Styrke,
 Jeg i mit Kald og Stand
 Min Gud og Fader kan
 Tilbørlig dyrke.

Gud lægge Haand i Haand
 Med mig, og give
 Sin gode Hellig:Aand,
 Mit Kald at drive;

Besigne mig, o Gud, udaf det Høie!
 Gid jeg hver Dag og Tid
 I Gud og i min Flid
 Mig lader nøie!

Lad Synden mig idag
 Ei slet forblinde,
 Alt jeg min Guds Behag
 Kan ret besinde;
 Men om min Fod gaaer vild og sig mon' støde,
 Da vend, o Gud, mig om,
 Og gaf ei strax til Dom
 For Svagheds Brøde!

Du bedst min Lær og Trang,
 O Herre, kjender,
 Tilmed er Lykkens Gang
 I Dine Hænder;
 Og hvad mig tjener bedst i alle Maade,
 Du det tilforne seer,
 Min Sjæl, hvad vil Du meer?
 Lad Gud kun raade!

For mine Børn og Sæd
 Om jeg vil sørge,
 Om jeg hver Time græd
 Og vilde spørge:
 Hvor skulle de sit Brød og Lykke tage? —
 Gud lever jo endnu!
 Han kommer dem ihu,
 De skal ei klage!

Skal jeg paa Jord og Land
 For Brødet svede,
 Skal jeg paa vilden Strand
 Mit Brød oplede,
 Skal jeg mit Sværd for Gud og Brød omspænde: :
 Dog er jeg vis oppaa,
 Min Gud skal med mig gaae,
 Min Lærv at sende.

Gud lad mig denne Dag
 I Dyd opstige,
 Lad Sjælen faae en Smag
 Paa Himmerige,
 Lad mig min Hu til Verden aldrig bøie;
 Men i min' dybe Suf
 Og Knæfalds ydmyg' Buf
 Til Gud ophøie!

O Gud, bær Omhu for
 Din Kirkes Gode!
 Giv hende glade Kaar,
 Sæt den paa Fode!
 Lad Anti:Christen dog med alt*) omstødes,
 Og hans skinhellig' Paf
 Med deres falske Snaf
 I Grund forødes.

Lad Kongen glæde sig
 I Gud alene,

*) med alle, aldeles.

Dg hvad han beder Dig
 Du ei formene;
 Giv Kongens Huus mangfoldig 'Er' og Lykke,
 Dg sæt ham paa Din Haand,
 Med Kjærlighedens Baand,
 Som gylden Smykke!

Lad Landet deiligt staae
 Af Frugt og Grøde,
 Lad Sandhed Fremgang faae
 Dg Retten møde;
 Gud give mig min Deel med alle Andre,
 Indtil jeg hos min Grav
 Nedlægge skal min Stav,
 Dg heden vandre!

Saa skal jeg gode Nat
 Med Glæde sige,
 Min Gud mig tager fat,
 Naar jeg skal stige
 Ned udi Dødens Dal og Gravens Gjemme,
 Da faaer jeg Trøst og Raad,
 Da endes Suf og Graad
 Med Engle-Stemme!

N^o 188.

7de Morgen = Suf.

Morgenrøden sig udstrækker,
 Solens Straale:hoved rækker*)

*) ed. pr. (form. Trykfeil) rokker.

Over Skove, Mark og Eng,
 Som iastes gik til Hvile;
 Op, min Sjæl, til Gud at ile,
 Op fra Lyst og laden Seng!

Væd Dit Die, bank Dit Hjerter,
 Og med Poenitentses Smerte
 Hen i Morgenrøden gik
 Til Din Jesum, lad ham være
 Al Din Lovsang, bær ham Ære,
 Bær ham Brystet fuldt af Tak!

Søde Gud, min Lyst og Glæde,
 Naade: Solens rette Sæde,
 Tak og Ære være Dig,
 At Du dog i Nattens Taage
 Med Dit Die vilde vaage,
 Lyse Freden over mig!

Styrk mig, lær mig, lad mig blive
 Taalig, trøstlig her i Live,
 Bedre mig hver Dag og Stund,
 Jesus mig alt Godt tilføie,
 Gid jeg har et vaersomt Die
 Paa mit anbettede Pund!

Lad Din Kirkes Lyse-Stage
 Vare ved med Solens Dage
 Paa den hvalote Himmel-Bold;
 Bær vor Konges Liv og Lykke,

Seier, Ære, Lyst og Smkke,
 Vær ham baade Soel og Skjold!

Hør dem alle, som Dig bede,
 Trøst dem, som i Angest svæde,
 Glæd de Bange, gjør dem fro,
 Som er fast i Sorgens Snare,
 Gud os alle vel bevare
 Fra Samvittigheds Uroe!

Tænk paa mig og alle Mine,
 Gid vi frem i Tiden trine
 Med en Hjertens Synde-Bod!
 Kom saa, Jesu, kom at ende
 Tidens Nøie og Elende
 Med en Time, som er god!

N^o 189.

7de Morgen = Sang.

Vaag op og slaae paa Dine Streng,
 Syng mig en deilig Morgensang,
 O kjære Sjæl, stat op af Senge,
 Gjør med Din Tak en Himmel-Gang,
 Gjør Bold oppaa den Stjerne-Borg,
 Og glem saa længe Verdens Sorg!

Velan! jeg vil til Himlen stige,
 Langt fra min Jorde-Klump og Krop,
 Mit Borgerskab er i Guds Rige,

Der stunder jeg og daglig op;
 Lov, Priis og Tak i tusind Tak
 Skee Gud i høien Himmel: Sal!

Jeg har ei Andet Dig at give,
 End kun min blotte Hjerte-Tak,
 Al anden Gjerning her i Live
 Den er at yde alt for Tak;*)
 Men mine Suk Du ei forsmaaer,
 Og Graaden, som i Dine staaer!

Nu vaagned' jeg og slap af Leie,
 Gud gjorde det, jeg sov i Fred,
 Jeg derfor vil mod Jorden neie,
 Og kysse Herrens Fode-Fjed!
 Jeg dulmed' vel i Mørkheds Land,
 Blev dog betjent af Gud og Mand.

Nu seer jeg Solen at optræde,
 Sin Bue-Gang med Lyst at gaae,
 O Gud, hvad overvættes Glæde
 Jeg daglig kan i Hjertet faae,
 At Christ, Retfærdighedens Soel,
 Han har i mig et Skinneboel!**)

Lad, Jesu, flux Dit Lys oprinde
 I mig, at jeg som Lysets Barn
 Ei lader mig af Verden blinde,
 Og snæres udi Satans Garn;

*) flet, ringe.

**) Boel, Dpholdsted.

Lad Kjødets Lyst i mig uddøe,
Dg tænke paa, mit Kjød er Høe!

De dødelige Skud og Pile,
Som Satan hærde' i min Synd,
Er fløien over tusind' Mile,
Dg havde mod mig ingen Fynd;
Paa min Dørstolpe Jesu Blod
Mod Morderen sig finde lod.

Nu veed jeg vel at Satan ikke
Skal udi Dag forsømme sig,
At han mig kan i Hælen stikke,
Dg slaae med Tungen hemmelig;
Men Gud, gjør Du mit Ansigt stift,
At jeg kan lee ad hendes Gift!

Skal Sygdom, Sorrig og Ulykke,
Skal Armod eller Fattigdom
Mig, efter Herrens Billie, trykke,
Lad dog min Troe ei stødes om;
Men giv mig, med Taalmodighed
At gjøre Herrens Kalk Bested!

Belsigne, Gud, udaf det Høie,
Mit Arbeid' og min sure Sved,
Lad mig med Satans Kals ei pløie,
Af Andres Blod gjør mig ei fed;
Viis mig den Wei, hvor jeg skal gaae,
Udi Guds Frygt mit Brød at faae!

Bevar hos os Din rene Lære,
 Elsk paa Din Biingaaard idelig,
 Lad os af Ordet Frugter bære
 I Kjærlighed, Enhver for sig,
 Lad Kirkens Fiender see sin Harm
 Paa os, Din Hjord udi Din Barm!

Gud lægge Hæder, Priis og Ære
 Paa Kongen overflødelig,
 Lad ham, som David Kronen bære,
 Væi selv hans Hjerte efter Dig;
 Raadfor Du selv hans høie Raad,
 At deres Værk gaaer vel i Traad!

Bort gaadse Land og begge Riger
 Omkands, o Gud, med Fred og Røe,
 Gjør alle dem, som os bekriger,
 Til vore Fødders Træde: Broe;
 Gjør Luften sund og Jorden fed,
 Omkrone den med Frugtbarhed!

Velan! jeg til mit Kald mig giver,
 Og fanger nu min Gjerning an,
 Min Gud mig end saa naadig bliver
 Som han i al min Tid er van*),
 Han tager Haanden med mig i,
 Og med sin Aand staaer trolig bi.

*) pleier van.

Jeg vil dog ei paa Verden bygge,
 Om Lykken end vil med mig staae;
 Men alt som Dagen sig mon' rygge,
 Vil jeg min Sjæl alt minde paa,
 At Glasset rinder, Tiden gaaer, —
 Og Evigheden forestaaer.

Saa skal jeg i Guds Frygt fuldende
 Min tornefulde Levnets Gang,
 Sin Aand skal Gud i Hjertet sende
 Udi min sidste Aandefang;
 Skjul da, o Jord, min syndig' Krop,
 Mens Sjælen følger Engle: Trop!

N^o 190.

1ste Aften = Sang.

Dagen er snart runden hen,
 Det nu flux ad Aften lider,
 Tiden sagtelig henstrider, —
 Herre Gud, vær Du min Ven,
 Naar at Mørkheds Magt og Bælde
 Falder paa min' Dien: Bryn!
 Lad mig, Gud, da til Dig helde,
 Og vær' i Dit Diesyn!

Fra min Moders Bryst og Barm
 Har Du mig alt Godt beskåret,
 Og min Tilflugt stedse været
 Under Skyggen af Din Arm!

Din usigelige Naade
 Staaer i hvert mit Fode:Fjed,
 Paa hvad Sti jeg vilde traade
 Har Du, Gud, alt folget med!

Tak, o Tak af Hjerte: Rod
 Være Dig, al Naades Kilde!
 Lad mig ingen Draabe spille
 Udaf al Din Naade: Flod,
 Som Du haver ladet flyde
 Ned til mig i denne Dag,
 Alt jeg jo min Pligt kan yde
 Til Din Ære og Behag!

Lustens Fyrste, Satan, ei
 Med sin tusind:kunstig' Snare
 Haver ført mit Liv i Fare
 Eller vildet*) af min Vej;
 Jeg er bleven fast befjærmet
 Ved Din himmel:mægtig' Haand,
 Alt, hvor meget Satan sværmed',
 Slap jeg dog forbi hans Baand!

Din Betsignelse hver Stund
 Har jeg klarlig nok fornummet,
 Saa Dit Die ei har slummet
 Eller taget noget Blund;
 Men med Flid og Faders Hjerte
 Har Du givet paa mig Agt,

*) forvildet.

At slet ingenhaande Smerte
Er mig paa min' Skuldre lagt!

O min Gud, vær mig saa god,
At Du mig min Synd tilgiver,
Dg mit Feile:Tal udskriver
Med Din Søns det dyre Blod;
Thi saa stor og overmaade
Som min Synde:Samling er,
See, saa bundløs er Din Naade
Imod mig og mod Enhver!

Har jeg end med Ord og Daad
Mig vel høit forført og syndet,
Til forbudne Frugter skyndet,
Efter Slangens listig' Raad;
Lad mig da min Synd begræde,
Førend Solen daler slet,
At jeg rense kan mit Klæde
Udi Jesu blodig' Svæt!

Giv mig og Din Hellig:Ånd,
At jeg Synd og Skam forsager,
Dg Bøllystens Skaal ei smager,
Til min Sjæles Byrd' og Baand;
Men at jeg Dit Barn maa være,
Som Du har paa Hjertet sat,
Dg Du vil paa Armen bære
Til min Døds den lange Nat!

Kom da, søde Sove:Tid,
 Jeg vil Verden snart forgjette,
 Min Uroe med Sønnen lette;
 Lad, o Gud, Dit Ansigt blid
 Over mig med Lyst oprinde
 Naar jeg slummer sagte hen,
 At jeg alt Din Bagt kan finde
 Til jeg vaagne skal igjen!

Falder nogen Drøm mig ind
 Udi min bekymred' Hjerne,
 Livsens Soel og Jacobs Stjerne,
 Lys da op mit mørke Sind!
 At al Synde:Damp maa svinde
 Fra min søvne:knytted' Sjæl,
 At mig Satan ei skal binde
 Udi Søvne som en Træl.

Lad de hellig' Engle: Bud
 Som Din Diesteen mig vare,
 Fra al Satans Snid*) og Snare,
 Og hans hule Helved: Skud;
 Gjør min Tanke til en Sti'e,
 Hvor Guds Engle op og ned
 Mig i Himmel: Spor kan vri'e,
 Til at see Din Salighed!

Lad Dit Ord og Være staae
 Uformørket allevegne,

*) Sneyghed.

Lad Din Naade: Dugg nedregne,
 Og Din Kirke Fremvæxt faae!
 Signe selv vor Konges Throne
 Og det gandske Konge: Blod,
 Sæt paa ham en deilig Krone,
 Giv ham en bestandig Rod!

Tænk, Gud, i Barmhertighed
 Og saa paa de Huse: Bilde,
 Og paa Hver, som lider ilde
 Og sig ingen Hvile veed;
 Lad de Fattig', Faderløse,
 Corrigfulde, Fangne, Træl',
 Trøst og Hjælp af Kilden øse,
 Som er udi Israel!

Mine Benner, hvor de er',
 Lad dem Dig befaled' være,
 Og dem med Din Aand regjere,
 De maae finde, en og hver,
 At mit Aften: Offer kunde
 Sig til Skyn trange ind,
 De og selv til Dig maae stunde
 Udi Hjerte, Sjæl og Sind!

Luk saa Dør i Jesu Navn,
 Dødens Broder vil mig gieste,
 Jeg har dog mit Sjæle: Fæste
 I min Frelfers Jesu Favn!
 Skal og Døden selv sig snige
 Til mig ind i denne Nat,

Jeg er færdig, vil ei vige,
Mens jeg har min Jesum faa!

Saa skal jeg med Fryd opstaae
Og med Morgen-Røden møde,
Ja med Tak min' Dine bløde,
Før jeg vil til Gjærning gaae!
Og naar saa min Tid har Ende,
Jeg skal hvile i min Grav,
See, saa skal min Sjæl sig vende
Til Dig, Gud, som hende gav!

N^o 191.

1ste Aften = Suk.

Dagen nu sin Afsked tager,
Natten ham af Landet jager,
Jeg vil knæle, Jesu sød,
Og min' Suk op til Dig sende,
At Du til mig vilde vende
Fred og Sundhed, Liv og Brød!

Giv Din Kirke Røe og Glæde,
Lad i Kongens Sal og Sæde
Ingen Modgangs Skygge gaae!
Lad ethvert bedrøvet Hjerter,
Og hver Christen i sin Smerte,
Lys og Lindring fra Dig faae!

Lad mig og, o Jesu, hvile,
Fri fra Synds og Dødens Pile,

Tag mig i Din' Arme fat,
 Saa vil jeg imorgen sjunge
 Denne Lovsang med min Tunge:
 "Jesus var min Soel inat!"

N^o 192.

2den Aften = Sang.

Blusfer op og værer glade,
 Livsens Aarer fuld' af Blod,
 Hvorudi min Aand mon' vade,
 Som en purpur-farvet Flod;
 O, Du dyrefjæbte Sjæl,
 Bliv ei stum som Afsen: Træl,
 Lad Dit Hjerte, Mund og Tunge
 Herrens Lov og Ære sjunge!

Thi saa vidt som Himlens Bue
 Skyder sig om Jordens Bold,
 Er Guds store Magt at skue
 Og hans Ære mangefold;
 Ingen Soel til Hvile gaaer,
 At vi Menneſker jo faaer
 Aarsag os til Gud at vende
 Før vi Aften: Lyset tænde.

Jeg maa selv, o Gud, bekjende,
 Enddog jeg en Synder er,

Du har havt saa stort et Næppe*)
 Over mig, enddog jeg bær'
 Synds Spedalskhed i min Barm,
 Saa har dog Din Naades Arm
 Ikke villet mig nedkaste
 Blandt de mørkheds-lænked' Gaste!

Al, hvor mange, mange Dage
 Har Du til mit Levnet lagt,
 Som jeg nu maa vel beklage
 At jeg ei har havt i Agt!
 Al, hvor tidt har Solen rendt,
 Og Guds Mærker paa mig brændt,
 Til hans Naades Tid at bruge
 Før mig Døden skuld' afluge!

Denne Dag, som nu vil qvelde,
 Har og tusind' Tegn opsat
 Paa Din Naade, Magt og Vælde,
 Som jeg usle Orme: Skrat**)
 Har i mange Naader seet,
 At Du har mod mig betæet,
 Jeg med Sundhed, Fred og Glæde
 Kan nu af mit Arbeid træde!

Al, min Gud, jeg vil dog ikke
 Til min Sove: Sted hengaae,
 Før den Synd, som mig mon' stikke,
 I min Barm sin Død kan faae;

*) Ransomhed.

**) Orme: Sæf.

Jeg bekjender, at jeg Dig,
 Denne Dag og idelig,
 Har til Hævn og Harm opæret*),
 Og mit Levnet fast forværet!

Herre, om Du vilde trætte,
 Og med mig i Kette gaae,
 Skue alle Synde:Plette,
 Store Synde:Feil og smaae,
 Jeg med evig Spot og Skam
 Blev da Satans Deel og Nam**),
 Jeg i Helved skulde synke,
 Og mig Ingen skulde nuke!

Men o Gud, vend dog Dit Nie
 Til Din Søns Døds Kraft og Fynd,
 Tænk dog hvad han maatte døie
 For min purpur:blodig' Synd!
 Han tog paa min Skam og Skyld
 Og min Jammers Pine:Byld,
 Derfor vil jeg Synden hade,
 Og med Graad hans Smerter bade.

Lad Din' Engle mig bevaage***),
 Naar jeg mig skal lægge ned
 Udi Nattens blanded' Taage,
 Og jeg af mig selv ei veed;
 Lad min Sjæl da holde Vagt,
 Mens min Krop sig hviler sagt',

*) opirret.

**) Ublæg, Pantegods.

***) bevogte.

Lad Din' Engle mig omringe,
 Og hiin stærke Djævel tvinge!

Giv, o Gud, jeg aldrig glemmer,
 At jeg Arme bleven er
 En udaf Din Kirkes Lemmer,
 Som Dit Kjendemærke bær'!
 Gid Din Kirke hos os staaer
 Som en vandet Urte-Gaard,
 Lad Vildbassen ei omrode
 Det, Du har begyndt at pøde!

Gjør vor Konges Arve-Sæde
 Høit i Seier, Ær' og Agt,
 Lad alt Kongens Huus optræde
 Til jo stør' og større Magt!
 Vær Du selv hans høie Raad
 Hvad der er den bedste Daad,
 Til Din Ære at forfremme,
 Og hans Fiender at bestemme!

Lad Din Fred og Leide blive
 Laas og Lufke for vort Land,
 Lad Ulykker overdrive,
 Knus Du Satans Løve-Land;
 Lad Enhver i Fred og Roe
 Under Dine Binger boe,
 Gud beskyærme og beskytte
 Thronen, med den mindste Hytte!

Herpaa vil jeg mig nedlægge,
 Jesu, Du skal med mig gaae,
 Inden for mit Hjertes Bægge
 Du Din Hvile: Sted skal faae!
 Verdens Omhu, Lyst og Nød
 Vige bort og blive død,
 Jeg vil hos min Jesum blunde
 Fra al Verdens Bulder: Stunde!

Jesus skal mig og opvække
 Til min Gjerning glad og sund,
 Og sin Haand fremdeles række
 Til den næste Morgen: Stund;
 Og naar Døden træder til,
 At han mig omfælde vil,
 Jesus skal min Grav da lukke
 For al Verdens Sorg og Sukke!

N^o 193.

2det Aften = Suk.

Hav Tak, o Gud, for denne Dag,
 For Sundhed, Glæde, Fred og Mag,
 Tak ogsaa naar Dit Ruse: Snært
 Vil ryste mig, det er mig hjært!
 O lægg mit Demant: Hjert' i Blod
 I Jesu Blod og i hans Død,
 Bred det og bsi det i Din Haand
 Ved Din den gode Hellig: Aand!

Lad mig ei gaac til Sovested,
 Før jeg er vis, min Gud gaaer med!
 Dit Tempel og vor Konges Stoel,
 O Du Retfærdighedens Soel,
 Selv overskinne naadefuld!
 Vær mig og Min' og hver Mand huld!
 Skriv paa min Seng og Sove-Træe:
 "Her hviler han i Herrens Læe,
 Hvis Synd er skjult i Jesu Saar,
 Han her en Natte-Hvile faaer;
 Der han slog Verden af sit Sind,
 Da lukte han sin Jesum ind"!

N^o 194.

3die Aften = Sang.

Den prægtig' Soel, som hele Verden glæder,
 Saa sødelig hen fra vort Syn astræder,
 Dg Natten bælter ud som af en Drk. —
 O Lysets Fader! hos mig Arme vandre,
 Som Mørket kan til Liv og Lys forandre,
 Dg Lys til Mørk'!

Al Gud! Du skal mig ei af Haanden slippe,
 Om end den gandske Verden skulde glippe;
 Thi jeg af Moders Liv er paa Dig fast!
 Om Bjerge sank, og Berdner vild' omvælte,
 Dg Elementerne de vilde smelte,
 Jeg staaer dog fast!

Naar jeg, o Gud, Din Omhu ret betragter
 Og Dine Dines tusindfolde Bagter,
 Da rører sig ret hver en Draabe Blod!
 Thi som jeg frem paa Leve-Trappen stiger,
 Utallig tusind' Vidner til mig siger:
 At Gud er god!

Siig dog, min Sjæl, om nogen Soel er runden
 Op over Hoved Dit, og er forsvunden
 Foruden noget sær Guds Naades Tegne?
 Luk derfor op Dit Hjertes Live-Aarer,
 Lad flyde ud Din Tak i Dine Aarer,
 Som Dugg og Regn!

Idag, idag er det Din store Naade,
 At Satan over mig ei fik at raade,
 Enddog min Synd det havde vel fortjent;
 Dog haver Din Misfandhed mig omringet,
 At Satans Anslag haver ei gelinget,
 Men er afvendt.

Jeg er ei fast' ved Sygdom ned paa Leie,
 Guds Engle har paa alle mine Veie
 Haand-baaret mig fra Fald og Fode-Stød.
 Gud til mit Kald har givet Naad' og Lykke,
 Mig har ei manglet et nødtørstigt Stykke
 Af dagligt Brød.

Min blodig' Synd, min Sjæles Skam og Skade,
 Den Slange-Edder, som jeg burde hade,
 Og dog idag har hersket i mit Kjød,

O Gud, Du den med Jesu Blod udslætte,
 Og gaf ei med mig Syndere i Rette,
 For Din Søns Død!

Jeg dermed nu til Søvn min' Dine fikker,
 Thi Synden, som i Kjødet boer og stikker,
 Forsonet er, saa den ei skade kan.

Min Seng opvartes af Guds Engle; Skare,
 Min Sjæl og Liv skal Jesus selv bevare,
 Min Frelsermand.

Sov da, sov hen! mig skal ei Satan vække,
 Og ei med Drøm' og Helved: Syner skrække,
 Jeg seer min Gud i Søvn hos mig staae;
 Jeg skades ei paa mindste Blode: Draabe,
 I Søvn jeg ved Jesu Død kan haabe
 Nyt Liv at faae.

Lad ingen Nat, o Gud, Dit Ord formørke,
 Giv Bægterne i Zion Kraft og Styrke,
 Betsigne Kongens Huus, og sæt Din Bagt
 Omkring hans Riger og hans Arve: Lande,
 Giv vise Raad, hans Fiender at modstande
 Med Lnf' og Magt!

Besøg hvert Huus, og Ingen udelukke
 Fra disse mine dybe Hjerter: Sukke,
 Giv alle Svage Noe og Hjerter: Taal!
 Gud med sin Aand dem alle kraftig røre,

Som efter Herrens Villie Ret skal gjøre*)
Med Dødens Skaal!

Far dermed vel, al Verdens Pragt og Ære,
Jeg vil min Død ret nu af Sønnen lære,
Lys over mig Dit Ansigts Salighed!
Saa skal jeg fort med Morgenstjernen ile,
Og takke Dig for søder Natte-Hvile,
For Røe og Fred!

Lad endelig Din Aand fra mig ei vige,
Naar jeg i Dødens Dal skal nederstige,
Vær da, o Gud, min Trøst og Støde-Stav!
Lad da min Sjæl ad Døden haanlig smile,
Mit Legeme i Livsens Haab sig hvile
Udi sin Grav!

N^o 195.

3die Aften = Suk.

Gaf Sjæl og tag Dit Regne-Bredt,
Gjør Overlag, og ei forgjet
Ti tusind' Pund at skrive,
Som Du fra Gud hver Dag opbær',
Som ei Dit Levnets Traad affkær',
Men sparer Dig ved Live!

Skriv om igjen, og Lyset sluk,
Og siig, Du har ti tusind' Suk

*) udtømme.

J Troen ham at yde!
 Kan det og ei iasten see,
 Da sig, Du vil imorgen see,
 Du kan Dit Hjerter bryde.

Saa vil Du tømme hvad Du kan
 Af Hjerter Suf og Dien: Vand;
 Men, o min Jesu lille!
 Du veed hvor haard den Klippe er,
 Hvor dybt at Ondskabs Bande stær'
 Udi den syndig' Kilde!

Tag derfor denne Aften: Suf
 Tiltakke, og mit Hjerter luf
 Fra Verdens Synde: Møie;
 Imorgen skal Du flere faae,
 Saasnart Din Aand den banker paa,
 Og vækker mig mit Die!

N^o 196.

4de Aften = Sang.

Den klare Soel gaaer ned, det qvelder meer og meer,
 Hver Arbeidsmand er træt, og sig om Hvile seer;
 En Dag jeg nærmer' er ved Døden end som før,
 Tiden mig
 Saa sagtelig
 Oplukker Dødens Dør.

Her skiftes Tiden om, her verles Dag og Nat,
 Af Solen bliver kun en Skygge efterladt;
 Saa Verdens Herlighed omsider Ende faaer,
 Mørken Grav
 Og Orme: Drav*)
 Vi sidst i Verden aaer**).

Tænk da, o tænk Dig om, min Sjæl, søg ei Din Koe
 I Verden, som ei veed at holde Stand og Troe!
 Ket nu var Solen her, nu er her idel Mørk',
 Verden var
 Da lys og klar,
 Nu er den som en Drek.

Jeg triner nu udi det dugge:fulde Græs,
 Naturen siger mig: bie lidt, stat her og læs,
 See Morgen:Blomsteret hvor det er falmet nu!
 Det var fragt,***)
 Nu er det slagt,***)
 Af kom det dog ihu!

Min Sjæl, vær rolig lidt, mens jeg mig tænker om,
 Hvad dog min Gud han er langmodig, mild og from,
 Jeg seer mit Contrafey i Blomster og i Høe,
 Dag og Nat
 Mig lærer brat,
 At jeg skal engang døe.

*) Orme: Føde.

**) eier.

***) strunkt.

****) hængende.

Tak, tusind' Gange Tak, o Gud, som evig er,
 Og udi Tiden dog sliq Omhu for mig bær',
 Fra første Dieblik da jeg af Rode randt ;
 Af mit Leer
 Du gjorde meer,
 End jeg kan sige grandt!

Du toede mig udaf mit syndig' Føde:Blod,
 Og gav mig i Din Søn en anden Bore:Kod,
 Du har opflækket mig udi Dit rene Ord,
 Ja min Sjæl
 Saa tidt og vel
 Er spiset ved Dit Bord!

End er jeg denne Dag ved Din Barmhertighed
 Ulykken gangen qvit, om Satan end var vred,
 Du har og givet mig idag min Deel af Brød ;
 I min Skaal
 Med Himmel:Maal
 Din Gunst og Naade flød!

Men, o min Gud, giv til hvad jeg mod Dig har
 brudt,
 Aft ei de Spirer, som af Syndens Kod er skudt,
 Løs min Samvittighed af sine Synders Baand,
 Kast dem ned
 I Evighed,
 I Havet med Din Haand!

Stil Du en Engle:Vagt omkring mit Sove:Sted,
 Lad Satan i mit Huus ei sætte noget Fod,

Luf Himlen i mit Sind, gjør Hu og Hjerte reen,
 Lad min Sjæl
 Af Kjødets Pæl
 Ei finde noget Meen!

Oplys Din Menighed, og bred Din Ære ud,
 Omfavn med Kjærlighed Din aandelige Brud,
 Som Du i Norden har opelsket Dig til Lov,
 Stød dem om
 Med retviis Dom,
 Som søge hendes Rov!

Gud, lad Din Salighed for Kongens Ansigt gaae,
 Og hug hans Fiender af som areklipped' Straae,
 Formeer hans Herlighed, forlæng hans Lives Aar,
 Gid hans Sæd,
 I Dnyder flædt,
 Stor Magt i Verden faaer!

O Naadens Fader, see og af Din Himmel ned
 I al Din Christendom,*) til Hvers Nødtørstighed!
 Jeg staaer nu færdig til min Sove-Sted at gaae,
 Giv Du mig,
 At jeg i Dig
 En rolig Nat kan faae!

Kom mægtig' Engle-Hær, Ihs Herrens Røe og Fred
 Paa Sjæl og Legem og hvad meer mig kommer ved!

*) Christenhed.

Gak, Drømme=Sæk, og sov, Gud skal imorgen Dig
 Vække her,
 Men siden der
 Til Liv evindeligt!

N^o 197.

4de Aften = Suk.

Hvile=Stunden er i Vente,
 Solen sættes meer og meer,
 Denne Dag har Gud paa Rente
 Hos mig og saa mange fleer;
 Sundhed, Styrke, Liv og Ære
 Lægges hver Dag til min Sum,
 Glemmer jeg det, maa jeg være
 Gandske baade blind og dum.
 Fald Du derfor ned, og bøv,
 O min Sjæl, Dit Hjertes Knæ,
 Løft Din Troes vaade Dæ
 Op til Jesum, Livsens Træ!
 Dig, o Gud, skee Lov og Ære
 For Din Naade denne Dag,
 Evig Du velsignede være,
 For jeg, efter Dit Behag,
 Fører Sundhed med til Senge,
 Og, med god Samvittighed,
 Bag Gardinen kan ophænge
 Al den Sorrig, som jeg veed!
 Lad min Synd udsløttet blive
 I Dit Blod, o Frelser=Mand,

Lad min Søn mig Styrke give,
 Væk mig udi Helbreds Stand!
 Giv Din Kirke i Din Skygge
 Altid maatte rolig boe!
 Kongens Huus Du selv opbygge,
 Giv det Lykke, Fred og Røe!
 Lad Enhver i Dine Arme
 Søn og salig Hvile faae!
 Over mig sig Gud forbarme!
 Sov mit Die, sov herpaa!

N^o 198.

5te Aften = Sang.

Det mulner*) mod den mørke Nat,
 Og Dagen er oppaa sit sidste Fjed,
 Mod Vesten haver Solen sat
 Sin Gang, hen til sin vanlig' Nedgangs Sted;
 I Jacob rinder dog en Stjerne op,
 Saavel i Dalen, som i Bjerge Top.

Lad mørknes ikkun immerfort,
 Jeg gruer dog for aldrig nogen Ting,
 Naar Luften bliver fæl og sort,
 Saa lyser Jesus om mig rundt omkring.
 Hans Aand i mig et Lys oppustet har,
 Som over alle Verdens Blus er klar.

*) af Mulm.

Nu vil jeg falde ydmyg ned,
 Og kysse Støvet for min Herres Fod,
 Fordi hans store Miskundhed
 Er saa mangfoldelig mig overgroet;
 Før Solen skal mig slet af Synne gaae,
 Vil jeg med Hjertens Tak for Herren staae.

Paa mine Dages Rime:Stof*)
 Har Gud selv tegnet Lykke, Liv og Brød,
 Gud giver mig det Noisom'**) nok,
 Om Guld end ikke regner i mit Skjød.
 Jeg kysser paa Guds Haand og takker til,
 Som hver Dag mig min Nødtørst skikke vil.

Vel har jeg svedet denne Dag,
 Og i min Biingaaerd væltet Klimpen om,
 Dog var min Eyne altfor svag
 At saae Belsignelse i noget Rum;
 Men Gud mig den dog af sin Naade gav,
 Han signed' selv min tunge Arbeid:Stav.

Har Satan spundet Hilde:Garn,
 At føre mig idag til Synd og Skam,
 Hans Anslag bleven er til Skarn,
 Gud lærte mig at see hans Skalle:Ham;
 I Troens Skjold han sine Pile brød,
 Han fandt mig levende i Christi Død.

*) Tak = Stof.

**) det Nødtørstige.

Mit Guds og Ære, Liv og Sjæl
 Har været hidindtil i Guds Behold;
 Om Slangen stak mig i min Hæl,
 Og trued' mig vel tidt med Syndens Sold,
 Dog har jeg ikke fundet Sorg og Saar,
 End ikke paa mit mindste Hoved-Haar.

Men af, jeg arme Adams Barn,
 Ureenhed sidder paa min Kjortel-Flig,
 Jeg vælter mig i Synd og Skarn,
 Og er Guds Billede slet intet lig;
 Mit Hjertes Tanke, ja min' Ord og Daad
 Med Syndens Galde-Frø er ombesaaet.

Af dette onde Kilde-Væld
 Er Synd og Last idag og boblet op,
 Men al min Skam og mit Uheld
 Tog Jesus villig paa sin blodig' Krop;
 Bed hannem jeg og megen Naade faaer,
 Han skjuler mine skamsfuld' Synde-Saar.

Jeg skifter mig til Leie nu,
 Og mine Klæder fører jeg mig af,
 Bed Sengen kommer jeg ihu
 Min Domme-Dages Seng og Hvile-Grav,
 Hvor Verdens Herlighed jeg skal afstaae,
 Og kun et Svøbe-Lagen med mig faae.

Omkring mig, naar mit Lys er slukt,
 Jeg finder Myggen mig at stikke paa,
 Jeg tænker da: naar jeg er lukt

J al min Eiendom og Gravens Braae,
 Hvor Ormen' da skal vrinle i min Hud,
 Og æde disse Verdens-Lyster ud.

Men efter mørken Midder-Nat,
 Da hører jeg det klingre Hane-Gal,
 Al Verden er til Side sat,
 Min Tanke er da udi Himmel-Sal,
 Hvorfra jeg, ved Basunens stærke Lyd,
 Paa Dommeday opvækkes skal til Fryd.

J disse Tanker vil jeg gaae
 En rolig Søvn inat at tage mig,
 Guds Ansigt over mig skal staae,
 Hans Engle mig beskjærme vædelig;
 Min Sjæl i Gud skal tryggeligen boe,
 Af Satan og mit Kjød ei faae Uroe.

Vær selv, o Gud, en Værn og Vold
 Omkring Din Kirke og Din lille Hjord!
 Vær Du vor Konges stærke Skjold,
 Slut Laasene med Fred udi hans Gaard!
 Lad hos hans Raad Dit Lys og Lampe staae,
 At Nat og Nød dem ei formørke maae!

Gud trøste dem, der ere nu
 J deres Døds Minut og Afskeds Tid!
 Kom syge Lemmer og ihu,
 Giv dem Taalmodighed og vær dem blid!
 Glem ikke Noget iblandt hver af dem,
 Som Du selv kjender for Dit Legems Lem!

Jeg dermed mig nu kaster ind
 Udi min Herres Arme og hans Skjød,
 Han lyser op mit mørke Sind
 I Søvn, ja udi den grumme Død.
 Saa sover jeg med Herrens Fred og Røe,
 I Liv og Død alt lige fuld af Troe.

N^o 199.

5te Aften=Suf.

Paa Kende: Bakken Solen gaaer,
 Nu helder Dagen, Natten faaer
 Et brun-sort Sabel*)-Klæde,
 Til Hvile stunder alle Mand,
 Den søde Søvn for hver en Stand
 Er ret en qvægsom**) Glæde.

Tak, søde Gud, for hver en Stund,
 Jeg haver levet glad og sund,
 Tak og for Korsets Time!
 Læg, hjerte Jesu, Sindets Byld,
 Lad Satan ei for Syndens Skyld
 I Drømme for mig stime***)!

Drag Skjul og Skygge ved Din Magt
 Oppaa Din Kirke, tag i Agt
 Al Kongens Huus og Stamme!
 Lad ei, udi en Hast og Til,

*) Sobel.

**) qvægende.

***) stois.

Blandt Nattens Mørk' Ulykkens Piiil
Paa christne Sjæle ramme!

Lad mig og Mine sove vel,
Men tænk derhos, o kjære Sjæl,
Du skal i Graven sove!
Velan, kom Jesu! kom, derpaa
Bed Dig skal jeg af Graven gaae,
Min Gud at evig love!

N^o 200.

6te Aften = Sang.

Til Hvile Solen gaaer,
Dg Dagen helder,
Dg Mørk' af Nattens Braaer
Til os udvælger.
Gud lyse selv for os, og hos os være,
At Naadens Lys og Lyst
Optændes i vort Bryst,
Os at regjere!

O store Gud, jeg maa
Rundt ud bekjende,
At jeg ei Bund kan naae
Dg ingen Ende
I Din Barmhertigheds og Naades Strømme,
En Bæk den anden naaer,
Dg jeg alt Aarsag faaer
Dig at berømme!

Jeg, en Udlændings: Mand,
 Som mine Fædre,
 Boer her i fremmed Land,
 Uttraaer et bedre;
 Min Pillegrime: Stav jeg skal henflænge,
 Og gjennem Tidens Stød,
 Ja og den bitter Død
 Til Himlen trænge.

Det lærer Tiden mig,
 Som haver Binger,
 Og let og listelig
 Hen fra mig svinger,
 Ja denne Dag, som nu mod Natten opvelder,
 Han skyder mig ihu,
 Hvor nær mit Hoved nu
 Mod Graven helder.

O Gud! af Hjertens Grund
 Min Sjæl er rede,
 For denne Dag og Stund
 Dig at tilbede;
 Du haver mig af idel Naade sparet,
 Og i min Stand og Kald
 Fra al Ulykkes Fald
 Saa vel bevaret!

Du gav mig dagligt Brød
 Og Legems Styrke,
 Betsignels' i mit Skjød
 Til Dig at dyrke;

Jeg derfor nu mit Hjertes Harpe stemmer,
 Og takker inderlig
 Min Gud, som ikke mig,
 Dit Barn, forglemmer!

Hvad jeg har mod Dig gjort
 I Ord og Tanke,
 Det være lidt og stort,
 Som Dig kan anke:
 See, jeg nedfalder for Din Naades Throne!
 Lad Din Barmhjertighed
 Og Jesu blodig' Sved
 Min Synd forløse!

Den Synd, som i mig boer,
 Den Udheds Kæmpe,
 Det Ufrud, i mig groer,
 Jeg dog vil dæmpe;
 Tag, Herre, tag mit Hjert' i Dine Hænder,
 Thi ellers er min Magt
 Mod Synden snart forsagt,
 Som Du bedst kjender!

Nu vil mit Die:Laag
 Opsøge Hvile,
 O Gud, Du mig bevaag,
 At Satans Pile
 Forgjæves skydes ud af Dødens Bue!
 Gid jeg i Søvnne maa
 Og Hjertets skjulte Braae
 Guds Ansigt skue!

Gud holde midlertid
 Oppaa sin Kirke
 Sit Dies Agt med Flid,
 Og det udvirke,
 At aldrig Herrens Lys hos os formørkes;
 Men vi, til Satans Spot,
 I alt det, som er godt,
 Maae daglig styrkes!

Tænd Lys og Glæde op
 I Kongens Sale,
 Hans Soel fra Vrens Top
 Lad aldrig dale!
 Giv, Gud, hans Raad Oplysning allevegne,
 At de med god Forstand
 Om disse Riger kan
 Ret vel indhegne!

Er Nogen her forgjet',
 Gud, glem dem ikke,
 Lad dem ei vær' udslæt',
 Men ogsaa drikke
 Udaf Din Naades overflodig' Bække!
 Lad Naadens vældig' Arm
 Til hver nødtørstig Barm
 Sig selv udstrække!

Far dermed, Verden, vel!
 Jeg vil nu sove,
 Paa Herren har min Sjæl
 Sat Lid og Love,

Jeg mine Børn hos mig nu indelukker,
 Som først med Ndmynghed
 Sig selv til Jorden ned
 For Herren bukker.

Saa sover jeg dermed,
 Gud skal ei vige
 Bort fra min Sove: Sted,
 Men til mig sig:

“Sov nu mit Barn og søsb Dig i Dit Klæde,
 Du skal opvaagn' engang
 Blandt Fryd og Engle: Sang
 I evig Glæde!”

N^o 201.

6te Aften = Suk.

Aftenstjernen hisset tindrer!
 Hvad er det, som Dig forhindrer,
 Søde Sjæl, at ei Din Bøn
 Staaer i Andagts Lys og Lue,
 Oppe ved Guds Himmel: Bue
 Og hans Naade: Throne stjøn?

Søde Gud, jeg vil mig skynde,
 Jesu, tænd min Sjæl i Brynde,
 Hellig Aand, driv Tanker hen,
 Som min Sjæl til Jorden trænge,
 Og mig om mit Hjerte hænge,
 For at være Verdens Ven!

Du, min Soel, mit Liv og Lykke,
 Jesu, Sjælens Himmel: Smykke,
 Dig med Fader, Hellig: Mand
 Evig Lov og Ære blive,
 For idag Du vilde give,
 At mig alting gik til Haand!

Lad inat Din Fred og Sone
 Fra Din høie Himmel: Throne
 Skygge Christi Kirke om!
 Lad Din Børn og Bagt bevare
 Kongens Huus fra Nød og Fare,
 Styrk ham i Din Ret og Dom!

Lad og mig, o Jesus lille,
 Ei i Mørket lide ilde,
 Giv mig Søvn og sagte Røe!
 Men naar Dødens Nat tilstunder,
 Skjul mig da i Dine Bunder,
 Lad mig døe i salig Troe!

N^o 202.

7de Aften = Sang.

See, hvor sig Dagen atter skynder,
 I Bester: Vand sig Solen toer,
 Vor Hvile: Time snart begynder; —
 O Gud, som udi Lyset boer,
 Og sidder udi Himmel: Sal,
 Vær Du vort Lys i Mørkheds Dal!

Bort Time: Glas det alt nedrinder,
 Af Natten drives Dagen bort,
 Al Verdens Herlighed forsvinder,
 Og varer kun saa gandske kort,
 Den Soel, som før paa Klippen stod,
 Er nedensfor vort Trin og Fod.

O Gud, mit Hjerte det er rede
 Med Tak at bryde Himlens Slot,
 Jeg mine Hænder vil udbrede
 Til Dig, for al den Gunst og Godt,
 Som Du har hid til denne Stund
 Paa mig udøst saa mangelund!

Om fra min Bugge jeg begynder
 Og overseer min Tælle: Stok,
 Hjælp Gud! hvad Naader sammenlynder,*)
 I mange, mange tusind Skok!
 Utallig er den Naades Skat,
 Som Du hos mig har nedersat!

Jeg kan mig nu fuld vel erindre
 Hvordan Guds Forsyn med mig gif,
 Udi de Aar der jeg var mindre,
 Og jeg forstod ei Verdens Skif:
 Jeg var tilfreds med mine Kaar,
 Og stoled' paa mit Fader Bor.

*) flokke sig.

Alt som jeg nu til Alder træder,
 Og efterhaanden sanker Aar,
 Saa samler jeg og Herrens Glæder
 Og Lægedom til mine Saar;
 Mig mødt' end aldrig noget Stød,
 At Honning jo fornøden fald.

Saa destillerer jeg den Galde,
 Som Verden skjænker i min Tid,
 Jeg lader Alting mig befalde,
 Fordi jeg veed, Gud er mig blid:
 Naar Sorgen op med Solen gaaer,
 Den inden Aften Ende faaer.

Saa gaaer ei nogen Dag tilende,
 Jeg jo min Herres Ansigt seer,
 I hvordan Bladet sig mon' vende,
 Og om ei altid Lykken leer,
 Dog finder jeg Guds Naades Gunst
 At overgaae al Flid og Kunst.

Hvad kunde jeg min Svød tilskrive?
 Hvad var min Omhu og Uroe?
 Alt hvad jeg kunde sammenrive,
 Var kun som Avner paa en Loe,
 Om Gud var ei i Arbeid med
 Og kom Velsignelse afsted.

Des takker jeg min kjære Fader
 For denne Dag besynderlig,
 Paa hvilken han mod Himlens Gader

Har sat mig op saa nær til sig,
 At jeg kan see i Himlen ind,
 Og kjende grandt min Faders Sind.

Med Lykke, Helbred, Liv og Ære
 Jeg hidindtil er kommen vel,
 Jeg haver ingen Steen at bære
 Paa min Samvittighed og Sjæl,
 Jeg venter mig en naadig Gud,
 Om Livets Lys ret nu gif ud.

Dog er jeg ikke fri for Synder,
 Jeg er, som Andre, Kjød og Blod,
 Og Lysters lue: nemme Lynder*)
 Det ilder**) i min Nyre: Rod;
 Det som er Ret jeg ikke gjør,
 Men oftest det mig ikke bør.

Dog skal min Gud mig det tilgive,
 Og sætte Naad' isted' for Ret,
 Sin Lov udi mit Hjerte skrive,
 Min Synd skal blive slet forgjet',
 Hans Aand skal mig og drive saa,
 At jeg ei af hans Bei skal gaae.

Sæt Engle: Orden om mit Leie
 I denne Nat, lad Satan staae
 Langt udenfor det, jeg mon' eie,
 Og lad ham ingen Indpas faae,

*) Troffe.

**) optændes.

At skade mig med noget Fund*),
Imens jeg faaer mit Hvile-Blund!

Tag og, o Herre, nsie vare
Oppaa Din Kirkes Rolighed,
Dit Ansigts Soel paa hend' opklare
Naar Mørket det vil falde ned;
Lad Lyset aldrig blive slukt,
Dg Naadens Dør ei heller luk!

Vor Konges Huus vi ei maae glemme,
Gud lade Troskab, Fred og Ret
Udi hans Tider sammenstemme,
Gjør hannem udaf Dage mæt,
Lad hannem i Din Stygge boe,
Dg høit sin Fiende overgroe!

For hver en Christen og Medbroder,
Ja hver en Eng og Sorigfuld
Jeg og med Bøn hos Gud anmoder,
Som er barmhjertig, tro og huld,
Han hjælper Hver udi sin Sted,
Dg alle Mine ogsaa med.

Sluk dermed Bøge-Lys og Lampe,
Gud lukke selv mit Huses Dør,
Thi skal mod Brodden Satan stampe,
Om han derpaa et Anfald gjør;

*) Paafund.

Give rolig Søvn og Helse*),
 Og Dig fra Ulykke frie!

Sov da, sov i Jesu Arme,
 Viger alle Verdens Larme,
 Jeg er i min Jesu Skjød!
 Han mig skal af Mørket føre,
 Han min sidste Søvn vil gjøre
 Salig, rolig, sagt' og sød!

Nyt-Aars-Psalmer.

N^o 204.

(Mel. Guds Godhed ville vi prise.)

Hvor kan vi Gud fuldprise
 Med Hjertens Takke-Sang,
 Som gav os Lov og Lise
 Fra Lovens haarde Evang;
 Der Troens Soel og Dag
 Begyndte at oprinde,
 Med Jesu Fødsels Minde,
 Til Saligheds Behag!

Guds Pagt sig fordum tegned'
 Udi vor Forhuds Blod,
 Nu Ordets Dugg er regnet

*) Hilsen, Helbred.

I Daabens rene Flod,
 Hvor Jesus han os toer,
 Som lod sig selv omkjære,
 Til Lovens sidste Ære,
 Hvis Skygge dermed foer.

Bort da med Lovens Sæder
 Og hendes strænge Tugt!
 Thi Jesus han os glæder
 Med Evangelii-Frugt;
 At alle de, som troe,
 Og i hans Navn er' døbte,
 Er ved hans Blod gjentjøbte,
 O søde Sjæle-Roe!

O Jesu, vi Dig ære
 Til Himlens høie Top,
 For Du Dig lodst omkjære
 Og bandt saa Loven op!
 O blodig' Nytt: Mars Søn,
 Lad Dine blodig' Taare
 Trostfyldte hver vor Aare,
 O Jesu, hør vor Bøn!

N^o 205.

(Under samme Melodie.)

Det gamle Aar har Ende,
 Det nye Aars klare Soel
 Begynder alt at rende

Paa Herrens Himmel:Stoel!
 O Gud, vi takke Dig,
 Vi kan i Fred og Glæde
 Udi Dit Tempel træde,
 Med Sundhed hver for sig!

Din Kirke med Dit Væsen,
 Du haver vogtet vel,
 Og givet os til Nøie
 For vores arme Sjæl
 Dit rene Livsens Ord
 Med begge Sacramenter,
 Og lagt os Himlens Kenter
 Ind paa Dit Naades Bord!

Vor Konges Huus og Throne
 Og høie Konge:Blod,
 Hans Scepter og hans Krone,
 Den store Konge:Rød
 Endnu i Blomster staaer!
 Vor Jesus give Lykke
 Til Kongens Husets Smykke,
 I Alle Verdens Aar!

Hver Stand i Kongens Lande
 Endnu er vel ved Magt,
 Ulykkens Ild og Blande
 Er dæmpet og nedlagt!
 Sværd, Pest og Hungers Rød
 Saa hart har ikke plaget,

Alt de har foraarsaget
 Flugt, Fængsel eller Død!

Naar Krig har indfaldet, kan dette Vers
 synges; men ellers udelukkes:

I Krigens store Lue
 Du førte Kongens Sværd,
 Og spændte ham sin Bue
 Udi hans Ledings-Færd.
 Dig, stærke Zebaoth,
 Vi derfor ville prise;
 Giv fremad Fred og Lise,
 Med alt det, som er godt!

Ligemaade synges og dette, naar smitsom
 Sygdom har grasferet:

Den smitsom' Syges Aande,
 Den hjælpeløse Pest,
 Som gjorde megen Baande
 Og Døden bad til Gjest,
 Den er nu dreven hen
 Ved Herrens Hjælp og Hænder,
 Vi det med Tak erkjender,
 Som leve nu igjen.

Naar Dyrtyd har været, synges dette Vers:

Den Hunger, som der trængte
 Saa mangen Sjæl issor,
 Da Du Din Brødkurv hængte

Høit op fra Mangens Bord,
 Til hannem synes*) nu,
 At Du af Dine Gaver
 Betsignelser tillaver,
 Og kommer os ihu!

Enhver, som i Dit Tempel
 I dag er kommen ind,
 Vi bær' Din Naades Stempel
 Paa Legem, Sjæl og Sind!
 Tak for hver Naade: Stund,
 Som Du os haver givet
 Til at forbedre Livet,
 Tak, Tak af Hjertens Grund!

Lad Tidens Hjul omdrive,
 Lad verles Dag og Nat,
 Men lad, o Gud, os blive
 Fast paa Dit Hjerte sat!
 I Jesu Christi Navn,
 Lad Aaret til os bære
 Alt hvad Dit Navn kan ære,
 Og tjene til vort Gavn!

*) Kommer til Synne.

Psalmer paa Taksigelsens Fest
den 11te Februar.

N^o 206.

(Mel. Var Gud ikke med os i denne Tid.)

Om Gud ei havde været her,
Maae vi nu alle sige,
Dg havde ei Guds Haand især
Forvaret Land og Rige,
Da var' vi blevne ødelagt,
Men Gud lod see sin Haand og Magt,
Som haver ingen Lige.

De vrede Mænd med megen Magt
Dg Bold mod os opstode,
De Krone, Scepter havd' i Agt
At lægge sig til Fode,
Men Herrens Die, Soel og Skjold
Holdt Vagt oppaa vor Muur og Bold,
Saa Lykken om os greede.

Som grumme Dyr de tænkte paa
At ville os opsluge,
Dg al vor Herlighed som Straac
Udi en Hast afluge;
Men Gud han deres Kjæster bandt,
Dg lod al Verden kjende grandt,
At han dem kunde knuge.

Som grumme Floder brød de ind
 Og hastig overfused',
 De trængte os til Sjælen ind
 Og hæftig mod os sused';
 Gud lod vor Sjæl dog gennem gaae,
 Men de i Blode-Strømmen laae
 Den Tid de grummost brused'.

Bessignet være Herrens Navn
 Indtil al Jordens Ender,
 Som tog sin Salvede i Favn,
 Og brød hans Fienders Tænder,
 At han med os ei blev til Rov,
 Vi derfor Herren Priis og Lov
 Med evig Tak opsender!

Den stærke Snare overbrast,
 Som Fuglen vi undkomme,
 Paa Gud vor Hjælp var ene kast,
 Han brød de stærke Bomme!
 Vi Dig, o Gud, derfor vil
 Al Priis og Ære bære til,
 Og prise Dine Domme!

N^o 207.

(Mel. Jeg beder Dig, min Herre og Gud.)

Dig store Gud og Zebaoth
 Vi evig Priis frembære,
 Vor Klippe, Skjold, vor Bærn og Slot,

Dit Navn velsignet være!
 Saa længe som at Solen kan
 Paa Firmamentet rende,
 Skal vi Din Lov fra Mand til Mand
 Evindeligen kjende!

Din Hjælp, Dit Raad, Din store Magt,
 Dit vise Forsyns Die
 Forblinded' al vor Fiendes Agt,
 Og lindrede vor Nøie,
 Den Tid hiin stærke Fiende kom
 Med megen Vold og Brede,
 Os at omringe rundten om,
 Da stod Du for os rede!

Du Kongen med Dit Sværd ombandt,
 Og spændte selv hans Bue,
 Hvorved han megen Seier vandt,
 Naar Fienden meest mon' true,
 Du hindrede hans Fienders Fjed,
 Bevaaged'*) selv hans Throne,
 Og prydede hans Hoved med
 En saare deilig Krone!

Du samled' Folke: Hjerter saa,
 (Som Under var at skue)
 At Hver var færdig ud at gaae
 Mod Sværd og Skud og Lue!
 Hver gjorde villig Tog og Bagt,

*) vaagede over.

Liv, Blod og Gods at vove,
 Hver passede paa Fiendens Agt
 Og sjelden vilde sove.

Den Nat, den blodig' Vinter-Nat,
 Da Fienden sig oprørte,
 Os med al Magt at gribe fat,
 Da man ei andet hørte,
 End Torden, Skud, og Lyne-Ild,
 Granater, Sværd og Klinge,
 Der Døden var saa vred og vild,
 Da skjulte os Din Vinge!

Det var Dit Værk, Dit eget Værk,
 Vi Dig det alt tilskrive,
 O Gud, som er saa stor og stærk,
 Og kan tilbage drive
 Alt hvad i Verden mægtigt er,
 Hvad Kloghed*) kan udspinde**),
 Din Ild det suarlig sønder skjær,
 Hvor fast man det vil tvinge!

Vi derfor ville møde med
 Din Lov i vore Munde,
 Og i Din hellig' Boligs Sted,
 Af vore Hjerte-Grunde
 Fra Børn til Børnebørn skal gaae
 Din store Frelses Minde,

*) Klogskab.

**) opspinde.

Saa længe Verden den kan staae,
Dg Vand til Havet vinde!

Et priseligt Halleluja
Skal i Dit Tempel lyde,
Hvert Hjertes Instrument skal slaae*)
Dg tusindfold sig fryde,
At Konge, Krone, Riger, Land
Ei blev i Nød forladte,
Men i en god og lykksom Stand
Bed Herrens Finger fatte!

Gud lade Kongens Huus bestaae
Som en urørlig Klippe,
Gid at hans Scepter aldrig maa
Guds Haand og Hæfte slippe!
Gud lade Kongens Børn og Sæd
Til Verdens Ende stige
Op til hans Arve-Thrones Sted,
Dg saa til Herrens Rige!

Gud lade Rolighed og Fred
I Kongens Riger blive,
Guds Ord og Ære blive ved,
Dg salig Trøst os give!
Lad alle Stænder vær' i Læe,
Dg i Din Naade bygge,
Hver ved sit Huus og Figentræe
Maa nyde Fred og Skygge!

*) slaae.

Stil al den Strid, i Verden er,
 O Gud, som ene raader,
 Vær os med al Din Frelse nær
 Og alle Dine Naader!
 Vor' Hænders Gjerning ville Du
 Med Held og Lykke fremme,
 Bliv i vort Hjerte, Sjæl og Hu,
 At vi Dig aldrig glemme!

Bord-Andagt.

N^o 208.

(Mel. Sjunge vi af Hjertens Grund.)

Hjerte Fader, Godheds Rod,
 Sundheds Kilde, Livsens Flod,
 Af hvis bundløs Naade-Væld
 Flyder Lykke, Liv og Held,
 Spisemester viis og klog,
 Som i Verdens mindste Krog!
 Holder evig Opholds Bog!

Fra min første Form og Skik,
 Som jeg lønlig af Dig fik,
 I min Moders Liv og Barm
 Blev jeg ved Din Naade varm,
 Og fik Føde, før jeg saae
 Frugtbar Skye paa Himlen gaae,
 Brødkorn udi Juren staae.

I min spæde Barndoms Stand,
 Før min Gummie havde Tand,
 Gav Du Melk af Moders Bryst,
 Som med kjærlig Kys blev krynst',
 I min Ungdom dagligt Brød
 Jeg hos Riis og Awe nød,
 Tugtens Graad er nu saa sød.

Hvor jeg haver reist omkring,
 Traadt i Verdens Vandres Ring,
 Har Du Brødet med mig deelt,
 Nu i Halvt og nu i Heelt,
 Jeg ved Din Forsynlighed,
 I mit lovlig' Kald og Sved,
 Intet hungrigt Maaltid veed.

Du har givet Huus og Hjem,
 Hjulpet mig i Verden frem,
 Og min Hustru yndelig
 Som et Viintræe breder sig,
 See til Frugten, som her staaer,
 Mine Børn, jeg af Dig faaer,
 I mit korte Levnets Aar!

Den som Gud har ei velsignet med Børn,
 Kan synge dette Vers saaledes:

Du har givet Huus og Hjem,
 Hjulpet mig i Verden frem,
 Saa jeg har til Min' og mig
 Al min Nødtørst rundelig!

Giv, o Gud! min Sjæles Frugt
 Maa, Dig til en søder Lugt,
 Spire frem i Dyd og Lugt!

Du har skjænkt mit Kar og Skaal
 Til et vel-fornsiæt Maal,
 At min Fiende ogsaa maa
 Harme-brusten see derpaa;
 Gid jeg aldrig glemsom er
 For det Brød, Din Haand mig skjær,
 Og Din Forsyn til mig bær'!

Signe ved Dit Ord og Mand
 Alt, hvad Din den runde Haand
 Haver nu paa Borde sat
 Af Din rige Forraads Skat,
 Giv os Styrke ved vor Mad,
 Drøielse lægg i vort Fad,
 Hver maa blive sund og glad!

Hold vedlige Kirkens Bord,
 Sacramentern' og Dit Ord,
 Til vor Sjæles Leve-Brød,
 Som er sundt i Liv og Død!
 Signe Kongen, at hans Land
 Rige Madbord blive kan
 I lykkelig Trive-Stand!

Gjør os af Dit Gode mæt,
 Hold os i Dit Bud og Ret,
 Gid vi, med en kjærlig Mand,

Gjerne fylder Armes Haand,
 Lad os leve i Din Fred,
 Med en god Samvittighed
 Døe i Troen vel beredt!

N^o 209.

(Mel. Naar jeg betænker den Tid og Stund.)

D Gud, hvor stor og priselig
 Din Naade er at fatte,
 Som over Verden strækker sig
 Flur længer end vi fatte!
 Hvert Die maa
 Dig vogte paa,
 Du seer og med Dit Die
 Udi Din Arv
 Til Alles Lærø,
 At hjælpe og fornøie!

Du aabner Din saa runde Haand,
 Og med Din Naade mætter
 Alt det, som haver Liv og Aand,
 Og Føden Hver indretter,
 Du drypper ned
 Med Frugtbarhed
 Ved Regnens Drysle: Draaber,
 At Skov og Mark,
 At Søe og Park
 Ny Frugt og Yngel haaber!

Du spiser*) os, som paa Dig troer,
 Vi seer paa Dine Hænder,
 Vort Brød paa den Sted ofte groer,
 Som vi slet intet kjender,
 Du deler om
 Af Havets Bom,
 Af Luft, af Søe og Strømme,
 Fisk, Fugl' og Fæe
 Med Frugt af Træe
 Skal Mark og Skov indrømme.

Vi see nu her sat om paa Bord
 De fulde Fad' og Skaale,
 O Gud, i Jesu Navn og Ord
 Velsignels' os tilmaale!
 Vi løste op
 Mod Himlens Top
 Vor Haand med mange Sukke,
 Lad ingen Synd
 Vort Maaltids Fynd
 Med Hjerte= Sorrig slukke!

Giv os fremdeles, at vi saa
 Vort Brød med Ret adspørge**),
 Og frem i Dyder daglig gaae,
 At Du for os vil sørge,
 Vi dagligt Brød
 Indtil vor Død
 Foruden Synd kan nyde,

*) bispise.

**) søge.

At og vi maae
 En Levning faae,
 Den Fattige at yde!

Saa sætte vi os dermed ned
 At bruge Dine Gaver,
 Som Du i Din Barmhertighed
 Saa kjærlig givet haver,
 Og bede Dig
 Med Troens Skrig,
 Du selv vor Gjest vil være,
 Og endelig
 I Himmerig
 Guds Riges Brød bestjære!

N^o 210.

Smaa Børns Hjerte = Suk.

Vor Disk og Dug er alt beredt,
 O Gud, for Din Barmhertighed,
 Betsigne disse Gaver saa,
 At vi kan Legems Styrke faae!
 Gud mætte Hver, som hungrig er,
 Og Suk for Brød til Himlen bær!
 Giv Fred og Frugt i vores Land,
 Betsigne Jorden, Luft og Vand!
 Bevar vor Christen:Øvrighed!
 Giv os vor Næring af vor Sved!
 Spiis og vor Sjæl med Livsens Brød,
 Det Jesus tjente med sin Død!

N^o 211.

(Mel. Naar jeg betænker den Tid og Stund.)

Bort Maaltid vi beslutte nu,
 Og folde vore Hænder,
 At komme Dig, vor Gud, ihu
 Med Tak til Jordens Ender;
 For Røe og Fred,
 For Førlighed
 Og dette Maaltids Spise,
 Af Luft og Vand,
 Af Skov og Land,
 Vi Dig af Hjertet prise!

O Gud, hvor Mangen løber om
 Og efter Brødet leder,
 Hvis fattig' Haand er ofte tom,
 Hvor bønlig han end beder;
 Hvor Mangen staaer,
 I Bærf og Saar,
 Beklemt og lider ilde,
 Og raaber paa
 En Bid at faae
 Af det, vi haanlig spille!

O lad os ei vor Brødkurv hen
 Bag Laas og Lukke sætte,
 For at den hungrig' Jesu Ven
 Sit Stykke faaer af dette,
 Som over*) er,

*) tilovers.

Af Levninger,
 Til Trøst i Hungers Waade,
 Vor Forraads Tal
 Ei mindskes skal,
 Men vore til i Naade.

Gud signe os i Jesu Navn,
 Som vil os daglig mætte,
 Vi gaae nu til vort Bænk og Bavn
 I Gudsfrøgt at forrette;
 Gid i vort Brød
 En Andens Nød
 Og Sved vi aldrig ælte,
 At vort Uffjel*)
 Den Armes Sjæl
 Skal slet i Taarer smelte!

Naar da i Verden intet Brød
 Vor Tunge meer vil smage,
 Gid da imellem Liv og Dod
 Vi Livsens Brød maae tage,
 Og Troens Haand
 Ved Herrens Aand
 I Jesu Saar indstikke,
 Ja Livets Flod,
 I Jesu Blod,
 Til sidst' Farvel at drikke!

*) Uret.

N^o 212.

Smaaæ Børns Hjerter = Suk.

Hav Tak, o Gud, vor Skabermænd,
 For Næring udaf Land og Vand!
 Hav Tak, o Jesu, for Din Død!
 Hav Tak, Du rette Livsens Brød!
 Tak, Hellig = Aand, opløs vort Sind,
 Og Gud til vore Hjerter bind!
 Gud, tænk oppaa os arme Smaaæ,
 Som i Dit Forsyns Die staae!
 Du veedst hvordan vor Lyk^e og Brød
 Skal skjæres for os til vor Død,
 Giv Lykke, Helbred, Liv og Gavn,
 Og Salighed i Jesu Navn!

Reise = Andagt.

N^o 213.

(Mel. Jeg beder Dig, min Herr' og Gud.)
 (Har ogsaa en egen Melodie.)

I Jesu himmel = søde Navn
 Min Reise jeg begynder,
 Fra min saa kjære Hjemmestavn,
 Hvortil min Tarv mig skynder;
 Jeg signer Hustru, Huus og Hjem,
 Og dermed Afsked tager,
 Gud selv skal være hen og hjem
 Min Fader og Ledfager.

Jeg fik min Vandrestav i Haand
 Da nep' et Aar jeg talte,
 Saasnart jeg kom af Svøbe:Baand
 Man slap mig løs og kaldte,
 Ja lokked' mig med kjærlig Smil,
 Saa jeg slog løs at gange,
 Tre Trin var mere end en Miil,
 Thi jeg var spæd og bange.

Min Barne:Kjæp jeg siden red
 Og prøved' Glutte:Dyster,
 Jeg loe ad Verdens Herlighed,
 Men elsked' Barne:Lyster,
 Den Bei, som laae til Skole:Gang,
 Besværlig var at træde,
 Han faldt mig stundom meget lang,
 Og korted' mig min Glæde.

Min Ungdom lod mig Porten op
 Til Verdens mange Veie,
 En viste mig til Verens Top,
 Til Lyst mon' andre skeie*),
 Paa Verens Bei Arbeide stod
 Med mæisom Svæd i Pande;
 Men sminket Lyst med skiden Fod
 Bred om til mørke Lande.

Den rette Bei har Gud mig kjendt**)
 Fra Ungdom op at løbe,

*) vride ud til Siden.

**) lært.

Enddog jeg heller havde rendt
 For Lysters lækkre Svøbe,
 Og om jeg end af Veien vred
 Til Lysters Afkrogs Telte,
 Saa hjalp min Gud, om Foden gled,
 Jeg dog ei gandske vælte.*)

Den Gud, som har ledsaget mig,
 Jeg evig Tak tilskriver,
 Han paa min Reise visselig
 Min Følge-Støtte bliver;
 At jeg om Dagen kjende maa
 Hans Skye og Støttes Glæde,
 Hans Lys og Jld om Natten staae
 Mit Reise-Telt at flæde.

Jo flere Aar jeg faaer paa Bag,
 Jo fleer Bekymrings Bylter,
 Jo mere voxer Dag fra Dag
 Min Sorrigs Tal og Tylter;
 Tidt gjennem Morgenrødens Dør
 Den gyldne Soel fremtræder,
 Naar jeg staaer op og færdig gjør
 Mit Reise-Toi og Klæder.

Udi min Bogn jeg aldrig mig
 Saasnart til Sæde mager,
 Jeg mindes jo hvor hastelig
 At Tidens Bogn henjager,

*) væltebe.

Dg hvert Minut i Tiden er
 En liden Drive: Svøbe,
 Ved hvilken jeg i al min Færd
 Mit Maal skal snart udløbe.

Om Solen da mig unde vil
 Sit blide Skin og Dje,
 Dg giver Bei og Veirlig til,
 Mit Diemed at føie,
 Jeg takker Gud, dog bliver ei
 Saa tryk, at jeg vil vente,
 At Lykkens Soel paa Verdens Bei
 Vil jo til Nedgang skrente.

Om Regn og Torden, Storm og Sne
 Med Hast vil paa mig sætte,
 Saa nep' jeg tør med Dje see
 Udaf min Reise: Hætte,
 Da tænker jeg, at Verdens Nød
 En Synde: Skye mon' være,
 Hvor Solen Jesus gjennembrød,
 Hans Navn skee evig Ære!

Jeg seer saa tidt en Vandringsmand
 Paa Veien mig at møde,
 Hvis Kjep er al hans Stads og Stand,
 Som han sig til kan støde*);
 En Anden bær' med bange Kaar
 Sin svage Krop paa Krykke,

*) støtte.

Dg Nogle gaaer og græder for
Sin vildsom' Veie og Lykke.

En faderløs og nøgen Hob,
Som ingensted har hjemme,
Mig kommer for med Suk og Raab,
At Gud dem ei vil glemme;
Der læser En sin Vogn saa fuld
Af Sorg, som han kan age;
En Anden tier med sin Buld*)
Dg vil sig ei beklage.

Jeg seer og Andre prægtelig
I Lykkens Vogn at kjøre,
Bed Verens Tøile holde sig
I Standen, som de føre;
Dog mærker jeg, at Vognen skjær'
Dybt i for store Helte
Paa Lykkens Bane, hvor der er
En farlig Veie at vælte.

Saa holder Hver sin Reise: Færd,
Som Himlen det behager;
Vel den, som takker Gud især
For det, han til ham mager!
Naar Døden har fra Vognen spændt
I Gravens Orme: Stræde,
Da skal det ikke blive kjendt,
Hvo høist har sid't i Sæde.

*) Buld.

Saa tænker jeg mig om og om,
 Mens jeg min Reise driver,
 Og til min Sjæls andægtig, Dom
 Jeg disse Ting opskriver,
 Slet Intet jeg paa Veien seer,
 Som kan mig jo betjene*),
 At kjende Gud jo meer og meer,
 Og mig fra Verden vænne.

O søde Jesu, Livets Bei,
 Slip mig ei af Dit Die,
 Men lad Dit Kors og Contrafsei
 Paa rette Bei mig bære,
 Paa Korsets Bei at jeg ei skal
 Dit søde Nag henkaste,
 Og hen til Lysters Døde-Dal
 Blandt syndig Selskab haste!

Bær med mig, hvor jeg vandrer hen,
 Med Dine Engle-Skare,
 At jeg maa komme glad igjen
 Til Huus og Hjem at vare**),
 Giv Naade, Lykke, Salighed
 Til det jeg skal forrette,
 Min Uvns Naad, min Haders Meed
 Du selv tilbagesætte!

Naar da min Sjæles Reise-Vogn,
 Mit Legem, aflægs bliver,

*) tjene til.

**) bevare.

Dg i de Dødes Orme: Sogn
 Man mig et Been: Huus giver,
 Lad da min Sjæl, o Jesu, fort
 Opvandre til Dit Sæde,
 Indtil min Krop fra Dødens Port
 Skal reise op til Glæde!

N^o 214.

Hjerte=Suk.

En fattig Pillegrim jeg er,
 Som Adams Synde: Pjalter bær',
 Fra først jeg fik min Vandre: Stav
 Faae Trin kun fra min Føde: Grav;
 Du lille Barn, Du, Jesu, veed
 Hvor tidt min spæde Fod han gled!
 Jeg har udi min Ungdoms Tid
 Gjort Reise: Pladsen skjøn og vid,
 Og meent, at Verdens Reise: Klod
 Den havde ingen Stød og Odd;
 Jeg tænkte tidt at Honning flød,
 Hvor Veien grønnest faldt og blød,
 Da dog den slibrig var og slem
 I Hænge: Dynd at træde frem;
 Dog slap jeg vel, og gif forbi
 Ved Jesu Gjenveis trygge Sti.
 Endnu jeg vandrer dagligdag,
 Alt som det er min Guds Behag,
 Og søger Lykken hvor jeg kan,
 At nære mig udi min Stand.

Gid jeg fra Syndens Veie maa
 I Jesu Fodspor daglig gaae,
 Og fra Ulykkes Vaade:Fald
 Bevares i mit lovlig Kald!
 O Jesu, lad Din Engle:Hær
 Mig altid blive huld og nær,
 Gid Alting vel i Haande gaaer,
 Indtil mit Reise:Pas jeg faaer
 Herfra til Himlens Hjem og Boe,
 Saa har jeg naaet min Reise:Koe!

For Søfarende.

N^o 215.

(Mel. Bektage af at min Sinde.)

O store Gud og Herre,
 Som Himmel, Jord og Land
 Almægtig kan regjere,
 Ja Havets grumme Vand,
 Vi paa Dit Ord
 Os nu til Søes begive,
 Bort Bærk og Hverv at drive,
 Og gaae fra Land og Jord!

Bort Seil vi nu ophidse
 For Vindens Puste:Kast,
 Gud! hjælp det selv at tridse,
 Og hold derved saa fast,
 At Storm og Stød

Dg grumme Skye:Kast ikke
Skal os til Graven skikke
I Havets vaade Skjød!

Du veed vor Skibe:Planke
Er nep' tre Fingre bred,
Som Havets Bølger banke
Med Bold og Fyrighed;
Saa lidt og er
Imellem Dødens Hule
Dg os, om Stormens Kule*)
Med Magt igjennemskjær'.

Den første Seile:Snekke,
Som i Syndfloden flød,
Du vilde selv tildække,
Der Synd og Band sig skjød
Med Grumhed ud
Oppaa den beged' Kiste,
Da Noah laae og priste
Din Naade, hjerte Gud!

Du haver og af Naade
Ført. Dine fordum vel
Igjennem Havets Vaade,
Dg reddet deres Sjæl!
Det røde Hav
Med Band i Band Du mured',

*) Kuling.

At Pharao blev luret
Udi den slibrig' Grav!

De, som endnu skal fare
Ud paa det dybe Vand,
Befinder aabenbare,
At tusind' Ring i Strand
De Vidne bær',
At Din' almægtig' Hænder
Alt Havet overspænder,
Og hersker ene der.

Du kanst med Fingren true
Den kaade Bruse: Søe,
Og Bølgers Stolthed kue,
Som skræde grumt og gjøe;
Du kan saa snart
En Blik*) af Stormen gjøre,
Og af en Blik opføre
En Storm med hastig Fart!

O Gud! Du seer vi ere
En liden Flyde: Flok,
Lad Bølgens Huus os bære,
Og lad Din Engle: Skof
Os stedse frie
Fra Lustens Fyrstes Fare,
Fra Leviathans Snare;
I Havets farlig' Sti.

*) havblik.

Lad Veir og Bind os føie,
 Lad Lykken i vort Seil
 Og til vor Gjærning bœie!
 O Gud, slaae os ei feil,
 Men hjælp os frem,
 At vi med Tak og Glæde
 Paa Lande: Jorden træde,
 Og komme til vort Hjem!

Gid og vi kunde lære,
 At vore Dage far',
 Som Skib', der seilend' ere,
 I Havets Bølge: Glar,
 Vi mod vor Død
 Os daglig kan berede,
 Indtil Gud vil os lede
 I Himlens Havn og Skjød!

N^o 216.

Hjerte = Suk.

Naar jeg, o Gud! paa Havet er
 Og Bølge: Ryggen gjennemskjær',
 Da kan jeg mig erindre:
 At i mig selv der er et Hav
 Ret ved min dybe Hjerte: Grav,
 Hvor stærke Storme tindre,
 Og tuder om ved Dag og Nat,
 Enddog en Stang derfor er sat,
 Saa hver dog ikke kjender
 Hvordan det ulmer i min Barm,

Hvordan det pibler, naar jeg varm
 Af Harm og Brede brænder,
 Hvordan Bekymrings Storme gaae
 I mine Aarers lønlig' Braae,
 Hvor Frygt udi mig vælter,
 Hvor Blodet rutter om min Aand,
 Hvor Pulsen pikker ved min Haand,
 Til Hjertet næsten smelter.
 Da seer jeg salte Taare: Vand
 Igjennem Diet trille kan,
 At vise mig den Kilde,
 Som i mit Bryst sit Udspring har,
 Hvor salt den er, hvor suur og bar,
 Og hvor den smager ilde.
 Da sukker jeg: o Jesu! giv'
 At Havet ikke skal mit Liv
 Med Bold og Grumhed stække;
 Men skal jeg quæles i en Søe,
 Da, søde Jesu, lad mig døe
 I Dines Bode: Bække!

Poenitentse: Psalmer.

N^o 217.

Loven er vorden vor Tugtemester til Christum.
 Gal. 3, 24.

(Mel. Jeg raaber fast, o Herre.)

Kom Sjæl, og lad os græde,
 At, græd mit Kjød og Du,

Des op en Jammers Bæde
 Fra Dine, Sind og Hu,
 Tøm ud det fule Hjerter
 Fra al Ureenheds Skam,
 Fyld det med Suf og Smerte,
 Kast af al Ondskabs Ham!

Og om en Flyve-Tanke
 Af Bøllhst banker paa,
 Lad den til Helved vanke,
 Og fra Dig ude staae!
 Kom lad mig Verden kaste
 Bag Ryggen gandske hen,
 Og til min Jesum haste
 Med Poenitents igjen!

Men af! hvor er min Bedring?
 Hvor er' de Løsters Ord,
 Som jeg i Støvs Fornedring
 Saa mangen Gang har gjort?
 Hvad frugter det, der strøm'de
 En Flod af Kinden ned,
 Da sidst jeg Hjertet tømte
 Paa Skrifte-Stolens Sted?

Har jeg mit Levnet rettet,
 Og holdet Herrens Bud?
 Er jeg, som da blev tvættet,
 Igjen ei sølet ud?
 Er Hjertet ei forstokket?
 Er Tungen logne-fri?

Har Dien ikke loffet
 Min Fod til Syndens Sti?

Åh! jo jeg maa beklage,
 Med Skraal og Himmel: Skrig,
 At Kræftern' ere svage,
 Der boer ei Godt i mig;
 Min Aand alt Godt udlover,
 Og Villien synes god,
 Men Gjerningen hun sover
 I mit fordærved' Blod.

Min Kjærlighed (des værre)
 Til Gud er ei saa sød,
 Som den jeg veed at bære
 Til Verden, Blod og Kjød:
 Jeg elsker ei min Næste
 Med grundig Kjærlighed,
 Men skakrer mig til Bedste
 Hans Gods og sure Sved.

Jeg har Afguder dyrket,
 Gods, Ære, Venner, Lyst,
 Og mig i Verden styrket,
 Den til mit Hjerte kryst',
 Min Tunge, Løgn og Bander*),
 Bedrag og Hyklerie
 Med Smigre: Sukker blander,
 Og gjør sig snakke-fri.

*) Eder, Forbandelser.

Sabbaten, som bør være
 Min søde Hviledag
 For Gud og for hans Ære,
 Den er kun en Behag
 Min Vellyst op at fylde,
 En Times Kirke: Færd
 Kan sminke og forgylde
 Sex Dages Synds Begjær.

Forældre jeg ei lyder,
 Og ei min Dyrighed,
 For det de billig byder
 Jeg ofte gjør mig vred;
 Min egen Hu og Hoved
 Paa egen Haand vil gaae,
 Mit Sind er dødt og dovert*)
 Til lydlig Pligt at faae.**)

Min Næste har jeg dræbet***),
 Om ei til Døde flet,
 Dog har jeg ofte stræbet,
 At han er bleven sæt
 For Tungens Sværd og Egge
 Foruden nogen Skyld,
 Jeg har og villet lægge
 Saar paa hans sømme Byld.

Utugtig Snak og Tale,
 Løstagtig Ord og Daad,

*) dovent.

**) ude.

***) flaaet.

Begjærlichkeit at soale
 Er Hjertets Lyfte: Raad;
 Bellysters Lindre: Die
 Til Skjøgens Jagter staaer,
 Og Kjødets søde Møie
 Gjør Sjælen dybe Skaar,

Jeg Inverie har drevet,
 I Handel været sledt,
 Jeg X for U har skrevet,
 Og været falsk og trædt;
 Med Træk har jeg udsuget
 Min Næstes Blod og Sved,
 Og har dog høit opskruet
 Min sær Retfærdighed.

Jeg Sandhed ofte sparer,
 Og elsker Løgn og Tant,
 Ja lægger Kæve: Snarer
 Tidt for min Nær: Forvant;
 Min Næstes Navn og Læmpe
 Jeg bider som en Hund,
 Og tør hans Ære dæmpe
 Med Tunge, Pen og Mund.

Min Næstes Huus at søge
 Jeg trædfeligen veed,
 Hans Hustru, som en Skjøge,
 Staaer i mit Dies Meed,
 Hans Lykke, Gods og Ære
 Jeg ham misunder slet,

Dg tidt en Flig tør skjære
Bort fra hans Gavn og Ret.

See! dette er min Klage,
Det er mit Hjertes Nag,
Det er min Sjæles Plage,
Min Uroe Nat og Dag;
Jeg skammelig forbrøder
Mig mod Guds Bud og Ord,
Dg elsker sagre Lyder,
Som er min Sjæles Mord.

Jeg derfor mig indsvøber
Udi min Synd og Skam,
Dg til Din Forgaard løber,
Nedkaster der min Ham,
Jeg for min Jesu knæler,
Dg viser mine Saar,
Begyærer Læge: Bøler*)
Med mangen modig Taar.

Jeg hjerteligen sukker,
Dg op til Himlen seer,
Jeg mig mod Jorden bukter,
Jeg vaandes meer og meer,
Jeg i min Tunge bider,
Jeg haanes som en Hund,
Jeg mig i Sindet slider,
Jeg slaaer mig paa min Mund.

*) Læge: Dygtighed.

Ak! lad dog Himlen drybe
 Med Trøste: Draaber ned,
 Du seer hvor jeg mon' krybe
 I Sjæls Afmægtighed.
 Til Jesu Kors jeg helder
 Min tørstig' Hjerter: Skaal,
 Hvor Jesu Blod nedvælder
 I fulde Himmel: Maal.

Det Blod skal mig besprette,
 Og give Liv og Aand,
 Mit syndig' Liv at rette,
 Hvortil Din høire Haand
 Mit Hjerter selv skal bøie,
 Jeg har ei selv den Magt,
 Thi Kjødet vil alt kroie
 Mod Sjælens Himmel: Aagt.

Saa vil jeg derpaa træde
 Frem til Din Skrifte: Stoel,
 Og om Afsløsning græde
 For Dig, al Naades Soel!
 Ak! lad mig faae at høre:
 Din Synd er sonet, gaf!
 Saa skal min Mund udføre
 Din Lov med tusind' Tak.

N^o 218.

Hjerte = Suk.

Ak, min Jesu, jeg maa klage,
 At jeg slet er fra Dig vendt!
 Ak, min Jesu, see tilbage,
 See, jeg er paa Dødens Skrent!
 Moses Tavler, Lovens Stene
 Støder sig mit Hjerte paa,
 Herrens Bud: Ords Himmel: Grene
 I min Jord ei Rod vil faae!
 Men naar Moses lader høre
 Trudsel, Torden, Død og Band,
 Siger, at han mig vil føre
 Ned til de Fordømtes Stand,
 Da for Lovens Pidsk og Svøbe
 Krympes jeg med Skrig og Skraal,
 Og vil til min Jesum løbe,
 Som er Trøstens rette Maal,
 Ja jeg ønsker, Gud vil lave
 Det med mig i Verden saa,
 At mig Moses maatte ave,
 Jesus lægge Plaster paa.

N^o 219.

Nær forsagt, men dog ikke fortabt.

(Mel. Rind nu op i Jesu Navn.)

Sorrig og Elendighed,
 Suk og salte Dine: Taare

Tvinge mig saa meget saare,
 For min Gud er bleven vred,
 Jeg har Gjakken med ham spillet,
 Og hans Naade bag mig kast',
 Og paa Satans Bane drillet
 Livet hen i Synd og Last.

Synde: Djerge ligge paa
 Mine lyste: knæged*) Skuldre,
 Sjælen har begyndt at buldre
 I sit Kjeds besmitted' Braae,
 Loven mig med Grumhed truer,
 Og fordømmer mig i Grund,
 Satan viser Helved: Luer,
 Som hans Kule har i Mund.

Hvert et Løv, der tumler om,
 Og for Vinden hastig ramler,
 Frygter jeg at Himlen framler
 Med min velfortjente Dom.
 Seer jeg Gnisten hastig sprette,
 Ghser mig mit Hjerte: Blod;
 Vil en Fugl sig hastig lette,
 Snubler strax min rædde Fod.

Som en Dorn jeg frygter mig,
 Naar at Gjerdet monne knase,
 At mig Døden er i Hase,
 Og forfølger endelig.

*) Knugede.

Som en Ugle maa jeg vige
 Hen i Sorgens blinde Braae,
 Og min Jammer: Sang udskrige,
 Som jeg eenlig nynner paa.

Hjælpeløs er flet min Haand,
 Jeg af Graad er hees og hikker,
 Hjertet bæver, klapper, pikker,
 Genern' er i Krampe: Baand,
 Tungen udi Støvet mumler,
 Dine rinde strømme: stærk,
 Og min Sjæl i Blodet tumler,
 Baandefuld af Syndens Værk.

Trøstesløs og angerfuld
 Ligger jeg og suremuler,
 Mens mit Synde: Saar udfuler,
 Brides mig i Støv og Muld,
 Og med hede Taare vander
 Jorden, som jeg ligger paa,
 Sorg og Sukke sammenblander
 Af mit Hoveds Græde: Aae.

Jeg er aldrig hjerte: glad;
 Men med lønlig Smerte tærer
 Brødet, som mig Usle nærer,
 Sorgen svømmer i mit Fad.
 Jeg med lønlig' Sukke drikker
 Hvad der skjænkes i min Skaal,
 Og i Sindet stedse prikker
 Syndens giftig: oddet Naal.

Waager jeg, da er jeg fuld
 Af Bekymrings Kræft og Qvide,
 Ingen Glæde kan jeg vide,
 Natte*) jeg end Verdens Guld.
 Sommer: Dag min Sorg forlænger,
 Vinter: Dag gjør Glæden fort,
 Hver en Time Suk paahænger,
 See, saa slides Livet bort!

Om sig Andre lystig gjør'
 Udi Gud, og kunne smile,
 Ja foragte Sorgens Pile,
 Jeg er ræd og ikke tør;
 Thi om nogen Lyst vil trække
 Paa mit sene Smile:Baand,
 Vil Samvittigheden række
 Mig en Pidsk af Syndens Boud.**)

Sover jeg og søger Roe,
 Uroe lader som hun slummer,
 Men i Hast mit Sind optrommer,
 Med phantastisk Drømme: Troe,
 Saa jeg veed ei om jeg lever,
 Eller jeg er gandske død,
 Thi alt hvad er hos mig bœver,
 See, saa grusom er min Nød!

Af, hvad skal jeg Arme dog
 Blandt saa mange Sjæle: Plager,

*) havde, eiede.

**) Biblie.

Som mig pincer, trækker, drager
 Under Syndens Kobber-Nag?
 Himlen har sin Hjælp forsaget,
 Jorden mig ei hjælpe kan,
 Englene har jeg forjaget,
 Al, hvor ussel er min Stand!

Er der da slet ingen Raad?
 Er der ingen Trøst at vente?
 Er der ingen Hjælp at hente?
 Er der ingen Frynd i Graad?
 Er da Naadens Kilder tørre?
 Er jeg slet til Døden solgt?
 Er der Laas for Himlens Dørre?
 Er Guds Hjerter bleven foldt?

Er min Jesus borte slet?
 Er hans Saar til ingen Nytte?
 Vil han Hjælpe-Stenen sløtte?
 Er han hjælpe-kjed og træt?
 Er hans milde Broder-Hjerter
 Føleløst udi hans Varm?
 Finder han ei til min Smerte?
 Er hans Aand ei mere varm?

Skal jeg da fortvivle plat?
 Skal jeg Troens Anker slippe?
 Skal mit faste Haab nu glippe?
 Skal jeg miste Himlens Skat?
 Skal jeg Cains Broder være?
 Skal jeg Judas Strikke faae?

Skal jeg selv mit Liv affkjære?

Skal jeg flet til Helved gaae?

Nei, o nei! min Sjæl, o nei!

Reis Dig lidt, og see Du stiler

Med de mange Synde: Bylter

Hen ad Troens trøstig' Ve!

Gud er end ved Bøn at vinde,

Jesus lever og endnu,

Andens Kraft er end at finde,

For Din sorg: nedsænked' Hu!

Af, min Gud, jeg mærker vel,

At her er dog Haab tilbage,

Dg en Trøstes Honning: Kage

For min høibedrøved' Sjæl!

Jeg kan see et Glimt af Naade

Gjennem Mishaabs grumme Skye,

Dg min store Hjerte: Vaade

For et Blink af Trøst at flye!

Jeg kan vel i Troen see,

Hvor Du, Jesu, selv har ligget,

Dg Din Trøst fra Himlen tigger,

Udi mine Synders Bee!

Du for mine blodig' Synder

Dg Misgjerning svedte Blod,

Heraf al min Trøst begynder,

Her er Glædens rette Flod.

Du i Mørket est forraadt
 For min Mørkheds fule Laster,
 Og for jeg fra Lyset haster
 Med min skummel Synd og Daad!
 Du for mig est bleven tagen,
 Og ført hen for Dom og Ret,
 Hudefflettet, spott' og slagen,
 At min Straf skal worde let!

Tornekronen skal jo Dig,
 For at mine Sinde: Torne
 Skulde ved Din Pine forne*)
 Før de fanger Rod i mig!
 Du paa Korset villig hængte,
 Og den Haand: Skrift senderres,
 Som mig ned til Helved trængte
 Og var mig et Dødsens Brev!

I Din Sjæle: Tørst og Tvang,
 Har min Synde: Gift og Galder
 Willet Dig paa Hjertet falde,
 Ved Din sidste Mandefang!
 Du har Syndens Smarched smaget,
 Af min fule Synde: Svamp,
 Og den bitter Gift borttaget
 Af min onde Lyste: Damp!

Du har taalt den grumme Død,
 Saadan Død, som ei kan tænkes,

*) frynde, som Træe.

Hvor at alle Døder lænkes
 I en bundløs Afgrunds Nød,
 Som Dit rene Hjerte trykker
 Til det brister endelig;
 Men den Tid det brast istykker,
 Slap jeg nærmer' ind til Dig!

I Din tætt befegled' Grav
 Har Du lagt Dig ned til Hvile,
 Hvor Du brød dog Dødens Pile
 Og hvert Sting, som han Dig gav!
 Du stod op fra Mørkheds Telte,
 Du, al Verdens Soel og Lyft,
 Og al Sorgens Steen afvælte*)
 Fra min Hjerte-Grav og Bryst!

Du til Helvede foer ned,
 Helvede, hvorfor jeg gruer,
 Og fik Satan sat i Skruer
 Med sin Magt i Evighed!
 Du til Himmels foer med Glæde,
 Trodsed' Død og Helved:Baand,
 Og udi mit Kjød tog Sæde
 Hos Din Faders høire Haand!

Du, min trygge Talsmand der
 Hos Din Fader er og bliver,
 Og et evigt Bidne giver,
 Om hvad Du led for mig her,

*) afvæltebe.

Du Din Faders Hjerte vender,
 Alt han naadig til mig seer,
 Troens Trøste: Lys optænder
 I min Sjæl jo meer og meer!

Lad da Lovens Tordenstrald,
 Lad al Satans Helved: Grube
 Lukke op sin svovled' Strube,
 Lad al Verden staae paa Fald,
 Lad Afgrundens sorte Trolde,
 Lad den gamle Hugorms Tand
 Mig forfølge, jeg vil holde
 Ved min hulde Frelser: Mand!

Om mig Synden Banghed gjør,
 Jesus skal mit Hjerte lette,
 Og sin Aands Besegling sætte
 For min skjulte Hjerte: Dør,
 Saa han altid skal derinde
 Med sin Aand en Bolig faae,
 Alt jeg Hu og Kraft skal finde
 Synd og Skam at træde paa.

O min Sjæl, vær derfor fro!
 Jesus er Din Trøst og Glæde,
 Jesus er Dit Skjul og Klæde,
 Jesus kroner selv Din Troe,
 Jesus er Dig Livsens Baade
 Og Din Lyst til evig Tid,
 Jesu, Jesu, giv mig Naade
 Jeg maa døe i den Tillid!

N^o 220.

Hjerte = Suk.

Ak, min Jesu, af jeg er
 Død og Grav og Helved nær!
 Døden mig af Dine seer,
 Graven aabnes mod mit Leer,
 Helvedes det grumme Gab
 Spændes mod min Sjæles Tab,
 Satan mig fordømmer slet,
 Loven siger: "Det er Ret,"
 Dommen bliver snarlig sagt
 Efter alle Djævels Agt, —
 Om, o Jesu! Du ei vil
 Mig Din Side vende til,
 Hvor jeg ad den blodig' Port,
 Som mit Synde: Spyd har gjort,
 Til Dit Hjerte komme maa,
 Og fra Lovens Strængthed gaae;
 Saa skal Dommen blive god,
 Skreven med Dit Naade: Blod!

N^o 221.

Sorrighfuld og dog trøstefuld.

(Mel. Herre Jesu Christ, min Frelser Du est.)

Ak, Herre, see
 Min Hjerte: Bee,

Hjælp, hjælp, thi jeg er bange!
 En syndig Drif
 Mit Hjerte fik,
 Som gjør mig Stif,
 Og bider som en Slange.

Det Adam brød
 Til dobbelt Død
 Mig tusindfold opskrives;
 Eet brød kun han,
 Utalt', som Sand
 Hos Havets Band,
 Er' de, af mig bedrives.

Naar Solen sig
 Saa prægtelig
 Udstraaler paa Guds Himle,
 Feil stor' og smaae
 I hver en Braae
 Strax for mig staae,
 Og for min' Dine vrimle.

Fra Hoved: Top
 Min syndig' Krop
 Ret ned til Fodens Saale
 Er fuld af Saar,
 Hvert Hoved: Haar
 Har Skad' og Skaar,
 Den Smerte maa jeg taale.

Tidt tænker vel
 Min arme Sjæl,
 Jeg vil min Gang forvare;
 Men før jeg veed
 Gaaer af min Led*)
 Paa Syndens Bed,
 Til Strikke, Fald og Snare.

Jeg stoler paa,
 Mit Huus at staae
 Paa Verdens faste Klippe;
 Men lidet Vand
 Let skylle kan
 Min Grund af Stand,
 Saa jeg mit Haab maa slippe.

Min Ven er mig
 Saa skuffelig
 Som Flyde-Vand og Bække,
 Jeg i hans Arm
 Og falske Barm
 Til Sjæle-Harm
 Mig og har ladet gjække.

Der er ei Grund
 I Haand og Mund,
 Hvorpaa man nu kan bygge;
 Hvert Hjert' er Garn,
 Hver Ced er Skarn,

*) dreier min Bei af.

Hver Skalk som Barn,
 Hvert Løfte som en Skygge.

For Dig, for Dig

Jeg klager mig,

Trofaste Gud og Herre!

Mit Hjerte sla'er,

Min Sjæl er bar,

Min Synd er svar,

Hjælp, Jesu, den at bære!

Jeg aldrig faldt,

Det er jo talt,

Hvor tidt veed jeg dog ikke;

Jeg har ei gjort

Hvidt eller Sort,

Lidt eller Stort,

Du veed det jo til Priske.

Jeg derfor lam

Af Synd og Skam

Paa Din Fodskammel ligger.

O, Jesu, kom!

Bend Sværdet om!

En naadig Dom

Jeg af Din Godhed tigger!

Dog maa Du vel

Med Ret og Skjel

I Hast og Brede svare:

Man bør jo paa
 Sin Net at staae,
 Naar Børn de taae*)
 Sit Brød for Hund' at spare!

O Frelsermand!
 For Hunde kan
 Dog Herre:Smuler vanke;
 Min Trang er stor,
 O Sandheds Ord,
 Jeg hos Dit Bord
 Vil Naade:Smuler sanke!

Dg om jeg maa
 Utroftet gaae
 Den gandske Dag i Sorgen,
 Dg om jeg plat
 Den lange Nat
 Er slet forladt,
 Du kommer dog imorgen!

Lad Verden sig
 Ei glæd' i mig,
 Dg gjør mig ei til Skamme;
 Lad min Uven
 Ei lee mit Neen,
 Men lad en Green
 Af Naadens Riis mig ramme!

*) efter Forf. Anmærkning: tigge.

Du est dog den,
 Der Herr' og Svend
 I Nyrene randsager!
 Seer Du jeg er
 Af ond Begjær,
 En Hykler skjær,
 Spar da ei Dine Plager!

Men har Du end
 Din Bue spændt,
 Og lidt med Hjælpen lenter,
 Jeg staaer saa sagt'
 Paa Haabets Bagt
 Ved Troens Magt,
 Og dog Din Naade venter!

Det dyre Blod,
 Som Jesus lod
 Udaf sit Hjerte rinde,
 Har gjort mig reen
 Af Syndens Meen,
 Min Hjerte: Steen
 Skal jeg ei mere finde.

Des være Dig
 Evindelig,
 Treenig' Gud, Din Ære!
 Min Tunge skal,
 Blandt Engle: Tal,
 I Himlens Sal,
 Dig evig Lov frembære!

N^o 222.

Hjerte = Suk.

Aldrig er jeg uden Vaade,
 Aldrig dog foruden Naade;
 Altid har jeg Suk og Bee,
 Altid kan dog Jesum see;
 Altid trykker mine Synder,
 Altid Jesus Hjælp tilskynder;
 Altid er jeg udi Tvang,
 Altid er jeg fuld af Sang;
 Nu i Sorrig, nu i Glæde,
 Nu i Fald og nu i Sæde;
 Ofte fuld af stor Uroe,
 Altid fuld af Jesu Troe!

Saa er Sorg og Glæde lænket,
 Saa er Bøgeret isfjænket
 I mit Levnets Dmgangs Skaal,
 Slig er' mine Levnets Maal.

Men, o Jesu, jeg vil græde,
 Hjælp Du til at Troens Glæde
 Fra min Synd og Sorrig maa
 Altid Dørvægten faae!

N^o 223.

(Mel. ubi Din store Brede.)

Med Blussel, Graad og Klage,
 Med Sindets skjulte Plage

Jeg ydmyg kommer frem
 For Naadens høie Throne,
 At søge Syndens Sone
 Ved Jesu Vunder sem.

Med salte Dien: Taare
 Jeg synde: gjækked' Daare
 Min Kind vel bløde maa,
 Med Lovens Smæk og Suerter
 Jeg slide maa mit Hjerte,
 Til Suk deraf at faae.

Thi naar jeg mig besinder,
 Hvordan min Tid hentrinder,
 Som hastig Ely og Aae,
 Og hvor jeg lidet andser*),
 At Synden alle Sandser
 Kan slet forblindet faae:

Da maa jeg Diet guide,
 Og mig som Ormen vride
 I Jordens nedrig' Støv;
 Mit Hjerte slet maa briste,
 Min Sjæl i Livet riste**)
 Som daarligt Espe: Lov.

Fra først jeg randt af Rode,
 Strax Synden med mig groede,
 I Buggen fik jeg Smag

*) ændser.

**) ryste.

Paa Syndens Eble-Stamme,
 Naturen var min Amme
 Til Syndens Patte-Drag.

Nep' komt jeg til at vende
 Min Gange-Vogn til Ende,
 Før jeg var snild at gaae
 Flur efter Ondskabs Svøbe,
 Min Tunge kunde løbe
 I Bander *) stor' og smaae.

Om Riset vilde quiste
 Og kue mig, med Liste
 At dæmpe Syndens Art:
 Saa snart at Snertet dulmed'
 Sig Arten i mig ulmed',
 Og fik sin gamle Fart.

Som jeg i Aar optrinte
 Sig Synden ved mig klinte,
 Om end jeg tugtet blev
 Til Herrens Frygt og Vre,
 Jeg den dog tidt (des værre)
 I Glemme-Bogen skrev.

Min Ungdom, Daarskabs Moder,
 En Blanding af Unoder,
 Bellysters Oldermænd,
 Mig ofte haver daaret,

*) Eder.

Dg Roser til mig baaret
Med Slange-Stik og Tand.

Udi min Manddoms Styrke,
Da Gud jeg burde dyrke,
Har jeg med Jacob ei
Min Gud i Favnen taget,
Men Naaden tidt forsaget,
Dg vandret Syndens Bei,

Hvor tidt har jeg afveget
Fra Ondens Bei, og steget
I Lasters Lime-Spor?
Hvor tidt lod jeg mig bøie
Did hen, hvor Andres Die
Til Dødens Lyster foer?

Jeg ofte haver fundet,
Naar jeg i Synd var bundet,
At Jesus mig har løst;
Naar jeg led ofte ilde,
Da aabned han sin Kilde,
At jeg fik Trøst opøst.

Da klynked' jeg, og loved'
At Satan, Syndens Hoved,
Sit Lyster-Regiment
I mig ei skulde finde,
Dog gif jeg med de Blinde
Hvor han blev synd-betjent.

Paa Sotte-Sengens Leie
 Har Gud og villet veie
 Min Synd mod Naadens Pund.
 For let jeg tidt er fundet,
 Dog har min Gud forbundet
 Og lægt mit Saar af Grund.

Men ak! saa snart min Sprække
 Begyndte sig at stække,
 Og jeg blev frisk og før,
 Jeg da saa snarlig glemte,
 At Gud ei sønderklemte
 Mit Levnets svage Rør.

Af Dødens grumme Fare,
 Blandt mine Fienders Snare,
 Har Gud mig underlig
 Med egen Haand udrevet,
 Og Liv paany bebrevet,
 Blandt Tusind' skaanet mig.

Saa gif jeg frem og groede
 Blandt Herrens mægle*) Gode
 Jeg treen i fulde Svang**)
 Med Ere, Gods og Lykke,
 Men Herrens Frygtes Smykke
 Dog tabtes mangengang.

*) meget. **) gif rask frem.

O Gud, Du veed og kjender,
 Det ei i mine Hænder
 Og mine Kræfter staaer,
 At jeg Dig fuldt kan dyrke,
 Om jeg ei daglig Styrke
 Fra Dine Hænder faaer!

Knus selv mit Hjertes Stene,
 Baf høie Tankers Grene,
 Giv ydmyg Kjærlighed
 Til Gud og til min Næste,
 Min Gang Du selv befæste
 I Dine Fode: Fjed!

Hold mig i Dine Veie,
 Lad mig i Døden neie
 Ned paa Din Død og Saar!
 Saa skal mit Liv begynde
 Og sig til Livet skynde,
 Naar jeg af Livet gaaer.

N^o 224.

Hjerte-Suf.

Naar jeg, o Gud, mit Synde-Dyb
 Og Ondskabs Afgrund maaler,
 Da siger jeg: Kom, Sjæl, og kryb
 Mod Jesu Naade: Straaler!
 Mit Lodd gaaer langs ad Helved ned
 I Svovle-Pølsens Grube,

Hjælp, Jesu, for Din blodig' Sved,
 Riv mig af Dødens Strube!
 O ræk mig Troens trygge Lodd,
 Din Naades Dyb at prøve,
 Saa skal paa Jordens Bælte-Klod
 Jeg mig ei meer bedrøve!
 Thi om det ene skjændelig
 Til Døden mig vil neie,
 Saa skal det andet Himmerig
 Ved Dine Saar opveie!

N^o 225.

(Mel. Af dybeste Nød raaber jeg,

eller:

Herren han er min Hørde.)

Fald ned, fald paa Dit Ansigt ned,
 Og lad Dit Hjerte smelte,
 O kjære Sjæl, bøv Dig og bed,
 Alt Strømme-Band kan vælte
 Udaf Dit Dies Kildespring,
 Des Band i Syndens Saar og Sting,
 Stryg Blodet af Dit Belte!

Her ligger jeg paa*) mine Knæe,
 Min Sjæl i Støv er bøien,
 Og til det blodig' Korsets Træe
 Dpløster mine Dien;
 Jeg gruer for mit syndig' Leer,

*) ed. pr. neier jeg med.

Naar jeg Guds Naader ret anseer,
Som af min Haand er fløien.

Der jeg, o Gud, blev lønlig skabt,
Og Du min Form paasætte,
Jeg af mig selv var slet fortabt,
Naturens Synde-Plette
I Moders Liv kom mig oppaa,
Og smitted', før jeg Solen saae,
Med mange skamfuld' Spette!

Dog toede Du mig af mit Blod
Med Blodet af Din Side
I Daabens hellig' Kense-Flod,
De Klæder var saa hvide,
Som Du paa mig i Daaben bandt,
Med Naader i hver Søm og Kant,
Til hellig Prunk at slide!

Men af, Gud bedre mig saa sandt!
Mit himmelrene Klæde
Jeg ei forvaret har saa grandt
Fra Synnds urene Sæde,
Jeg mangan haanlig Synde-Plet
Har jo derpaa med Bidskab*) sæt,
Blandt Verdens skidne Glæde.

Den dyre Troskabs Eed og Pagt,
Som jeg min Gud har svoret,

*) Vidende.

Jeg lidet taget har iagt,
 Men ofte mig har moret
 At spille med hans Pagtes Baand,
 Og derfor er nu Sjæl og Aand
 Med Smerte gennem-boret.

Af, hjerte Gud, hvad har Du ei
 For min Skyld villet gjøre,
 At Du fra Synds og Dødens Bei
 Mig kunde frie og føre?
 Dit Ord og Din Vasnes Lyd,
 Til Sjæle-Trøst og Hjerte-Fryd,
 Har Du mig ladet høre!

Af, af! Dit Ord i Veir og Vind
 Saa ofte hen er drevet,
 Og ei i mit steen-haarde Sind
 Med Jesu Finger skrevet;
 Mit Dre heller lytter til
 Hvor Lysters daarlig' Fryde-Spil
 Er høist opstemmet blevet.

Paa Sundheds Støtte har Du sæt
 Mit Liv i mine Dage,
 Og sjelden vil't jeg skulde ret
 Af Sygdoms Bøger smage;
 Du quisted' mig paa Børne-Viis,
 Naar Du til Andre lod Dit Riis
 Opskarpes udi Luge!

Jeg ved Din Ape bleven er
 En kjælen Synde: Dægge,
 Som sig i Lyfte: Dyrnds Begjær
 Har daglig villet lægge;
 Jeg legte med Din Miskundhed,
 Og tænkte, Du blev aldrig vred,
 Hvor høit jeg Dig mon' ægge!

Naar Du mig Gods og Rigdom gav,
 Og fyldte mine Hænder,
 Mens Andre gif med Bettel: Stav,
 Med nogen Ryg og Lænder;
 Dog fik den Arme liden Bod,
 Thi Rigdom gav mig Overmod,
 Som Du bedst veed og kjender!

Om ogsaa Noget fortet blev
 Udaf min Mammons Dyrnge,
 Den Sorg jeg dybt i Hjertet frev,
 Det blev en grusom Tynge.
 Jeg ofte gif og gulpe: græd,
 Og ret var uforstandig ræd
 For Rigdoms Torne: Rlynge.

Naar Du paa Verdens Sted og Stoel
 Blandt-Andre mig opfatte,
 At Lykken, som en Middags: Soel,
 Mit Leynet maatte glatte:
 Mig selv jeg ofte da har glemt,
 Og fosed', som var meer end slem,
 Den Nedrig' og Forladte.

Om Alting gaaer mig vel i Traad,
 Og Intet mig mislinger,
 Mit Arbeid, Anslag og mit Raad
 Er spundet af Guds Finger:
 Saa erer jeg dog min Forstand,
 Og mener at jeg flyve kan
 Foruden Himlens Vinger.

Hvor tidt, naar Satan frister mig
 Med Verdens Lokke: Duer,
 Og puster op saa trædskelig
 Naturens Gnist i Luer,
 Hvor tidt faaer*) jeg ham Hjertet hen,
 I hvor min Gud og Himmel: Ben
 Han lokker end og truer.

Hvert Bud i Loven har jeg brudt,
 Og brækket Moses Tavler,
 Mit Hjerte har Guds Ord forskudt,
 Og i Guds Brede kravler;
 Min Lyst: Begjæring svangret er,
 Den Syndens Foster daglig bær',
 Som Døden siden avler.

Vil Du mit Hjertes Afgrund om
 Med Lys og Lygte vanke,
 Og sætte for Din Ret og Dom
 Hver Gjærning, Død og Tanke,
 Da kan Du tusind Bjerge faae,

*) giver.

Som Du af Synder stor' og smaae
Kan paa mit Hjerter sanke!

O Gud! Du seer min Sjæl er fuld
Af fast utallig Jammer,
Mit Kjød, min Sjæles tunge Muld,
Er under Lovens Hammer,
Jeg viser Dig min Bærk og Bær,
O Jesu, lad af Naade seer,
At Du min' Suk annammer!

Jeg holder Dig i Troen fast,
Trofaste Gud, og beder:
Skil mig ved Syndens tunge Last
For Dine Løsters Eder,
Og for Din Søns uskyldig' Død,
Ja for det Blod, som af ham flød,
Hvorhen min Troe den meder!

Fornye min Aand og form mig om
Med Dine Himmel: Hænder,
At jeg alt fremad bliver from
Og altid Dig bekjender!
O giv at jeg, ved Jesu Aand,
Mit Liv, blandt Dødens Brudd og Baand,
I Troen salig ender!*)

*) Denne Psalme, der oprindelig staaer i Sjunge-
Choret, findes, med Udeladelse af Vers 7—14, i
Psalmebogen af 1689.

N^o 226.

Hjerte = Suk.

Søde Jesu, Sjælens Læge,
 See, og lad Dig dog bevæge
 Ved min Sjæles dybe Saar,
 Ved mit Sinds saa bittre Møie,
 Ved den Flod, som fra mit Die
 Af mit Hjertes Kilde gaaer!

Men om mine Saar og Sukke
 Kan Dit Hjerte ei oplukke,
 Da, o hjerte Jesu, see
 Til Din' egne Saar og Sprække,
 Og de grumme Dødens Bække,
 Hvor Du selv led Trang og Bee!

Saa skal Du mig vel husvare,
 Og saa trostigt til mig tale:
 Jeg vil hele Syndens Skaar!
 Aldrig skal Du finde Smerte
 I Dit dybe, saared' Hjerte
 Naar jeg lægger Saar paa Saar!*)

N^o 227.

(Mel. Guds Søn er kommen af Himmelen ned.)

See, see nu bliver Herren kjendt,
 Sin Naade han udbreder!

*) Ef. 53, 3. Vi have faaet Lægedom ved hans Saar.

Af Gud Johannes bliver sendt
 Som Jesu Bei bereder!
 Der til sit Tempels Børn og Bøe
 Snart komme vil til Trost og Røe
 For dem, som ham tilbeder.

Men hvordan vil de Ondes Tal
 Hans Tilkomst see og taale,
 Naar han med Kette:Snoren skal
 Al deres Udyd maale?
 De Onde skulle ei bestaae,
 Han dennem underlagt skal faae
 Sin hellig' Fode:Saale.

Han som en Guldsmeds Prøve:Jld
 Skal Skum fra Guldet smelte,
 Og Hver, som er i Synden gild*),
 I Sæbe:Tvetten ælte!
 Hans Præster skal han rensø saa,
 De til Guds Tjeneste skal gaee
 Med Sandheds rene Belte.

O Jesu, rens vor stemme Klud,
 Naturens skidne Plette,
 Lad Ordets Sæbe:Vand og Lud
 Bort Synde:Skarn udtvætte!
 Vær, Jesu, vær os dog saa god,
 At endelig Dit dyre Blod
 Vort Blodskuld ud maa slette!

*) dygtig.

N^o 228.

Den 1ste Kong Davids Poenitentse-Psalme*).

Ak! min Herre, straf mig ei
 I Din næse:snysend' Brede,
 Og udi Din Grumheds Hede
 Lad dog Naaden finde Bei!
 Tænk dog, Herre, at jeg Arme
 Er saa svag og siver**) hen,
 Alt vil Du Dig ei forbarne,
 Faaer jeg aldrig Kraft igjen!

Hele***) mig og vær mig god!
 Mine Been vil mig ei bære,
 De saa høit forfærded' ere,
 Jeg kan ei staae paa min Fod;
 Ja min Sjæl forfærdes saare,
 Ak, hvor længe skal det saa
 Vare med mig arme Daare,
 Før jeg skal Din Naade faae?

Ak, min Herre, vend Dig om
 Til Din vanlig' Gunst og Naade!
 Løs min Sjæl af Træng og Vaade,
 Og til Hjælp mig Arme kom!
 Lad Barmhertighed Dig røre
 Mens jeg end i Live er;

*) Den 6te Psalme.

**) svinder.

***) læge.

Thi hvo kan Din Lov udføre
Naar man ham til Graven bær'?

Jeg har trællet og er træt
Af de dybe Hjerte-Sukke,
Og de Sørge-Hil og Klukke,
Saa jeg nep' har Ande-Dræt.
Ja min Seng, den hver Nat svømmer*)
Af min kolde Angest-Sved,
Og min Graad, som Sindet flemmer,
Bløder flux mit Leie-Sted.

Udaf Harm, Fortred, Uret
Er mit Døie gennemstuffed,
Ja den Spot, som jeg har druffet,
Har som Nøl mit Ansigt ødt,
At det Sørge-Rynker drager,
Og er gammelt vorden slet,
Alt for Deres Skyld, mig plager,
Og har sig imod mig sæt.

Viger dog, og viger hen
Alle I, som Uret gjøre!
Herren skal dog engang høre
Paa min Graades Røst igjen;
Min Formaning skal han lyde**)
Med et naadigt Dre paa,
Og min Bøn skal jeg frembyde,
At den vel optages maa.

*) svømmer.

**) høre.

Da skal alle, alle de
 Worde snart til Skarn og Skamme,
 (Gid det dem maa ogsaa ramme!)
 Som vil min Ulykke see;
 De forfærdes maae og vende
 Sig tilbage med en Hast,
 I den evig Skjændsel rende,
 Som de haver for mig kast'.

N^o 229.

Den 2den Kong Davids Poenitents=Psalme.*)

Salig er en Mand at fatte
 Naar hans Byrde lettes af,
 Og hans Synder er' forladte,
 Skjult i Herrens Naades Hav;
 Naar Gud ikke regne vil
 Hans det daarlig Synde Spil,
 Men han rundt sin Synd bekjender,
 Og ei Falskhed forevender.

Thi der jeg var taus, og vilde
 Mene jeg var engle:reen,
 O! hvad gif det mig da ilde,
 Da vansmægted' Marv og Been;
 Skulte Synder aad mig op
 Hemmelig fra Taae til Top,

*) Den 32te Psalme.

Jeg som Løven maatte brøle,
 For min lønlig' Synde: Søle.

Herrens Haand og hæftig' Plager,
 Som med Synden var fortjent,
 Udi Tyngsel alt tiltager,
 Til min Bædſke blev forbrændt.
 Jeg blev mager og forsvandt,
 Som en Urt for Sommer: Brand,
 Mærk, o Synder, lægg paa Hjerte,
 Sligt gjør Syndens skjulte Smerte!

Jeg omsider blev tilſinde
 At bekjende Synd og Skam,
 Lukte Skalken ikke inde
 Under en ſkin: hellig Ham;
 Men jeg ſagde ſaa hos mig:
 Herre Gud, jeg vil for Dig
 Min Misgjerning frit bekjende,
 Da fik Syndens Straf og Ende.

Derfor ſkal hver Helgen mindes
 Hvor mod mig Du var ſaa blid;
 Tag' Exempel, naar Du findes,
 Gud at ſøg' i rette Tid,
 At naar Synde: Floder ſig
 Bælte ind mangfoldelig,
 De ei da til Dig ſkal række,
 Herrens Haand ſkal dem forſtække.*)

*) ſtække, forkorte.

Vil end Loven mig forbande,
 Jeg har Gud at roe*) mig ved,
 Skal her megen Angest lande,
 Gud, Du est min Fjelse:Sted,**)
 Du for Sorg og Sjæle:Trang
 Skal med Fryd og Frelse:Sang
 Mig omringe allevegne,
 Og Din Lov paa mig optegne.

Gud vil selv stor Flid anvende,
 Nøie agte mig oppaa,
 Lære mig den Veie at kjende,
 Hvor jeg sikker vandre maa;
 Ja hans Dies gode Raad
 Er med mig i al min Daad,
 Og skal altid mig raadføre
 Hvad som jeg skal troe og gjøre.

Værer derfor, værer ikke
 Som den vild' og vrinske Hest,
 Vider Eder bedr' at skikke
 End hiint grove Mule:Væst,
 I hvis Mund (om de skal staae)
 Tømm' og Krogbid knibe maae,
 At de ei for nær skal træde,
 Og staae Herren af sit Sæde.

Mange Plager (hvor det lenter***)
 Er den Ondes visse Dom;

*) beroelige, opmuntre.

**) Skjul.

***) tøver, nøler.

Men, hvo kun sin Gud forventer
 Med Misfandhed ringes om;
 Giver derfor Røst og Lyd,
 Sjunger udaf Hjerte: Fryd
 I Retsfærdig', Hjerte: Fromme!
 Eders Frelse skal dog komme!

N^o 230.

Den 3die Kong Davids Poenitentse-Psalme.*)

Alf Herre, lad dog ei Din Bred' opsyde,
 Og i Din Hidfighed paa mig udbryde!
 Alf nei! straf dog ei som jeg har fortjent;
 Thi Dine Pile mig mit Hjerte kløver,
 Din Haand med Sot og Sygdom mig bedrøver,
 Som paa er kjendt!

Udi mit Kjød er ingen Sundheds Prikke,
 Alt for Din grumme Brede jeg maa drikke;
 I mine Been kan ingen Lise boe,
 Alt for min Synd, som for mit Ansigt vanke,
 Ja Dag og Nat besværer mine Tanker
 Med stor Uroe!

Min Ondskabs Daad, som jeg bedrev forlangen,**)
 (Den jeg før traadte under Fode: Svangen,***)
 Den nu mit Hoved overstegen er,

*) den 38te Psalme.

***) for længe siden.

***) den Deel af Foden som gaar fra Hælen til Fodballen.

Dg min Samvittighed saa hart bemøder*),
 Ja mig fuldner til Helvede nedstøder,
 Som Byrden bær'.

Af Syndens Saar fuul Stank og Rødd**) udflyder,
 Jeg svinder ind, dog nu saa høit fortryder
 Min Daarskab og min Ubesindighed,
 Jeg gaaer nu krum og mig i Støv nedbøier,
 Dg under Sorge: Skik jeg daglig døier
 En Angest: Sved.

Min' Indvold' brænder op, og snart vil revne
 Af Synd og Skam, som jeg er haan***) at nævne,
 Dg paa mit Kjød er ingen Sundheds Plet,
 Jeg er asmægtig og mig Synden knuser,
 Jeg og mit Hjerte brøler høit og bruser,
 Urolig slet.

Men Herre! al min Længsel og de Sukke,
 Som jeg udi mit Bryst maa indelukke,
 Er ei, o Gud, skjult for Dit Wiisdoms Raad!
 Mit Hjerte hæftig slaaer, min Kraft og Styrke
 Har mig forladt, og Dine ere mørke
 Af daglig Graad.

De, som mig før har elsket høit og æret,
 Ja de Staldbrødre, som jeg sødt' og næred',
 Stod' affid's fra min Plag' og kigged' ind;

*) besværer.

**) Røddenhed.

***) skammer mig ved.

Min næste Frende med vel haardt et Hjerte
 Stod langt af Led*), Hver haantes ved min Smerte
 I Hu og Sind.

Men de, mit Liv med Flid fast eftersøgte,
 Og deres Skalke: Snarer daglig øgte,
 Og de, som fritted' efter min Usæd,
 De tale Banart, mig til Skam og Skade,
 Og pønse frit paa Svig; thi de mig hade,
 Hver Dag især.

Imidlertid jeg lod som jeg ei hørte
 Hvad Skam og Skjændsel de om mig udførte,
 Som Dummen**) jeg ei løste for min Mund;
 Jeg var som den, der ikke kunde høre,
 Og ei til Gjensvar kunde Tungen røre
 Mod Skalke: Fund.

Thi Herre! jeg med Længsel efterlented', ***)
 Og at Du skulde svare jeg forvented';
 Thi jeg udi mit Hjerte tænkte saa:
 Om Du tilsteder at min Fod skal glide,
 Da vil det, naar de mellem sig mig slide,
 Gaae stort oppaa.

Men om Du, Gud, vil mine Ribbeen vride,
 Jeg færdig er at halte, og vil tie,
 Om end min Pine altid for mig staaer;

*) langt borte.

**) Stum.

***) biede efter.

Jeg give vil Misgjerning min tilkjende,
 Og i Bekjending for den Synd mig vende,
 Som jeg begaaer!

Min' Avindsmænd bestyrkede nu leve,
 Og de i Tal mangfoldig mange bleve,
 Ja de, som gave idel Ondt for Godt,
 Mod mig som Satan selv af Hjertet stode,
 Og holdte mig, for jeg attraaer det Gode,
 For idel Spot.

Men Du, o Gud, mig i al Angest styrker,
 Forlad mig ei, thi jeg Dig trolig dyrker,
 Min Gud og Herre, vær ei langt af Led*)!
 Vær snar, hjælp! hjælp! og paa Din Arm mig lette,
 Gjør dog, o Herre, for Din Ære dette,
 Min Salighed!

N^o 231.

Den 4de Kong Davids Poenitense-Psalme**).

Gud vær mig naadig, og tilgiv min Synd saa leed,
 For Din Misskandheds Skyld, ei for min Værdighed,
 For Din Barmhertighed, som saa utallig er;
 Keent udslet
 Hver Synde-Plet,
 Som jeg i Kjødet bær'!

*) langt borte.

**) Den 51de Psalme.

Doe mig, og vadsk mig vel og meget af min Synd!
 (Jeg veed at i mit Kjød er Syndens Arpe*) : Dynd,)

Prøv her Din Farve:Kunst, og gjør min Kjortel
 hvid,

Skjær og reen
 Af Skarn og Meen,
 I al min Lives Tid!

Thi jeg min Ondskab og min' Overtrædelse
 Tilfulde kjender nu, saa det i Hjertet Skjær,
 Min Synd, den Dag og Nat ret for mit Ansigt
 staaer,

Siger mig,
 At visselig
 Guds Straf for Synden gaaer.

For Dig, min Gud, for Dig jeg ene syndet har,
 Og gjort det Onde i Din' Dine aabenbar,
 Din Tale derfor mod min Synd retfærdig er,
 Og Din Dom
 Ei fældes om,
 Som Reenheds Mærke bær!

See Gud, og tænkt, at jeg ei uden Ondskabs Saar
 Er af min Moder født, hvis Fødetid var haard,
 Ja der min Moder mig først varmed' i sit Liv,
 Var den Lyft
 Ei uden Brøst,
 Men syndig Tidsfordriv!

*) Skarn, Skurv.

See, Du har dog Din Lyft i Sandheds skjulte
Led*),

Der er som myre-luft og ingen Mand af veed,
Dit Evangelium mig Trøst i Løndom bær,
Jeg skal faae
God Wiisdom paa
Den Ting, nu tilluft er!

Afløs mig derfor kun med Isop-Kosten tidt,
Jeg troer jeg bliver reen og al min Fuulhed qvit,
Tøe mig, saa bliver jeg langt hvidere end Sneer;
Thi jeg grandt
Messix Pant,
Hans Død og Blod kan see!

Al, lad mig høre da stor Lyft og Sjæle Fryd
Udi Dit Ordes Kraft og Evangeli Lyd,
At mine Been og Marv, som Du med Løve-Land
Knasker smaae
Som Avn' og Straae,
Af Fryd omspringe kan!

For mine Synder og min vilde Snuble-Bei
Skjul Du Dit Ansigt, og agt det aldeles ei,
Hvad jeg med Hjert' og Haand har for Dig
gjort Uret,

Slet det ud,
O naadig' Gud,
Udaf Dit Regne Bredt!

*) Egn, Side.

Skab mig et Hjerter reent og purret fra Syndens Art,
 Som af sin Skyld og Blod i Dig er toet klart,
 Udi mit Bryst og Liv en retter' Aand fornøye,
 At jeg kan,
 Som en Guds Mand,
 Herester Synden flye!

Forkast mig ikke fra Dit Ansigt's Salighed,
 (Bliv aldrig for min Synd saa saare harm og
 vred),

Tag ei, o Naadens Gud, Din værdig' Hellig-Aand
 Fra mig bort,
 Thi da vel kort
 Fik Satan Overhaand!

Giv mig, o Gud, igjen Din overflødig' Trøst
 Udaf Din Salighed udi min Sjæle-Brøst,
 Med en frivillig Aand ophold mig allensind,
 At jeg gjør
 Det, som mig bør,
 Med Hjerter, Haand og Mund!

Da vil jeg udi mit Exempel lære saa,
 At Overtrædere, paa Dine Veie gaae,
 Ja Syndere, som end Guds Frygt ei sandse ret,
 Skal til Dig
 Omvende sig,
 Og Synden hade slet.

Udfrie mig ogsaa fra den dyre Blode-Skyld,
 O Gud, min Salighed, og fra en Hjerter-Blyd;

Og Din Retfærdighed, Din Gunst og Sandheds Ord
Tusindtal

Min Tunge skal

Berømme her paa Jord!

Oplad, o Herre, selv min Mund og Læbers Dør,

(Thi ellers i Din Lov er jeg saa død som før,)

Saa skal jeg vidt og bredt, (alt efter Engle: Viis,)

Med min Mund

Af Hjertens Grund

Kundgjøre Herrens Priis!

Thi Du har ingen Lyst til fede Dffers Røg,

Og Dig befalder ei Brænd:Dffers hellig' Smøg,

Thi jeg vel ellers gav Dig tusind' Lam og Faar,

Dffer nok

Af Dren:Flof,

Som jeg saa vel formaaer.

Men jeg langt bedre veed, at Herrens Dffer er

En sønderknuset Aand, som Sorg for Synden bær',

Et Hjerte, som for Synd er angerknuset smaae,

For hans Magt

Er ei foragt',

Det maae vi lide paa.

Gjør vel mod Zion og imod Din Menighed,

Alt efter Dit Behag, og søg Din Kirkes Fred!

Byg Murene udi Jerusalem, og bliv

Selv en Muur,

Alt Fiende: Luur*)
 Forgjæves nypper Kiv!

Da skal Du have Lyst til Offer, som der skal
 Udi Retfærdighed frembæres tusindtal,
 De rette Offeringer, og Læbers Kalve med
 Lægger man
 Med god Forstand
 Da paa Dit Altersted!

N^o 232.

Den 5te Kong Davids Poenitentse-Psalme**).

O Herre, hør min Jammers Bøn,
 Og lad mit Raab dog komme for Dig ind,
 Skjul ei Dit Ansigt fra Din Søn
 Oppaa hans Trængsels Dag, men vend Dit Sind,
 Bøi Øret ned naar jeg Dig raaber paa,
 Skynd Dig, bønør mig, at jeg Hjælp kan faae!

Thi mine Dage soundne er'
 Som Røg i Luften driver sagte hen,
 En Gru i mine Been jeg bær',
 Som tærer mig, at Lidet er igjen;
 Mit Hjert' er fældt' og tørret som en Ur,
 Det hjære Brød at æde er mig suurt.

For mine dybe Hjerte: Suf
 Er' mine Been og Kjød kun som en Råd,

*) Trompet.

***) den 102den Psalme.

Jeg, som Rørdrummen med sit Kluk,
 I vilden Ørken aldrig findes glad,
 Som Uglen paa hiin øde Mark og Muur
 Er jeg alt for mig selv i Skjul og Skuur.

Min Søn gaaer bort for Hjerte-Nag,
 Jeg vaager, og er altid i Uroe,
 Som eenlig Spurre paa mit Tag,
 Saa venneløs er jeg udi min Boe,
 Min Fiende skjænder dagligen mit Navn,
 Og galne Folk svær' hart imod mit Gavn.

Der er en Affmag i mit Brød,
 Jeg æder det som Aske og som Grud*),
 Min Graad i Drikke-Karret flød,
 Og gjorde mig min Drik som Lag' og Lud,
 For Trudsel Din, at Du varst vred og hvas,
 Dpløsted' mig og slog mig ned i Dvas.

Som Skyggen mod den Aftenstund,
 Saa mine Dag' er' nær ved Undergang,
 Som visfen Urt i Mark og Lund,
 Saa mister jeg min Kraft og Mandefang;
 Men, Gud, Du sidder fast i hvor det gaaer,
 Fra Slægt til Slægt Dit Minde evig staaer!

Stat op, o Gud, og lav Dig paa,
 At ynkes over Zions store Nød,
 Skal den ei gandske undergaae,

*) Gruus.

Da er det Tid at Naade Din udbrod,
 Ja den bestemte Tid og kommen er,
 Tænk hvad Du haver lovet, Herre kjær!

Thi Dine Tjenere har Lyst
 Og stor Behag i hendes Bygnings Steen,
 Ja det var deres Hjerte:Trøst,
 At Herrens Huus det kom igjen paa Been;
 Thi de har Medynk over dens Foragt,
 At Herrens hellig' Huus i Støv er lagt.

De grove Hedninge skal faae
 Der Aarsag af at frygte Herrens Navn,
 Og Jordens Konger ligesaa
 Skal søge Herrens 'Er' og deres Gavn,
 Naar Herren bygger Zion op igjen,
 Og i sin 'Ere sees som hendes Ven.

Naar han har vendt sit Ansigt hid
 Til deres Bøn, som nu er slet forladt,
 Og nu for Angest Intet gid',
 Men er som skaldet Træe i Orken sat,
 At han ei deres ydmng' Bøn forsmaaer,
 Men lader see, den ham til Hjerte gaaer:

Saa skal den Guds Barmhertighed
 Og skrives op med Fryghed og Flid
 For Esterkommerne, som veed
 Dog ellers Intet udaf denne Id;
 Ja Folket, som herefter skabes skal,
 Vil love Gud derfor i Tusindtal.

Thi Gud han saae her ned oppaa
 Udaf sin Helligdoms det høie Elov,
 Af Himlen han til Jorden saae,
 Hvordan hans Folk drev om i Spee og Spot,
 At høre Fangens Suk for Fiendens Stød,
 Dg løse Dødens Børn af Sjæle: Nød;

Paa det de kan i Zions Hjem
 Fortælle Herrens Navn evindeligt,
 Hans Lov udi Jerusaleem,
 Naar Folk til Herrens Huus forsamle sig,
 Dg Kongeriger Herren tjene skal
 I Christi Menigheds blod: sprængte Sal.

Men Gud i min Udlændighed
 Dg paa den Bei, der jeg i Fængsel gif,
 Ydmyged' mig, jeg fuld vel veed
 Hvor mangt et Angest: Stød at jeg der fik,
 Ja Gud forforded' mig mit Levnets Tid,
 Dg skar itu mit lange Haab og Lid.

Jeg sagde da: o gode Gud,
 Tag mig ei midt i mine Dage bort,
 Mit Haabnings Maal lad mig naae ud,
 Du veed mit Levnet, det er dog kun kort;
 Men Du, o Gud, i Evighed bestaaer,
 Fra Slægt til anden vare Dine Aar!

I Verdens første Skabnings Tid
 Du lagde Jordens Grund urørlig fast,
 Dg Himlen blev udbredt saa vid,

Som dreier sig om Jordens runde Last,
 De er' Din' Hænders Gjerning underlig,
 Hvorpaa jo billig Hver forundrer sig!

De skulle samtlig dog forgaae,
 Men Du bestaaer og bliver alt igjen,
 Som daglig' Klæder, man har paa,
 Saa skal og de af Ælde slides hen,
 De skal forvandles som en Klæde-Pjalt,
 Naar Du vil ændre deres store Alt!

Men Du den Samme altid er,
 Og endeløse ere Dine Aar,
 Du Dine Tjenere beskjer',
 At deres Børn og Sæd for Dig bestaaer,
 De for Dit Ansigt vel befæstes skal,
 Det er vor Trøst i denne Græde-Dal!

N^o 233.

Den 6te Kong Davids Poenitentse-Psalme*).

Ud af den dybe Nød,
 Af alskens Vaade
 Jeg raaber, Herre sød,
 Til Dig om Naade!
 O Herre, lyd**) min Røst, mig ei forglemme,
 Lad Øren aabne staae,

*) den 130te Psalme.

**) hor.

At de grandt mærke paa
Min Klynke: Stemme!

O Herre, om Du vil
Vor Synd betragte,
Og al vor Ondskabs Spil.
Saa nøie agte,
Hvo kan da staae, o Gud, iblandt os alle
For Din den strænge Dom?
Han jo maa stødes om,
Og slet henfalde?

Men hos Dig, gode Gud,
Stor Skaansel findes,
Du sletter Synden ud,
At den ei mindes!
Det er af Evighed Dit gode Rygte!
Des bør vi ogsaa Dig,
Som Børn, Enhver for sig,
Pligtskyldig frygte.

Jeg venter inderlig
Med Hjert' og Die,
Og efter Herren mig
Bil gjerne søie,
Min Sjæl hans sande Løfter estervented',
Og paa hans Ord og Eed
Gav Løv med god Bessked,
I Haabet lented').

*) biede.

Endnu er jeg paa Vagt
 Med Sjæl og Hjerte,
 Paa Herren er min Agt,
 O søde Smerte!
 Fast meer end Vægterne i Haabet lider,
 At Mørkhed skal forgaae,
 Og Morgen-Lys opstaae
 Af Ostens Sider.

Israel haabe paa
 Den naadig' Herre,
 De skal og Redning faae,
 Naar de begjære;
 Thi hos ham er Mistund og Faders-Hjerte,
 Og stor Forløsnings Magt
 Udi hans Haand er lagt,
 Mod alskens Smerte.

Han, han den gode Gud,
 Al Naades Kilde,
 Sit Folk skal løse ud
 Af Ondskabs Hilde;
 Hvor stor end Synd og Synde-Straf kan være,
 Dog skal for deres Naab
 Og store sønlig' Haab
 Gud overbære.

N^o 234.

Den 7de Kong Davids Poenitentse-Psalme*).

O Herre, hold Din' Øren aaben,
 Min Sag jeg sætter ind for Dig!
 Af, hør min ydmyg' Bøn og Raaben,
 Som jeg fremfører sorgelig!
 Med Lyst paa min Formaning agt,
 For Din Miskundheds store Magt!

Bønhør mig og lad Hjælpen komme,
 Formedelst Din Retfærdighed
 Og Himmel-Gunst, som alle Fromme
 I Verden høit at prise veed;
 Din strænge Ret jeg søger ei,
 Men gaaer til Dig ad Naadens Wei!

Gaf derfor ei med mig i Kette,
 Kom med Din Tjener ei til Dom;
 Thi Du, o Herre, seer vel dette,
 At aldrig Nogen er saa from,
 At han retfærdig kaldes kan
 For Dig i Adams Synde-Land!

Min Fiende, som mig Uret gjorde
 Foruden nogen Skyld og Skjel,
 Han stødte mig mit Liv til Jorde,
 Og vilde gjøre mig til Træl,

*) Den 143de Psalme.

Han satte mig i Mørket ned
Som Dødning, der ei Glæde veed.

Derfor min Aand af megen Smerte
Er angst-dækket i mit Liv,
Mit arme, sukke-banked' Hjerter
Har ingen Lust og Lids-Fordriv,
Det midt i mig forstyrret er
For Angst, som det daglig skjær'.

Jeg tænker paa de gamle Dage,
Dg hvad Du mod Dit Folk har gjort;
Thi vil mit Hjerter ei forsage,
Det grunder mere fort og fort,
Betragtende Din' Hænders Værk;
Om jeg er svag, Gud er dog stærk!

Thi breder jeg ud mine Hænder,
Som den, der nær fordruknet er,
Jeg mig til Dig, o Gud, henvender,
Min Sjæl i Troen jeg frembær'
Til Dig! som et forsmægtet Land,
Forfriske den med Naadens Vand!

Skynd Dig, o Gud, mig Hjælp at sende,
Bønhsr mig, thi min Aand forgaaer,
Dit Ansigts Lys Du ei bortvoende,
Jeg jo Din Hjælp itide faaer,
At jeg dog ikke, som en Død
Skal jordes, før min Tid, i Nød!

Lad mig Din Miskund aarle høre,
 Thi jeg paa Dig mit Haab har søet,
 Viis mig den Wei, hvor jeg kan føre
 Min Vandring her i Verden ret;
 Thi jeg herom min Sjæl til Dig
 Oplofter nu saa hjertelig!

Fra mine Fienders Vold og Brede
 Og deres grumme Tyrannie
 Jeg Dig, min Gud, vil ogsaa bede
 Du vilde mig med Magt udfrie!
 Hos Dig jeg skjuler mig i Nød,
 Og agter haant om Fiende: Stød!

Vær ogsaa mig, at jeg kan gjøre
 Alt, hvad Dig vel behage kan,
 Din gode Aand mig dertil røre,
 Ledsave mig i flette*) Land,
 At jeg i Græde-Dalen maa
 Den rette Wei til Livet gaae!

Saa skal Du for Dit Navn og Ære,
 Som jeg af Hjertet søge vil,
 End lade mig i Live være,
 For Din Retfærdighed dertil
 Skal Du min Sjæl med vældig Haand
 Udfør' af Nød og Dødens Baand!

*) jevne.

For Din Miskund skal Du udslætte
 Min Fiende udi Bund og Grund,
 Og dem fordærve, som besætte
 Min Sjæl med Angest mangelund;
 Thi jeg Din Tjener være vil
 Af al min Kraft, mens jeg er til!

Alphabetisk Register.

	Side
Aftenstjernen hisset tindrer	436.
Agt, Sjæl, og Iyd	333.
Ak Herre, lad dog ei Din Bred'	514.
Ak Herre, see min Hjerte=Be	489.
Ak, hvi kan jeg aldrig lukke	263.
Ak Jesu! mit Hjerte har vanket	257.
Ak, lader Eder minde	16.
Ak! min Herre, straf mig ei	509.
Ak, min Jesu, ak jeg er	489.
Ak, min Jesu, jeg maa klage	480.
Ak Sandhed, ak Gud bedre Dig.	81.
Ak, Thomas, hvor gik Du	364.
Aldrig er jeg uden Vaade	495.
Alle Ting er' underlige	38.
Alt hvad Fornuften overgaaer	27.
Blandt alle Ting i Verden her.	302.
Blusser op og værer glade	413.
Bryder frem, I hule Sukke	169.
Dagen er snart runden hen	407.
Dagen nu fra Himlen rinder	377.
Dagen nu sin Afked tager	412.
Den dumme Mand og Djævel	356.
Den klare Soel gaaer ned	422.
Den Raade, Gud har os betæet	272.
Den Raade, som Gud haver gjort	275.
Den prægtig' Soel, som hele Verden	418.
Den rette Dyders Moder.	323.

	Side
Det gamle Nar har Ende	445.
Det intet krænke skal mit Sind	276.
Det mulner mod den mørke Nat	427.
Det runde Himlens Stjerne = Telt	44.
Dig store Gud og Zebaoth	450.
Gia hvor vel Du veed	357.
En fattig Pillegrim jeg er	468.
Enhver som Christen kaldes vil	233.
Enhver som troer og bliver døbt	267.
En liden Stund vil Jesus kun	366.
Er Skibet nu og Folk i Fare	345.
Et Menneſke jeg kjender grandt	269.
Fald kun, fald ned	343.
Fald ned, fald paa Dit Ansigt ned	501.
Far vel da, Verden, Du skal faae	93.
Farvel Du hvileſøde Nat	391.
Far, Verden, far vel	252.
Fra Friſteller og Satans Stød	70.
Fra Herrens egen Mund og Ord	106.
Fra Himmelen hid til os ned	278.
Frem til Gud med Morgengave	396.
Fryd Dig i Guds Behag	32.
Følg, Jesu, med	362.
Gaaer Du igjen, o Jesu	367.
Gaaer nu, gaaer frem	340.
Gaf Sjæl og tag Dit Regne = Bredt	421.
Gaf Sorg og Klag'	368.
Gaf under Jesu Kors at ſtaae	178.
Gaf Zions Brud	330.
Give Gud i Himmerige	307.
Guds Engle = Mand, Johannes	332.
Guds Naade = Lys og Salighed	41.
Guds Naade og Karvaagenhed	10.
Gud vær mig naadig, og tilgiv	517.
Hav Tak, o Gud, for denne Dag	417.
Hav Tak, o Gud, vor Skabermand	462.
Helligſte Trefoldighed	268.

Her kommer, Jesu! see Dig om	88.
Herre Gud, hvor agtes ringe	15.
Herre Gud, mit Hjertes Glæde	295.
Hjerte Fader, Godheds Rod	454.
Hjerte Jesu, hvad for Prøve	313.
Hil, Jesu, Dig, est Du	363.
Himmelsøde Gud og Fader	309.
Hvad skal vi nu med Lovens Nag	231.
Hvad er det for en Snekke	85.
Hvile-Stunden er i Bente	426.
Hvo kan ei glædes hjertelig	206.
Hvordan end Pilatus hinked'	158.
Hvor heilig skal Guds Kirke staae	279.
Hvorfor, mit Hjerte, klemmes Du	258.
Hvor gaaer det dog, o rene Tomfru	348.
Hvor gaaer Du hen, o søde	341.
Hvor godt er det at tjene Gud	83.
Hvor kan vi Gud sultprive	444.
Hvor lifligt er det dog at gaae	192.
Hvor ofte sukker jeg fordi	267.
Hvor saligt var det Vægtepar	73.
Hvor stor er dog den Glæde	56.
Hvor tryg en Vei est Du	336.
Hvo som af Gud er født	235.
Hører til, I høie Himle	109.
Hører, Verdens Her, hører	208.
Hør Nyt og Godt ved Herrens	359.
Hør Under stor udi vor	337.
I Børn og Brødre en og hver	96.
I Christne, hvo I ere	281.
I Christne, I som kaldes vil	328.
I Christne, I som træde	324.
Ieg Eder nu formane vil	326.
Ieg glæder mig, o Jesu, ved min	371.
Ieg løfter Sjæl og Dje op	90.
Ieg, Jesu, maa begræde	371.
Jesus, som skal Verden dømme	143.

	Side
I Jesu himmelsøde Navn	462.
I Jøde-Børn, Abrahams Slægt	189.
Ingen Hoïhed, ingen Ære	129.
I smukke Børn og fromme	65.
Klaer op mit Hjerte, Sjæl og Sind	201.
Kom hid og see hvordan	355.
Kom, Jesu, nu, Herodes	339.
Kommer, I som vil ledsage	165.
Kom Sjæl, og lad os græde	473.
Kom, Talsmand, kom, o søde	370.
Lad Andre hen i Trældom gaae	245.
Lov og Tak og evig Ære	32.
Luf Dine op, o Christenhed	241.
Lyksalig' Dag, som nu saa blid	384.
Lange haver Satan spundet	125.
Med Blussel, Graad og Klage	495.
Mig lystet nu at træde	68.
Min Jesu, Du min Sjales Trøst	247.
Min Sjæl, hvo er dog den	317.
Min Sjæl og Aand opmuntre Dig	197.
Min Sjæl, om Du vil nogen Tid	283.
Min Sjæl var lystig, glad og fro	242.
Min Soel, min Lyst, min Glæde	42.
Morgen-Røden sig udstrækker	401.
Mørket skjuler Jorderige	121.
Naar jeg, o Gud, mit Synde=Dyb	500.
Naar jeg, o Gud, paa Havet er	472.
Naar jeg, o Jesu, tænker paa	236.
Nat, Søvn og Slum og Seng	382.
Nu hør ei Synnden mere	289.
Nu kom her Bud fra Engle=Chor	24.
Nu kommer Naar og salig	352.
Nu nærmer sig vor Pintse=Fest	199.
Nu rinder Solen op af Østerlide	397.
Nu staaer jeg op i Herrens Navn	372.
O Glæde stor, vor Jesus	334.
O Gud hvor jammerlig	7.

	Side
D Gud, hvor stor og priselig	457.
D Herre Gud Din Lære	13.
D Herre, hold Din' Dren aaben	529.
D Herre, hør min Sammers Bøn	522.
D Himle, hvad for Vaade	59.
D Jesu, gaaer Du da Din Bei	293.
D Jesu, hvad Din Menighed	22.
D Jesu, hvad Du meget	358.
D Jesu, hvordan kan jeg dog	103.
D Jesu, paa Din Alter-God	314.
D Jesu, Præst i Evighed	19.
D Jesu! søde Jesu, Dig	309.
D Jesu, Verdens Frelsermand	214.
D I Koraldre, seer dog paa	63.
D Kjære Sjæl, fald ydmyg ned	227.
D Kjære Sjæl, frygt aldrig meer	249.
D Kjære Sjæl, luk op Din Mund	284.
D Kjæreste Sjæl, op at vaage	187.
D Livsens Brød! hvi hunger	354.
D meer end stærke Hovedsmand	76.
Om Gud ei havde været her	449.
Op, dovne Hjerter, op og seer	239.
Op glædes Alle, glædes nu	28.
Op Hjerte, Hu, op Sjæl og Sind	225.
Op Hjerte, op med fyrig Droe	34.
Op min Sjæl, thi Søel er oppe	387.
Op, op i søde Jesu Navn	392.
Op, op med Himmel-Stemme	1.
Op Sjæl, bryd Søvn'n af	131.
Op Sjæl, følg med, paa Bjerget	347.
Op, Sjæl, med Fryd og Glæde	50.
Op, Zion, at oplukke	101.
D salig Tid, nu stod	361.
D Sjæle-Hyrde, Gud og Mand	217.
D Sjæl, som troer at Jesus	369.
D store Gud, Din Kjærlighed	211.
D store Gud og Herre	469.

	Side
D store Ting og Tegn	331.
D søde Gud, Din Kjærlighed	220.
Dver Kedron Jesus træder	112.
D Wiingaards-Mand	351.
D Ugtestand, Du hoi-lyksalig	342.
Paa Bjerget har nu Jesus endt	78.
Paa Rendebakken Solen gaaer	431.
Pengene, som Judas slængte	140.
Retten's Spiir det er alt brækket	162.
Rind nu op i Jesu Navn	373.
Saa from og god mit Hyrde	365.
Saa har al Verden da den Trøst	191.
Saa haver Du, o gamle Simeon	349.
Saa skal dog alle Ting sig efter	306.
Saa skal dog Satans Rige	291.
Salig er en Mand at fatte	511.
See, hvor han gaaer.	346.
See hvor Jesus allevegne	195.
See hvor nu Jesus træder	98.
See, hvor sig Dagen atter flynder	437.
See nu er Pilatus gangen	150.
See, see nu bliver Herren	507.
Sjal og Hjerte, Sind og Sandser	378.
Som den gyldne Soel frembryder	184.
Sorrig og Glenbighed	480.
Sorrig og Glæde de vandre	264.
Sove I? hvor kan I sove	116.
Stenig' Hjerte, gid Du kunde	6.
Store Gud og Frelsermand	29.
Søde Jesu, Festens Fyrste	204.
Søde Jesu, Sjælens Læge	507.
Søde Sjæl, hvi vil Du komme.	299.
Søde Syn, Du Bellyst-Engel	135.
Tak Jesu, Sjælens Hyrde god.	316.
Tiden flider, Dagen rinder	442.
Til Herodes Jesus føres	147.
Til Herrens Bord, i Jesu Navn	312.

	Side
Til Hvile Solen gaaer	432.
Til Jordans Floed	353.
Trods Kors og Død	360.
Ud af den dybe Nød	526.
Ud af Guds Naade haver	320.
Vaag op og see, see til	335.
Vaag op og staae paa Dine Strengte	403.
Vaag op, min Sjæl, thi Stunden er	30.
Ved al vor Guds Barmhertighed	319.
Velkommen hid, I søde	338.
Velkommen Morgen-Stund	388.
Viis er den Mand, som ei	350.
Vil dog Himlen intet tale	154.
Vi med Forundring daglig maae	52.
Vi vare under Lovens Stand	230.
Vor Christendom en Bane er	271.
Vor Dukk og Dug er alt beredt	459.
Vor Gud er idel Kjærlighed	287.
Vor Jesus af Landsflygtighed	54.
Vort Maaltid vi beslutte nu	460.
Vælder ud, I Dine-Stømme	133.
Værkbrudne Svend, hvor lykksom	344.
Vær trøstigt Zion, Jesu Brud	48.

610
609
608
607
606
605
604
603
602
601
600
599
598
597
596
595
594
593
592
591
590
589
588
587
586
585
584
583
582
581
580
579
578
577
576
575
574
573
572
571
570
569
568
567
566
565
564
563
562
561
560
559
558
557
556
555
554
553
552
551
550
549
548
547
546
545
544
543
542
541
540
539
538
537
536
535
534
533
532
531
530
529
528
527
526
525
524
523
522
521
520
519
518
517
516
515
514
513
512
511
510
509
508
507
506
505
504
503
502
501
500
499
498
497
496
495
494
493
492
491
490
489
488
487
486
485
484
483
482
481
480
479
478
477
476
475
474
473
472
471
470
469
468
467
466
465
464
463
462
461
460
459
458
457
456
455
454
453
452
451
450
449
448
447
446
445
444
443
442
441
440
439
438
437
436
435
434
433
432
431
430
429
428
427
426
425
424
423
422
421
420
419
418
417
416
415
414
413
412
411
410
409
408
407
406
405
404
403
402
401
400
399
398
397
396
395
394
393
392
391
390
389
388
387
386
385
384
383
382
381
380
379
378
377
376
375
374
373
372
371
370
369
368
367
366
365
364
363
362
361
360
359
358
357
356
355
354
353
352
351
350
349
348
347
346
345
344
343
342
341
340
339
338
337
336
335
334
333
332
331
330
329
328
327
326
325
324
323
322
321
320
319
318
317
316
315
314
313
312
311
310
309
308
307
306
305
304
303
302
301
300
299
298
297
296
295
294
293
292
291
290
289
288
287
286
285
284
283
282
281
280
279
278
277
276
275
274
273
272
271
270
269
268
267
266
265
264
263
262
261
260
259
258
257
256
255
254
253
252
251
250
249
248
247
246
245
244
243
242
241
240
239
238
237
236
235
234
233
232
231
230
229
228
227
226
225
224
223
222
221
220
219
218
217
216
215
214
213
212
211
210
209
208
207
206
205
204
203
202
201
200
199
198
197
196
195
194
193
192
191
190
189
188
187
186
185
184
183
182
181
180
179
178
177
176
175
174
173
172
171
170
169
168
167
166
165
164
163
162
161
160
159
158
157
156
155
154
153
152
151
150
149
148
147
146
145
144
143
142
141
140
139
138
137
136
135
134
133
132
131
130
129
128
127
126
125
124
123
122
121
120
119
118
117
116
115
114
113
112
111
110
109
108
107
106
105
104
103
102
101
100
99
98
97
96
95
94
93
92
91
90
89
88
87
86
85
84
83
82
81
80
79
78
77
76
75
74
73
72
71
70
69
68
67
66
65
64
63
62
61
60
59
58
57
56
55
54
53
52
51
50
49
48
47
46
45
44
43
42
41
40
39
38
37
36
35
34
33
32
31
30
29
28
27
26
25
24
23
22
21
20
19
18
17
16
15
14
13
12
11
10
9
8
7
6
5
4
3
2
1

211. 1811. 1812. 1813. 1814. 1815. 1816. 1817. 1818. 1819. 1820. 1821. 1822. 1823. 1824. 1825. 1826. 1827. 1828. 1829. 1830. 1831. 1832. 1833. 1834. 1835. 1836. 1837. 1838. 1839. 1840. 1841. 1842. 1843. 1844. 1845. 1846. 1847. 1848. 1849. 1850. 1851. 1852. 1853. 1854. 1855. 1856. 1857. 1858. 1859. 1860. 1861. 1862. 1863. 1864. 1865. 1866. 1867. 1868. 1869. 1870. 1871. 1872. 1873. 1874. 1875. 1876. 1877. 1878. 1879. 1880. 1881. 1882. 1883. 1884. 1885. 1886. 1887. 1888. 1889. 1890. 1891. 1892. 1893. 1894. 1895. 1896. 1897. 1898. 1899. 1900. 1901. 1902. 1903. 1904. 1905. 1906. 1907. 1908. 1909. 1910. 1911. 1912. 1913. 1914. 1915. 1916. 1917. 1918. 1919. 1920. 1921. 1922. 1923. 1924. 1925. 1926. 1927. 1928. 1929. 1930. 1931. 1932. 1933. 1934. 1935. 1936. 1937. 1938. 1939. 1940. 1941. 1942. 1943. 1944. 1945. 1946. 1947. 1948. 1949. 1950. 1951. 1952. 1953. 1954. 1955. 1956. 1957. 1958. 1959. 1960. 1961. 1962. 1963. 1964. 1965. 1966. 1967. 1968. 1969. 1970. 1971. 1972. 1973. 1974. 1975. 1976. 1977. 1978. 1979. 1980. 1981. 1982. 1983. 1984. 1985. 1986. 1987. 1988. 1989. 1990. 1991. 1992. 1993. 1994. 1995. 1996. 1997. 1998. 1999. 2000.

Subscribenternes Navne.

Hans Kongelige Hoied Prinds Christian Frederik,
2 Expl. paa Skrivp.

Herr Andersen, S. C.

— Aschlund, A. Landmaaler.

Selskabet Athenæum.

Herr Baagøe, P., i Svendborg.

— Badstüber, Assessor og Postmester.

— Balslev, C. S. Stud. Theol.

— Bang, Domprovst.

— Bangert, S. C.

— Baumann, Cand. Theol.

— Becker, Student.

— Bendixsen, P., i Svendborg.

— Bengsen, P., Cancellieraad.

— Bengien, W., Cand. Theol.

— Benzon, C. S. B.

— Berg, S. B., Stud. Theol., 1 paa Skriv. og 3 paa Tryk.

— Berggreen, A. P., Student.

— Bjerre, A. S.

— Bindsbøll, S., Cand. Theol.

— Borch, Forstander.

— Borgen, B., Adjunct.

— Bornemann, S. C., 1 paa Skriv.

— Berring.

— Brandt.

— Brandt, Student.

— Brandt, S. K., i Svendborg.

— Bredsdorf, Præst i St. Jørgensgaard.

— Bredsdorf, J. S., Dr. phil.

Herr Bredsdorff, M. T., Provst i Vesterfjeringe.

— Bredsdorff, T. C., Præst i Duerup.

— Bræstrup.

— Brøndsted, A. C., Stud. Theol.

— Brøndsted, G. J., Sognepræst i Asminderød.

— Brøndsted, T. S., Stud. Theol.

— Busck, Præst, 1 paa Skry.

Fru Busck.

Herr Bogild, Stud. Theol.

— Bønsøe, Skibskapitain.

— Børresen, L., Capellan, 1 paa Skry.

— Christensen, C., Exam. jur.

— Christensen, Th., Cand. Theol.

— Clasen, S. A., Stud. Theol.

— Clausen, Stiftsprovst.

— Colding, Boghandler, 2 Exempl.

— Dichmann, W. K., Præst, 1 paa Skry.

— Egge, Præst til Tolk.

— Engelstoft, Cand. Theol.

— Estrup, Professor.

— Falk, Bogbinder, 12 Exempl.

— Fenger, Copiist.

— Fenz, Jørgen, 1 paa Skry.

— Filbert, J., ligel.

— Frahm jun., J., ligel.

— Friis, Artill. Cap.

— Friis, J., 1 paa Skry.

Fru Fæster, A., ligel.

Herr Gad, J. T., Præst, ligel.

— Gerner, Commandeur.

— Glahn, S. C., 1 paa Skry.

— Gråbert, Commissionair, ligel.

— Guldberg, D.

— Gyldendal'ske Boghandling, 3 Exempl.

— Goricke, L., Stud. Theol.

— Hagedorn, Bogholder.

— Hagen, L. C., Student.

— Jahn, J., Cand. Theol., 1 paa Skry.

- Fall, C.
- Fall, P., Stud. Theol.
- Sammeken, Legationsraab.
- Hammerich, M.
- Hammerich, P. S. A., Stud. Theol.
- Hannibal, 1 paa Skrp.
- Hansen, S. C.
- Hansen, S. M., Enke, 1 paa Skrp.
- Herr Hansen, J. P., Copiist, ligel.
- Hansen, P. M., Brandevbr., ligel.
- Hansen.
- Hansgaard, Fulbmægtig i Admiralitetet.
- Mad. Harboe, 1 paa Skrp.
- Harboe, General-Krigscommissairinde, ligel.
- Herr Harboe, C., Cand. jur., ligel.
- Harder, S.
- Hase, L. D., Student.
- Hassager, C., Cand. Theol.
- Heber, Sognepræst i Svendborg.
- Heiberg, P. W., Politie-Secretair.
- Helgesen, Th., Stud. Theol., 1 paa Skrp.
- Henrichsen, Adjunct.
- Hjort, P., Professor.
- Hjorthoy, Justitsraad.
- Holberg, Cand. Theol.
- Holm, Boghandler i Sorø, 3 Exempl.
- Holst, Farver, 2 Exempl.
- Hornemann, A. S., Cand. Theol.
- Høngaard, Copiist.
- Høyberg, Adj. i Sorø.
- Høymar, L., Degn i Skjere, 1 paa Skrp.
- Jacobsen, C.
- Jensen, Høflaquerer og Bognsfabrikant, 1 paa Skrp.
- Jerichov, Urtekrammer, ligel.
- Ilstrup, Klokker.
- Johansen, J., Kjøbmand.
- Johnson, Justitsraad.
- Jonassen, Th., Student.

Herr Ipsen, Krigsraad.

— Jürgensen, Cand. Theol.

Hfr. Jørgensen, J.

Herr Kaalund, Adj. i Sorøe, 1 paa Skrp.

— Kaalund, P. B., Præst, ligel.

— Kaarsberg, M.

— Kierkegaard, Cand. Theol., 1 paa Skrp.

— Kierkegaard senior, 2 Exempl.

— Kjerulff.

— Kjar, P. W.

— Knudsen.

— Knudsen, S. S., 1 paa Skrp.

Kofoed, M., Statsraadinde, 1 paa Skrp, og 1 paa Trkp.

Herr Kofoed, S. P., 1 paa Skrp.

— Korning, Brandevbr.

— Krag.

— Krebs, Sognepræst i Svendborg.

— Kreidal, Adj. i Odense.

— Krossing, Fr., Student.

— Kruse, C. Th., Stud. Chir.

— Kruuse, M. X., Præst i Høvelse.

— Krøjer, J. N., Capit.

— Kynderesen, Chr., Uhrmager, 1 paa Skrp.

— Lahde, Chirurg.

— Larsen, Kjøbmand, 10 Exempl.

— Lassen, Capelmusikus.

— Lassen, Student.

— Laurent, S. A., Student.

— Lengnick, Capt.

— Ley, S. C., Skrådermester, 1 paa Skrp.

— Ley, C. S., ligel.

— Liebenberg, Confessionarius.

— Lorenzen, P.

— Lund, Catechet i Faaborg.

— Lund, Overlærer.

— Lund, S., 1 paa Skrp.

— Lund, T., Præst i Tommerup.

— Løffler, L. K., exam. juris.

- Herr Maarslet, Kasm., Grosferer, 1 paa Skrp.
- Malling, J.
 - Mandir, Statsraad.
 - Markusen, C. N. L., Stud. Theol.
 - Magen, S. G., Stud. Theol.
 - Meilsøe, Urtekræmmer.
 - Meinert, Kjøbmand.
 - Meinert, S., Lødsolbermand.
 - Melbye, Student.
 - Milo, Boghandler i Odense, 2 paa Skrp. og 10 paa Tkp.
 - Mohr, C.
 - Mortensen, Hans, 1 paa Skrp.
 - Mumme, Chordegn.
 - Muus, Justitsraad og Lødsolinspecteur.
 - Müller, Chr., Student.
 - Müller, K., Præst i Fruering.
 - Müller, Th., Cancellieraad og Casferer i Brandkassen.
 - Münster, 1 paa Skrp.
 - Münster, Biskop.
 - Mynster, Dr.
 - Møller, S. L., pers. Capellan i Spjellerup.
 - Nellesmann, Cancellieraad.
 - Neve, S.
 - Nielsen, Student.
 - Nielsen, C., Cand. Theol., 1 paa Skrp.
 - Nielsen, S., Marschandiser.
 - Nyegaard, P. N., Landvæsenstommisair.
 - Oldenburg, Th., Cand. Theol., 1 paa Skrp.
 - Olrick, J. S., Stud. Theol.
 - Olsen, A.
 - Olsen, C., Præst i Ljunge.
 - Olsen, O.

Oppen, Enkefrue.

Herr Orsloff, Præst til Ørsted.

- Paulsen, Cand. Theol.
- Petersen, A., Universitets-Forvalter.
- Petersen, Jess, Brandevbr., 1 paa Skrp.
- Petersen, P. C.

- Herr Petersen, N., Seminarie-Lærer.
- Petri, A., Cand. Theol., Overlærer ved Søetatens Drengeskole.
 - Petri, C. S., ord. Catechet i Weile, 1 paa Skryp.
 - Pingel, C. N., Præst i Dover og Benge, ligel.
 - Prætorius, Præst, ligel.
- Prætorius, B., Majorinde, ligel.
- Prætorius, E., Froken.
- Herr Rahbek, K. L., Professor, 1 paa Skryp.
- Ramus, Gouvernante, ligeledes.
- Herr Rehstedt, Capt., Lærer i Frank ved Landkad.
- Reigel, Boghandler, 20 Exempl.
 - Rothe, Præst.
 - Sadolin, Præst i Torrild.
 - Sarild, G.
 - Schaldemose i Svendborg.
 - Schlichtkrull.
 - Schmidt, C. N., Grosferer.
 - Schmidt, J. C., Adj. i Horsens.
 - Schmidt, J. N.
 - Schou, J. N., Præst i Thorslunde.
 - Schubothe, Boghandler, 2 Exempl.
 - Schwarts, Garver, 1 paa Skryp.
 - Sessing, Kammerraad og Toldinspecteur, ligel.
 - Sibbern, Professor.
 - Siegumfeldt, 7 Exempl.
 - Simonsen, E. C., 1 paa Skryp.
 - Smith, A. N. C., Præst.
 - Stampe, S., Baron.
 - Steen, Cand. Theol.
 - Stenersen, Byfoged, 1 paa Skryp.
 - Suhr, Præst i Tvede, ligel.
 - Sviger, Præst i Øster-Hæsinge.
 - Sorensen, Skipper.
- Sjællands Stiftsbibliothek, 1 paa Skryp.
- Studenteforeningen, ligel.
- Herr Tang, Cand. jur., 1 paa Skryp. og 1 paa Tskryp.
- Tang, P., Capellan, 1 paa Skryp.

Herr Thomsen, Cand Theol.

— Thuff.

— Tomsen, Sans.

Torsrød, Sfr.

Herr Ursin, Cand. Theol., 1 paa Skrp.

— Vedersø, C., Cand. jur., ligel.

— Venninghausen, C., ligel.

— Voigt, Agent.

— Warberg, Boghandler i Aarhus, 2 Exempl.

— Wedel, Amtsprovst og Præst i Skaarup.

— Weidemann, 1 paa Skrivp.

— Werliin, Chr., Stud. Theol., ligel.

— Westengaard, Præst i Drølev, 2 Exempl.

— Wilhelm, Assessor og Institutbestyrer.

— Winther, Esfadrons-Chirurg.

— Wolle, L., Student.

— Wulff, J., Forvalter paa Brahesborg.

— Wylich, v., Cand. Theol.

— Woldike, Præst i Faaborg.

— Ørsted, Statsraad.

— Øst, N. C., 1 paa Skrp.

I.

Fil. N^o 1.

Musical score for Fil. N^o 1, consisting of three staves of music in 3/2 time signature. The first staff begins with a treble clef and a key signature of one flat (B-flat). The music consists of a sequence of eighth and quarter notes, ending with a double bar line and repeat dots.

II.

Fil. N^o 93.

Musical score for Fil. N^o 93, consisting of three staves of music in 3/2 time signature. The first staff begins with a treble clef and a key signature of one flat (B-flat). The music features a mix of eighth and quarter notes, with some notes marked with a fermata. The piece concludes with a double bar line and repeat dots.

III.

Fil. N^o 97.

Musical score for Fil. N^o 97, consisting of three staves of music in 3/4 time signature. The first staff begins with a treble clef and a key signature of one flat (B-flat). The music is characterized by a steady eighth-note rhythm. The piece ends with a double bar line and repeat dots.

IV.

Fil. N^o 115 og 121.

Musical score for Fil. N^o 115 og 121, consisting of three staves of music in common time (C). The first staff begins with a treble clef and a key signature of one flat (B-flat). The music features a mix of eighth and quarter notes. The piece concludes with a double bar line and repeat dots.

1842

Op. 10 No. 1

I.

The first system consists of three staves of musical notation. The top staff begins with a treble clef and a key signature of one sharp (F#). The music is written in a single melodic line. The second and third staves appear to be accompaniment or a second melodic line, though they are less distinct due to fading.

II.

The second system also consists of three staves of musical notation, continuing the piece. The notation is similar to the first system, with a treble clef and a sharp key signature. The handwriting is consistent with the first system.

III.

The third system consists of three staves of musical notation. The notation continues across these staves, maintaining the same musical style and notation as the previous systems.

IV.

The fourth system consists of three staves of musical notation, which appears to be the final system on this page. The notation concludes with a double bar line and repeat dots.

Op. 10 No. 1

V.

Fil. N^o 125.

Musical score for piece V, consisting of three staves of music in 3/2 time. The first staff begins with a treble clef and a 3/2 time signature. The music features a mix of quarter and eighth notes, with some notes beamed together. The second staff continues the melody with similar rhythmic patterns. The third staff concludes the piece with a double bar line.

VI.

Fil. N^o 174, 190, 219 og 228.

Musical score for piece VI, consisting of three staves of music in common time (C). The first staff begins with a treble clef and a common time signature. The music is characterized by a steady eighth-note rhythm. The second and third staves continue the piece, ending with a double bar line.

VII.

Fil. N^o 179, 192 og 229.

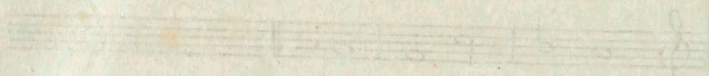
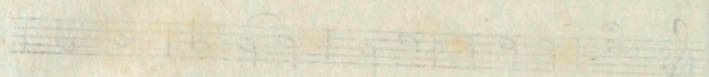
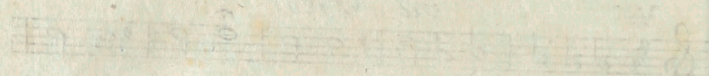
Musical score for piece VII, consisting of three staves of music in common time (C). The first staff begins with a treble clef and a common time signature. The music features a mix of quarter and eighth notes. The second and third staves continue the piece, ending with a double bar line.

VIII.

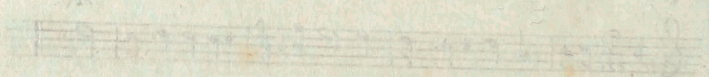
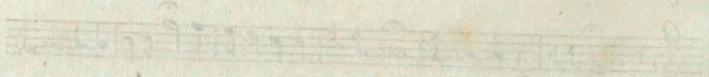
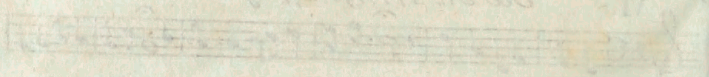
Fil. N^o 181, 194 og 230.

Musical score for piece VIII, consisting of three staves of music in common time (C). The first staff begins with a treble clef and a common time signature. The music is characterized by a steady eighth-note rhythm. The second and third staves continue the piece, ending with a double bar line.

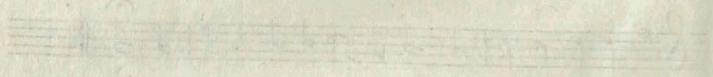
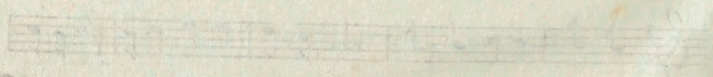
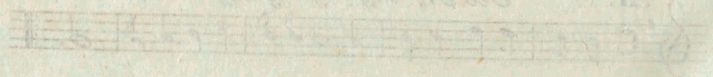
176



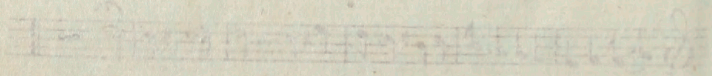
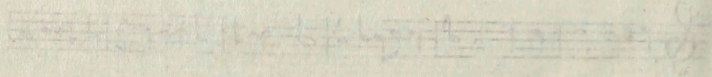
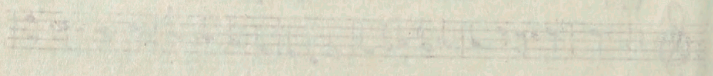
177



178



179



IX

Til N^o 183, 196 og 231.

Musical score for IX, three staves in G major, common time. The first staff begins with a treble clef and a common time signature. The music consists of eighth and sixteenth notes, with some rests. The second staff continues the melody with similar rhythmic values. The third staff concludes the piece with a double bar line.

X

Til N^o 185, 198 og 232.

Musical score for X, three staves in G major, 2/4 time. The first staff begins with a treble clef and a 2/4 time signature. The music features a mix of eighth and quarter notes. The second staff starts with a repeat sign followed by the main melody. The third staff ends with a double bar line.

XI

Til N^o 187, 200 og 233.

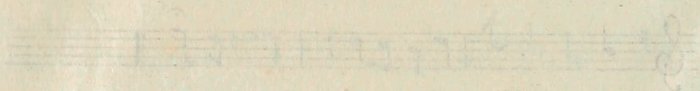
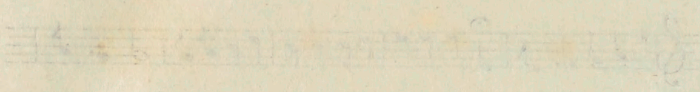
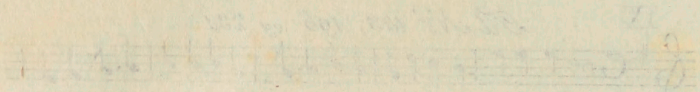
Musical score for XI, three staves in G minor, common time. The first staff begins with a treble clef and a common time signature. The key signature has one flat (F). The music is composed of eighth and sixteenth notes. The second staff continues the melody. The third staff concludes with a double bar line.

XII

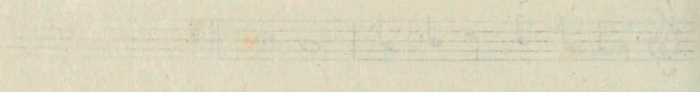
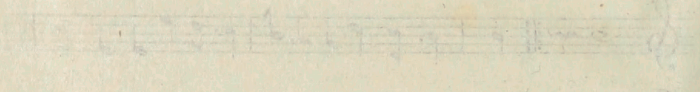
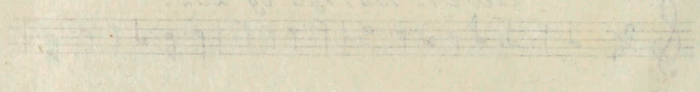
Til N^o 189, 200 og 234.

Musical score for XII, three staves in G major, common time. The first staff begins with a treble clef and a common time signature. The music consists of eighth and sixteenth notes. The second staff continues the melody. The third staff concludes with a double bar line.

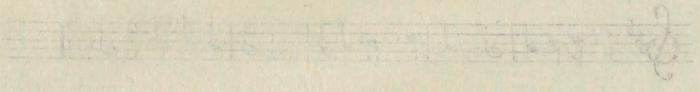
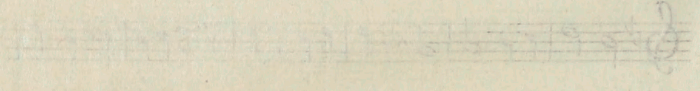
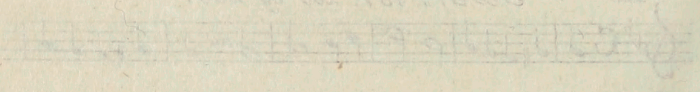
IX



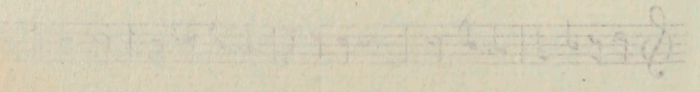
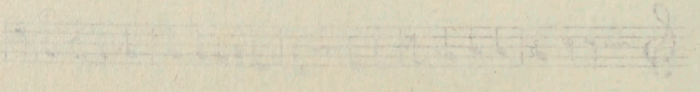
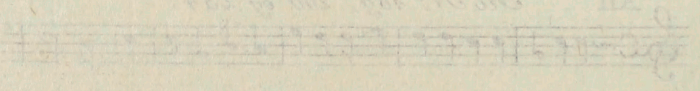
X



XI



XII



XIII

Fil. N^o 213.

Handwritten musical score for piece XIII, consisting of three staves of music in C major and common time. The notation includes various note values, rests, and a repeat sign at the end of the first staff.

XIV

Fil. N^o 217.

Handwritten musical score for piece XIV, consisting of three staves of music in C major and common time. The notation includes various note values and rests.

XV.

Fil. N^o 221.

Handwritten musical score for piece XV, consisting of three staves of music in 3/4 time and D major. The notation includes various note values and rests.

Handwritten musical notation on aged paper, consisting of ten staves. The notation is extremely faint and illegible. The paper shows signs of age, including water damage and discoloration.

